

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

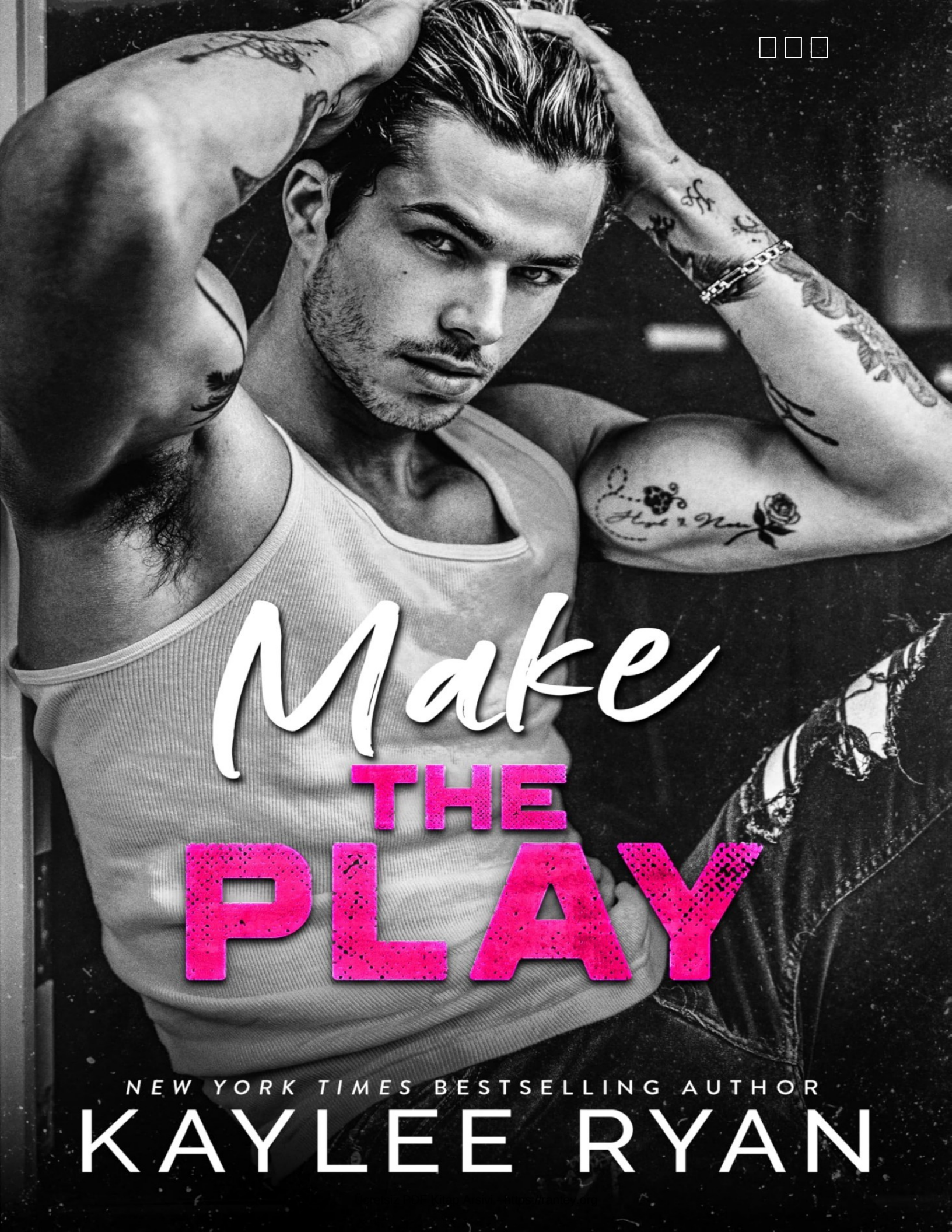
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

Make THE PLAY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAYLEE RYAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Oyunu Yap
Nashville Rampage Kitap 1

Kaylee Ryan

İçindekiler

[Oyunu Yap Hakkında](#) .

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Epilog Corie Epilog Knox](#)

--

Teşekkür

Kaylee Ryan'dan daha fazlası Teşekkür

Telif Hakkı © 2025 Kaylee Ryan

Tüm Hakları Saklıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka eğitimi veya kullanımı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, **Kaylee Ryan'ın** yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz, ancak eleştirel makalelerde ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariçtir.

incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bu kitabın hiçbir kısmı, yapay zeka eğit

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar, yerler, işletmeler ve olay örgüsü yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmak üzere tasarlanmıştır.

Hikayede geçen gerçek kişilerle, hayatta olan veya ölmüş kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka sahiplerini ve ticari marka statüsünü kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, desteklenmemiş veya ticari marka sahipleriyle ilişkili değildir.

Aşağıdaki hikaye cinsel içerik ve küfürli dil içermektedir. Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson Designs Kapak

Fotoğrafı: Michelle Lancaster

Özel Baskı Kapak: Mary, Book N Moods Düzenleme: Hot

Tree Editing

Düzeltilme: Deaton Author Services, Jaime Ryter, Jo Thompson ve Jess Hodge Ciltli Kitap Biçimlendirme: Champagne Formats

Make the Play Hakkında

NYT ve USA Today'in en çok satan yazarı Kaylee Ryan, Nashville Rampage futbol takımı etrafında geçen yeni bir bağımsız seri sunuyor. Make the Play, bir kardeşin en iyi arkadaşı, yasak ve gizli bir ilişkiyi konu alan bir romantik roman.

Corie

Knox Beckett, kasklı bir kalp kırıklığıdır. Aynı zamanda kardeşimin en iyi arkadaşıdır ve benim ligimin çok dışında, ulaşılabilir biridir.

Ama birkaç kaçamak bakış, ikimizi de hazırlıksız yakalayan hoş bir karşılama haline dönüşür.

Kurallar açık. Biz sadece onlara uymamayı seçtik.

Şimdi, sanki bir hile oyunu oynuyormuş gibi gizlice dolaşıyor, kapalı kapılar ardında buluşuyor ve eylemlerimizin hayatlarımızı mahvetme gücüne sahip olmadığını iddia ediyoruz.

Knox içime işledi ve kalbime girmeye çalışıyor. Hazır ol ya da olma, artık harekete geçme zamanı.

Knox

O, isteyebileceğim son kız - en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Artık büyümüş ve bana davetkar bir şekilde bakıyor.

Corie bronzlaşmış, sıkı vücuduyla, neredeyse hiç olmayan bikinisiyle bana çarptığı anda, başımın belada olduğunu anlıyorum.

Bakmamalıyım. Ve kesinlikle dokunmamalıyım. Ellerim zaten belinde, bir saniye daha kalırsam, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım.

Yaptığım şey daha da kötü. Onun takımda iş bulmasına yardım ediyorum. Benim takımımda.

Şimdi onu aklımdan ve yolumdan çıkaramıyorum. Ellerimi kendime saklamak ise kaçınılmaz bir ceza. Çünkü Corie sadece yasak bölge değil, asla geçmeyeceğime yemin ettiğim bir sınır, ama yine de atlıyorum.

Sırf o oyunu yapmak için sezonumu, hatta tüm kariyerimi riske atardım.

Birinci Bölüm

Knox

Zaten kalabalık olan araba yoluna kamyonetimi park ederken, gösterge panelindeki saate bakıp küfür ettim. Geç kalmıştım. Geç kalmaktan nefret ederim, ama sabah erkenden bir işim vardı ve en büyük kız kardeşim işin ortasında aradığı için işim beklenenden uzun sürdü. Birkaç ay sonra evlenecek ve bana tüm heyecanını anlatıyordu. Bu benim değil, onun sözleri. Evliliğe karşı olduğumdan değil, ama benim işimde, beni bir erkek olarak isteyen, bir futbolcu olarak değil, bir kadın bulmak zor. İkisini de isteyen birini istemek çok mu fazla?

Evet, park bankında bir saat boyunca küçük kız kardeşimle konuştum. Egzersiz rutinimi tamamlamak için eve döndüğümde, tahmin ettiğimden daha geç olmuştu. Ancak, gelecek ay antrenman kampı başlayacağı için egzersizi atlayamam. Sezon dışında, buradan iki saat uzaklıktaki Tennessee, Jackson'da bulunan ailemin evinde çok zaman geçirdim ve annem ile teyzelerim beni çok iyi beslediler. Rutinime geri dönüp sezona hazırlanmam gerekiyor.

Landry'nin umursayacağı da yok. En iyi arkadaşım da benim kadar futbolu seviyor. Biz futbolla yaşıyor, futbolla besleniyor ve futbolla nefes alıyoruz. Tek istisnamız ailemizdir, bu yüzden o telefonun beni partiye geç kalmama neden olacağını bilmeme rağmen durup küçük kız kardeşimle bir saat boyunca konuştum. Bu parti, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinin üniversite mezuniyetini kutlamak için düzenlenmişti.

Futbol ve aile.

Yolcu koltuğundan çantamı alıp kamyonetten iniyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı çalmaya gerek görmüyorum çünkü

Hepsinin havuz başında olduğunu biliyorum. İçeri girince kapıyı kapatıyorum ve partinin ev sahibi, ligin en iyi geniş alıcı oyuncusu Landry Reynolds'ı elinde bir tabak biftekle mutfak adasında dururken görüyorum.

"Geç kaldın," diyor bana.

"Evet, koşuya çıktım ve Everly aradı. Sonunda park bankında bir saat boyunca onunla konuştum."

Landry sıırttı. "Düğün konuşmasıydı, eminim."

Başımı salladım. "Evet, çok heyecanlı." O ve Matt ilk nişanlandıklarında, ona hayallerindeki düğünü yapmayı teklif ettim. Bütçe sınırı yoktu, ama o reddetti. Aynı şeyi aileme de söyledim, onlar da reddetti. Babam, onun kendi kızı olduğunu ve düğünün masraflarını onların karşılayacağını söyledi. Yalan söylemeyeceğim, bu konuda biraz kırılmıştım. Bunu onlara karşılayabilecek durumdaydım, ama bana izin vermediler. Everly bir gece ailemizin arka bahçesinde, aramızda küçük bir ateş yakarak benimle oturduğunda anladım. Onlara göre benim sadece Knox olduğumu söyledi. Teklifimin cömert olduğunu ve teklif ettiğim için beni sevdiğini, ama kardeşinin karşılayacağı büyük bir gün istemediğini söyledi. Hayalindeki düğünü istiyordu. Meğer hayalindeki düğün, bizim küçük memleketimizde, bizim büyüdüğümüz yerdeymiş. Everly o gece ateşin başında her ayrıntıyı sayarken, düğünü samimi olarak tanımladı ve ben de bunu anlayabildim. Teklifimi masada bıraktım, ama onun asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden onlara harika bir düğün hediyesi almam gerekiyor. Balayı masraflarını ben karşılayacaktım, ama onlar bir hafta boyunca dağlarda sakın bir kulübe istiyorlar ve bunun masraflarını da benim ödememe izin vermediler. Sorun değil, bir şeyler düşüneceğim.

"Ve biz bu adamı seviyoruz, değil mi?" Landry, beni düşüncelerimden kopararak sorar.

"Evet. Ona iyi davranıyor. Babam ve amcalarım bunu sağladılar." Onlar aslında benim amcam değil. Sadece biri, teyzem Reagan ile evlendiği için benim amcam. Diğerleri ise hayatım boyunca yanımda olan harika adamlar.

"Güzel. Git üstünü değiştir. Bunları ızgaraya koymak üzereyim. Diğerleri çoktan geldi." Merdivenlere doğru başını sallar. "Corie'nin odası hariç tüm odalar boş," der bana, küçük kız kardeşinden bahsederek.

Küçük kız kardeşi. Bugünkü kutlamanın sebebi o. Geçen hafta sonu üniversiteden mezun oldu ve eve taşındı. Landry, onun eve dönmesinden ne kadar heyecanlandığını durmadan anlatıyor. Son dört yıl ikisi için de kolay geçmedi. Anneleri vefat ettiğinden beri ikisi baş başa kaldılar ve onun yakınında olmasından çok mutlu olduğunu biliyorum.

"Çak bir beşlik," diyorum, çantamı kaldırıp dönerek merdivenlere doğru ilerliyorum ve iki basamak birden atlıyorum. En üst basamağa çıktığımda gözlerim yere bakıyor.

"Ah!" diye bir kadın sesi çığlık atar. Reflekslerim devreye girer ve başımı kaldırıp onun düşmek üzere olduğunu görürüm. Elimizi uzatıp kollarımı ona doladım ve yere düşmesini önlemek için onu kendime doğru çektim. Ona bakarken elleri göğsümde duruyordu. Mücadelemizin korkusuyla göğsü hızla inip kalkıyordu. Siyah saçları başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve birkaç tel yüzünün etrafında dışarı çıkmıştı. Büyük yeşil gözleri şok içinde bana bakıyordu, ta ki dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirene kadar.

"Merhaba Knox," diye utangaç bir şekilde selamlıyor beni.

Onu inceliyorum. Tanıdık geliyor, ama onu unutmam imkansız. Sonra aklıma geliyor. "Corie." Sesim, günlerdir su içmemişim gibi boğuk çıkıyor. Lanet olsun, onu ara sıra Landry ile görüntülü görüşme yaparken görüyorum, ama onu canlı görmek...

O çok güzel.

O gözler. Büyüleyici.

Dört yıl önce üniversiteye gittiğinden beri onu şahsen görmedim; annelerinin cenazesinden hemen sonraydı. O çok bağımsız bir kız ve Landry ona her şeyi halledeceğini söylemesine rağmen üniversitede çalışmakta ısrar etti. Derecesini almak için yaz stajlarına devam ettiğinden eve pek gelmiyordu. Eve geldiği zamanlarda ise ben ailemi ziyarete gitmiş ya da meşgul olduğum için onu göremedim. Bu, dört yıl önce üniversiteye giden kızla aynı kız değil. Corie Reynolds artık tam bir kadın. Onu bırakmam gerektiğini söyleyen uyarı sinyalleri kafamda çınlıyor, ama ellerimi ondan çekemiyorum.

Kollarımda çok iyi hissediyor, ama o yasak bölge. Lanet olsun, Landry kız kardeşini görünce şortumun içinde sikimin şiştiğini bilse beni fena halde döverdi. Onu bırakmadan biraz kayarak, bu kısa temastan sertleştiğimi gizlemeye çalışıyorum.

"Üzgünüm, sana çarpmak istemedim," diyorum, hala bikini giymiş, tonlu vücudunu göğsüme sıkıca sarılıyorum.

Gülümsüyor ve yüzü aydınlanıyor, yemin ederim gözlerinde bir ışıltı var. "Sorun değil. Ben de dikkat etmiyordum." Geri adım atmak için hareket eder ve ben ellerimi zorla yanlarıma indirip onu bırakırım. "Sloane bana mesaj attı," der. "Gecikecekmiş." En iyi arkadaşına mesaj atmak için bir mazerete ihtiyacı varmış gibi telefonunu kaldırır.

"Ben de," diyorum, onu düşmekten kurtarmak için düşürdüğüm çantayı işaret ederek. "Mesajlaşmıyorum, ama dikkatimi vermiyorum ve geç kalıyorum."

Başını sallar ve bana yine göz kamaştırıcı bir gülümseme gösterir. "Aşağıda görüşürüz." Yanımdan geçmek için adım atarken yanakları hafifçe kızarır. Çantamı hızla alıp kenara çekilirim ve duvara yaklaşarak merdivenlerden inmesi için ona yer açarım.

Gözlerim, koşarak mutfığa girip ortadan kaybolan onu takip ediyor. Sürgülü cam kapının açılıp kapanma sesini duyana kadar kıpırdamıyorum. Koridordan geçip giyinmek için boş yatak odalarından birine doğru aceleyle yürüyorum. Yatakta zaten bir yığın giysi var, burayı kullanan tek kişinin ben olmadığımı anlıyorum. Odanın köşesindeki sandalyeye oturup, penisimin uslu durmasını sağlıyorum. Kendimi kontrol altına aldıktan sonra, hızla mayomu giyip, telefonumu ve güneş gözlüklerimi alıp kapıya doğru yöneliyorum. Son anda tişörtümü çıkarıp, kendi giysi yığınının olduğu komodinin üzerine atıyorum.

Onun elleri göğsüme dokunduğu yerlerde cildim hala sıcak hissediyor. Dokunuşu, tişörtümün ince pamuklu kumaşını delip geçti. Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama hala bana bastırdığını hissedebiliyorum. Bu bana daha önce hiç olmamıştı ve bir daha da olmayacak. Corie Reynolds benim için o kadar yasak ki, aynı yarımkürede bile değil.

Yatak odasının kapısını kapatıp aşağı kata indim. Dışarı çıkar çıkmaz güneşin sıcaklığı tenimi ısıttı, onun elleri gibi değildi ama yine de sıcaktı. Takım arkadaşlarım selam verdiler, ben de soğutucudan bir şişe su alıp havuz kenarındaki şezlonglara doğru yürüdüm ve kendime bir tane seçtim.

"Neredeydin?" diye soruyor Baker Sinclair. Baker benim koşucu oyuncum ve çok iyi bir oyuncu. O ve Foster sürekli rekabet halindeler. Halfback olarak, pozisyonunun gerektirdiği şekilde ayakları daha hızlı. Bazı takımlar ayırım yapmaz ve hepsine koşucu oyuncusu der, ki öyleler, ama aralarında küçük bir fark var ve bu ikisi kimin daha hızlı olduğunu tartışarak rekabet etmeyi seviyorlar.

"Everly aradı ve kafamı yedi," diyorum ona. O da başını sallıyor. "O nasıl?"

"Güzel. Dügün planları yapıyoruz. Mutluyum," diye ekliyorum, çünkü her konuştuğumuzda kız kardeşimin sesinde mutluluğu duyabiliyorum. "Ondan sonra antrenmanımı bitirmem gerekti."

Baker gülüyor. "Beckett, sen hepimiz arasında en çalışkan olanımsın. Kendine bir gün izin verebilirsin dostum. Sezon dışıdayız."

Göğsümü işaret ediyorum. "Takım kaptanı. QB1. Örnek olmak ve tüm bunlar."

"Kim kime örnek oluyor?" Foster Vaughn, yarı saha oyuncusu ve meraklı herif, yanımdaki sandalyeye oturarak sorar.

"Knox Beckett'in örnek olacağını biliyorsun," der Baker alaycı bir şekilde ve bana yumruğunu uzatır.

"Bu yıl sonuna kadar gitmemizi istemem benim hatam mı?" Geçen yıl ligin en büyük maçına çıktık, New York Tigers ile karşılaştık ve uzatmalarda kaybettik. Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Oyun böyle işte. Birisi kaybetmek zorunda ve geçen yıl bu bizdik. Bu yıl farklı bir sonuç olmasını umuyorum. Hepimiz öyle umuyoruz ve antrenmanlarımızı daha yoğun bir seviyeye çıkardığımı itiraf edebilirim, ama bu formda sonsuza kadar kalmayacağım. Ligdeki zamanım, benden önceki tüm oyuncular gibi sınırlı. Formda kalmak, sağlıklı kalmak ve hala yapabiliyorken sahada rakip takımları yenmek için elimden geleni yapmak istiyorum.

"Hepimiz bunu istiyoruz dostum," diyor Foster. "Ama bu sezon dışı, hayatın için bir fırsat çünkü gelecek ay antrenman kampı başladığında

gelecek ay, tekrar yoğun çalışma moduna geçeceğiz." "Gelip yemek yiyin!" diye sesleniyor Landry.

Foster ve Baker ayağa kalkıyor. "Açlıktan ölüyorum," diyor Baker, çıplak karnını ovuşturarak. "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Sıra azalana kadar bekleyeceğim." Herkesin arka verandada toplanıp tabaklarını hazırladığı yere doğru başımı sallıyorum. Baker ve Vaughn beni havuz başında bırakıp, grubumuzun beşinci üyesi Reid Montgomery de dahil olmak üzere diğerlerine katılıyorlar. Reid bizim sıkı uç oyuncumuz ve Landry yemeğe gelin dediğinde, bunu gerçekleştirmek zorunda olduğunu biliyor, yoksa Landry her şeyi tek başına yiyebilir, bu yüzden Landry yemeğin hazır olduğunu söylediğinde ilk sırada bekleyen oydu.

"Corie Reynolds, o güzel kızı buraya getir!" Bir kadın sesinin bağırıldığını duyarım ve dönüp, Corie'ninkine çok benzeyen kirli sarı saçları başının üstünde toplanmış bir kadının evin yanından koşarak gelip ona sarıldığını görürüm.

Sloane ile sadece birkaç kez tanıştım, ama onu görmeyeli yıllar oldu. Ancak, bunun o olması gerektiğini biliyorum. Kadınlar birbirlerine sıkıca sarılırlar ve ikisi de kucaklaşmadan çıkıp gözlerindeki yaşları silerken onları izlerim. Corie arkadaşının koluna girer ve ikisi de oturduğum yere doğru yürümeye başlarlar. Etrafımda boş şezlonglar var ve aniden, sıra azalsın diye geride kaldığım için mutlu oluyorum.

"Bayanlar," diye selamlıyorum onları yaklaşırken. Gözlerim güneş gözlüğümlle kaplı, bu yüzden Corie'nin bronzlaşmış, sıkı vücudunun her bir santimini içime çektiğimi fark etmesi imkansız.

"Hey, Knox, Sloane'ı hatırlıyor musun?" diye sorar

Corie. "Uzun zaman oldu." Sloane'a başımı sallarım.

"Evet." Sloane gülümser. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" Corie'ye bakar, anlamadığım bir bakış atar ve sonra gözleri tekrar bana döner.

"Sıranın bitmesini bekliyorum. Gerçi Landry sıranın başında beklediği için bu pek iyi bir fikir olmayabilir." Gülümserim.

"Anladım. Ben açlıktan ölüyorum. Siz ikiniz sohbetinize devam edin." Sloane kolunu Corie'den ayırır ve arka verandaya doğru zıplar.

"O kız çok enerjik." Gülererek cevap veriyorum.

"Evet, o hep böyledir. Mutlu ve bir sonraki maceraya hazır."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" diye soruyor, başını yana eğerek. Keşke o güneş gözlüklerini takmasaydı da, bana kardeşini hatırlatsa da, o güzel yeşil gözlerini görebilseydim.

Bakmanın bir zararı yok.

"Mutlu musun? Bir sonraki macerana hazır mısın?" Neden ona bunu sorduğumu bilmiyorum, ama artık sözlerimi geri almak için çok geç. Sanki daha önce hiç güzel bir kadınla konuşmamışım gibi.

Gülümsemesi yumuşaktır. "Evet, mutluyum," der. "Bir sonraki maceram ise, sanırım bir iş bulmak olacak ve ben buna da hazırım. Sanırım bu, artık büyük bir kız olduğum anlamına geliyor." Kıkırdar.

"Evet," diye onaylıyorum. "Kesinlikle büyüdün." İçimden, sözlerimin sıcaklığı ve çift anlamlılığı için kendime lanet ediyorum. Corie, sanki sözlerim ve ses tonum onu etkilemiş gibi duruşunu değiştiriyor. Bu düşünceyi durdurmam lazım.

Burada oturup, asla benim olmayacak bu güzel kadını düşünerek sikimin sertleşmesine izin vermekten başka bir şey yapmam gerektiğinden, ayağa kalkarım ve bu da beni ona yaklaştırır. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

"Yemek. Tabii." O başını sallar, topuklarını döndürür ve arka verandaya doğru yönelir.

Neden yaptığımı bilmiyorum, çünkü kardeşi ve arkadaşlarım da burada, ama yemeğin bulunduğu yere doğru yürürken elimi beline koyduğumda kendimi durduramıyorum.

Dokunuşumla titrer ve benim aletim seğirir. Siktir. Bu kız, hayır, bu kadın ölümcül ve ona sahip olamam. Aylardır ilk kez, birisi benim dikkatimi çekiyor, çabalamasından dolayı değil, ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Verandaya vardığımızda, parmaklarımın ucunda hissettiğim çıplak teninin beni etkilemediğini varsayarak, kendimi zorla elimi çekmek zorunda kaldım.

"Corie Reynolds, buraya gelip bana sarılsan iyi olur," diye Reid ona seslenir.

"Küçük kardeşim, Montgomery," diye cevaplar Landry.

"Ne?" diye soruyor masumca. "Sadece ona hoş geldin demek istiyorum."

"Buraya geldiğinde ona sarıldın," diyor Landry,

"Sarılmak benim sevgi dilimdir," diye karşılık veriyor Reid.

"Sarılmak benim aşk dilimdir," diye karşılık verdi Reid. Gülmesini zorlukla bastırıyordu.

"Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır. Küçük kardeşim olmaz." Landry, ızgarada kullandığı maşa ile Reid'i işaret eder. "Hayır." Corie'ye bakar ve kaşlarını çatır. "Bir pislikten kurtuldu. Bir tane daha gerek yok." Bunu söylerken yüzünü buruşturur. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye ekler. Bizi pislikler olarak nitelemek istememişti, ama Corie'yi aşırı koruyordu. Büyük kardeşler böyle yapar.

"Kız kardeşinin en iyi arkadaşı ne olacak?" diye sorar Sloane. "Yani, arkadaşını soruyorum." Göğsünü işaret eder ve hepimiz kahkahalara boğuluruz.

"Kız kardeşi değil, arkadaşı da değil," diyor Landry.

"Haydi ama Landry, neden bana böyle davranıyorsun?" diye sızlanır Sloane.

Landry bana bakmadan önce yüksek sesle nefes verir. "Bana yardım et, Knox. Küçük kız kardeşin yok, değil mi? Beni anlıyorsun. Everly ve Emma var."

Siktir. Suçluluk duygusu beni kaplar, çünkü o benim onu desteklememi bekliyor, ama benim tek istediğim Corie'yi kollarıma almak ve dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını kendim görmek. Onun bir ilişkisi olmadığını bilmek de bana pek yardımcı olmuyor.

"Küçük kız kardeşim evleniyor," diye cevap veriyorum.

"Ama takım arkadaşınla ya da arkadaşınla değil,"

diye karşılık veriyor. "Takım arkadaşımınla ya da arkadaşımınla değil," diye onaylıyorum.

"Ben yetişkin bir kadıyım. Kiminle çıkabileceğimi ve çıkamayacağımı sana söylemene gerek yok." Corie kardeşine sert bir bakış atar.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum, Core," diyor Landry, ses tonunu sadece ona özel olan daha yumuşak bir tona çevirerek. "O pislik Conner'ın sana ne yaptığını biliyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Kim ve ne olacağına ben karar veririm," diyor ona. "Ve Conner'ın ne yaptığını, beni aldattığını öğrendiğimde, onu terk ettim. İlişkimizi bitirdim. Ben büyük bir kızım, Landry."

"Aynen öyle," diyor Sloane ve Corie kahkahalarla gülüyor.

Landry kız kardeşini kucaklayıp başının üstüne bir öpücük kondurur ve sonra tekrar ızgaraya döner.

O tabağını hazırlayıp en yakın arkadaşının yanındaki masada oturacak bir yer ararken onu izlememek için tüm gücümü kullanıyorum. Ben de tabağımı doldurup, biraz mesafeye ihtiyacım olduğu için merdivene oturuyorum.

Onun için hissettiğim bu arzu, aniden hissettiğim bu özlem, onun yasak bölge olması yüzünden olmalı, değil mi? Bugün aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor, sonra güzel Corie Reynolds'ı tamamen unutacağım.

İkinci Bölüm

Corie

"Erkeğin bu gece çok yakışıklı görünüyor," diyor Sloane, benim hoşuma gitmeyecek kadar yüksek sesle.

"Sus," diye azarladım. "O benim değil." Eski sevgilim Conner ile yaşadığım felaket ilişki ve ayrılıktan sonra erkeklerden vazgeçmiştim. Ayrıca, kardeşim arkadaşlarının ve takım arkadaşlarının bana yasak olduğunu açıkça belirtmişti. Bu durumun sonu felaketle biteceği belliydi ve ben felaketleri sevmem. Kardeşim beni Conner'dan uzak durmam için uyarmıştı, ama ben onun aşırı koruyucu davrandığını düşünmüştüm. Onu dinlemeli ve o adama zaman ayırmamalıydım.

"Komik, kimi kastettiğimi sormadın. Bu gece kardeşinin arka bahçesinde bir sürü yakışıklı erkek var."

En yakın arkadaşıma sert bir bakış atıyorum, ama bu onu gülümsetiyor. "Sadece Landry ve diğer dördü var." Güneş batarken parti de sona erdi. Sloane ve ben buradaki tek iki kadınız. Landry, tanıştığı rastgele kadınları evine davet etmez ve erkekler ciddi bir ilişki olmadığı sürece birini getiremezler. Landry, evlerin kutsal olduğu gibi bir tür yazılı olmayan kural olduğunu iddia ediyor. Sebep ne olursa olsun, onun peşinde koşan kadınları izlemek zorunda kalmadığım için mutluyum.

Ve hayır, bahsettiğim kişi kardeşim değil. Knox Beckett, on sekiz yaşında onu ilk gördüğüm andan beri aşık olduğum kişi. O, Rampage takımına yeni seçilmişti ve kardeşim, yeni oyun kurucuyu, ya da onun deyimiyle QB'yi, kanatları altına almaya karar verdi. Landry, birincisi, üniversitede birlikte oynadıkları için en iyi arkadaş olmaya kaderlerinde olduğunu iddia etti — Landry, Knox'tan

Knox'tan iki yaş büyüktü) birlikte oynadıkları için ve ikinci olarak, oyun kurucu ile geniş alıcı en iyi arkadaş olmak zorundadırlar. Bu futbolun kuralıdır.

Landry Reynolds'ın felsefesi, bayanlar ve baylar.

"O beş tanesi çok yakışıklı," diye cevaplar Sloane. "Hiçbirine hayır demezdim. Şey, Knox'a hayır derdim, çünkü o senin, ama diğer dördü... gelin anneciğinize," der ve içkisini yudumlar.

"Sanırım artık seni kesme zamanı geldi," diyorum, gülmeme zorlukla engel olarak. En iyi arkadaşımı özlemişim. "Ve iğrenç, kardeşim olmaz." Kusuyormuş gibi yapıyorum. Landry çok yakışıklı bir adam. Kız kardeşi olarak bunu kabul edebilirim, ama en iyi arkadaşım ve kardeşim hakkında düşünmek istemiyorum. Kahretsin, kardeşimle kimseyi düşünmek istemiyorum. Bu düşünce beni ürpertir.

Knox, Landry'nin en iyi arkadaşı olduğu için bunun beni ikiyüzlü yaptığının farkındayım, ama sana söylüyorum, o adamı yatağımdan kovmazdım.

"O çok yakışıklı," diyor Sloane kıkırdarak.

Ben iç çekiyorum. "Öyle. Hepsi öyle."

"Demek geri döndün. Sonunda harekete geçecek misin?"

"Ne?" Kafamı çevirip ona bakıyorum. "Hayır, hamle yapmayacağım. Yapacak hamlem yok. Knox Beckett'tan bahsediyoruz. Profesyonel ligin bir numaralı oyun kurucusu. Hamle falan yok. O adam parmağını şıklatırsa istediği kadını elde edebilir."

"O zaman parmağını şıklat." Sloane omuz silkiyor.

"Tamam." Elimi havaya kaldırıp parmaklarımı şıklattım. "Gördün mü, hiçbir şey olmadı."

"Sihirbazlık mı yapıyorsun, Corie kızım?" arkamdan derin bir ses sorar.

O sesi tanıyorum. Gözlerim büyür, bu da Sloane'ı güldürür. "Hayır," derim, ona bakmak için dönmeye tenezzül etmeden.

Knox yanıma yaklaşır ve daha önce yaptığı gibi elini belimin altına koyar. Onun dokunuşuna eriyip gitme isteğiyle mücadele etmek zorunda kalırım. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sorar. Dudakları kulağıma çok yakındır ve sıcak nefesinin yanağıma okşadığını hissedebiliyorum.

"Oh, ona bir şey lazım, tamam." Sloane sırtıyor.

"Her şey hazır," diyorum ona. Bunu yapmak istemiyorum ama onun dokunuşundan uzaklaşıp boş şezlonga oturuyorum. Sloane ve ben burada durup sohbet ediyor ve son gelişmeleri konuşuyorduk ama Knox bu kadar yakinken, ona yaslanmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce oturmam gerekiyor. Bunun Landry'nin hoşuna gideceğini hayal bile edemiyorum.

"Neden burada tek başınıza duruyorsunuz bayanlar?" diye soruyor Knox, elindeki limonata şişesinden bir yudum alarak.

"Sohbet ediyoruz." Ona gülümsüyorum, onun bizimle konuşması yüzünden kalbimin rüzgar türbini gibi attığını belli etmemek için.

Elbette, onunla birkaç kez konuştum, ama bahçenin bu küçük köşesinde, havuzun yanında sadece Sloane ve ben varız. Diğerleri ateş çukurunun etrafında toplanmış durumda. Bizi aramak zorunda kaldı ve bu bilgi kalbimi deli gibi çarpıtıyor.

"Bizi kontrol mü ediyorsun, Knox Beckett?" diye alay ediyor Sloane.

Bu sözler flört gibi geldiği için ona sert bir bakış attım, ama o gözlerini ondan ayırmadı. Yeterince sert bakarsam, bunu hissedebileceğinden eminim.

"Hayır, Landry Name That Tune oynamak istiyor. Ona gelip ikinizin de katılmak isteyip istemediğinizi soracağımı söyledim." Gözleri bana kayıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Oh, benim kızım bu oyunda asla kaybetmez," diyor Sloane. "Öyle mi? Müzik sever misin?" diye soruyor Knox.

Başımı sallıyorum. "Benim ilgi alanım sayılır."

"Gerçekten mi, ilginç. Benim de ilgi alanım sayılır." Göz kırpar ve bu basit hareketin vücuduma yaptığı etki utanç verici.

Terli avuç içleri.

Hızlanan nabız.

Islak bikini altları, ama ben havuza girmedim ki.

"Kesinlikle varız," diyor Sloane. Topuklarını döndürüp ateşin yanına doğru zıplıyor.

"Sanırım girdik," diyorum, gergin bir şekilde gülerek.

"Bakalım neyin var, Corie kızım." Knox bana yardım etmek için elini uzatır.

Hızla, bikini altımın üzerine giydiğim kot şortuma avuçlarımı silerim ve elimi eline koyduğumda sinirlerimin beni yüzüstü bırakmaması için dua ederim. Elim onun eline kıyasla çok küçük ve cildinin sıcaklığı koluma kadar yayılıyor. Knox beni nazikçe ayağa kaldırıyor, ama ben benim, tabii ki kendi ayağıma takılıp bugün ikinci kez göğsüne çarpıyorum.

Ama bu sefer durum farklı. Knox gömleksiz ve teninin benim tenime değmesi, damarlarımda bir arzu dalgası yaratıyor. Onun uzaklaşmasını bekliyorum, ama beni iki koluyla sararak kendine çekince beni şaşırtıyor.

"Bana aşık mı oluyorsun, Corie?" diye soruyor. Sesi boğuk ve Knox Beckett dışında başka biri olsaydı, sesinin arzuyla dolu olduğunu söylerdim, ama burası hayal dünyası değil. Burası gerçek hayat.

"Üzgünüm, genelde bu kadar sakar değilim." Yüzüm kızarıyor ve sadece yerin beni yutmasını istiyorum.

Dudaklarını benimkilerden bir nefes uzaklıkta eğiyor. "Neyse ki seni her zaman yakalayacak biri var."

Dudaklarımı yalıyorum. O kadar yakın ki onu öpebilirim. O da beni öpebilir ve bu anı kaç kez hayal etmiş olursam olayım, gerçek hayatta bu an hayalimdekinden milyon kat daha ateşli.

Knox uzaklaşıyor, kollarını ve cildinin sıcaklığını da beraberinde götürüyor. "Hadi. Biz olmadan başlayacaklar." Ateşe doğru başını sallıyor ve bir adım atıp ona yaklaşmak için büyük çaba sarf ediyorum.

Knox adımlarını yavaşlatır ve yanıma oturur. Yürürken kolu benimkine değiyor ve içimden on altı yaşındaki bir kız gibi çığlık atıyorum. Bu adamda beni bu kadar büyüleyen ne var?

Ateşe vardık ve Sloane'ın Landry'nin kucağında oturduğunu gördüm. Kaşlarımı kaldırdım ve o omuz silkti. "Başka bir sandalye almaya üşenmiştim."

"Benim oturduğum sandalyeyi al," diyor Knox. "Ben gidip başka bir tane alırım." "Ne? Hayır, biz çoktan başladık. Sen onun kucağına otur," diyor Sloane.

bana söylüyor. Ses tonunda bir masumiyet var ve ateşin ışığına rağmen onu tam olarak anlayamıyorum, ama

"Evet, bizi geciktiriyorsun," diye şikayet ediyor Foster.

"Evet, bizi bekletiyorsun," diye şikayet ediyor Foster.

"O ısırmaz, abla," diyor Landry. O sarhoş. Aslında, hepsi öyle görünüyor. Knox hariç hepsi.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "İçki içmiyor musun?"

"Hayır, sezonun başlamasına çok az kaldı. Zaten fazla içmem."

Sandalyeye başını sallar. "Ot içebilirim."

"Hayır, gece havası çöküyor ve çimler ıslak. Emin misin?" Ağırılığımı kaydırıp alt dudağımı ısıriyorum.

Yaklaşır ve sadece benim için sesini alçaltır. "Kucağıma oturan güzel bir kadın mı?" Bir an durur, biraz daha yaklaşır ve nefesim kesilir. "Sen olduğun sürece sorun yok." Göz kırpar, boş sandalyeyi alır, elimi tutar ve beni kucağına çeker.

Yerleşince, beni yan çevirip bir elini çıplak uyluğuma, diğer elini kol dayama yerine koyuyor. Sloane'ın Landry ile ateşin karşı tarafında oturduğu gibi. Birlikte büyüdüler. Kardeş gibiler, en azından ben öyle düşünüyorum. En iyi arkadaşıma, kardeşimden hoşlanıp hoşlanmadığını sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Çocukken onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylerdi. Hala da öyle yapıyor ama bence aralarında bir şey yok. Eminim ki o sadece benim kanat kadını ve benim de oturmak için bir kucağa ihtiyacım olacağını biliyordu. Belki bundan sonra ona bir öğle yemeği borçlu kalırım. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecek.

Sandalyeimiz diğerleri kadar ateşe yakın değil ve sanki gölgede kalmışız gibi hissediyorum, ki bunun için minnettarım. En son ihtiyacım olan şey, Knox'a ilgi duyduğumu kimsenin fark etmesi, ki yanaklarımın kızardığını hissedebildiğimden, vücudumun beni ele verdiğinden eminim.

Neden utandığımı bilmiyorum. Seksi bir erkeğin kucağında oturuyorum, ne var bunda? Son dört yıldır fantezilerimin konusu olması hiçbir şey ifade etmiyor. Hayır. Her zamanki gibi işimiz var. Görülecek bir şey yok. Knox başparmağını çıplak uyluğumda gezdiriyor ve ben titriyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki sadece ben duyabiliyorum.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, gözlerimi ateşten ayırmadan. Kardeşime bakıyorum, bayılmak üzere gibi görünüyor, muhtemelen bu yüzden Knox'u benden uzak tutmaya çalışmıyor. Annemiz öldüğünde Landry benim için ortaya çıktı. Bana bakıyor ve beni koruyor. En yakın arkadaşına aşık olduğumu bilse mutlu olacağını sanmıyorum.

"Bunu mu yapıyoruz?" diye sorar Sloane. Sesinde bir pelteklik vardır ve diğer adamlara baktığımda, buradaki herkesin sarhoşluk ölçeğinin üst sınırında olduğunu fark ederim. Knox ve ben hariç herkes.

"Sen başla," diyor Reid ona.

"Bekle, bunu nasıl yapacağız? Puan mı tutacağız? Cevapları bağırarak mı söyleyeceğiz?" diye sorar Foster, birayı dudaklarına götürürken.

"Cevapları bağırarak ve puan tutmadan," diye cevaplar Sloane. "Hiçbirimizin bunu anlayacak durumda olduğunu sanmıyorum." Güler. "Tamam. Ben başlıyorum," der Sloane. Arka cebinden telefonunu çıkarmak için kıvrılır.

"Kıpırdama kadın," diye bağırır Landry, yerine yerleşirken. "Kıçın kemikli."

"Dostum, az önce onun kıçını sikmek istediğini mi söyledin?" diye sorar Baker. "Siktir git. O benim kardeşim," diye homurdanır Landry.

Sloane'ın tepkisini izliyorum, ama o hiçbir tepki vermiyor.

Landry'nin sözleri onu hiç etkilememiş gibi görünüyor.

"Hayır, o" —Baker ateşin karşısındaki beni işaret eder—"senin kız kardeşin."

"Beckett!" Landry seslenir. "Küçük kız kardeşime asılmasan iyi olur."

"Aklımın ucundan bile geçmez," diyor Knox, elini biraz daha yukarı kaydırarak. "Tabii o istemedikçe," diye fısıldıyor, sadece bana.

Onun sözleri beni yine titretir, bu da onun kollarını bana dolmasına ve beni sıkıca tutmasına neden olur. "Sana battaniye ya da kapüşonlu sweatshirt getirmemi ister misin?" diye sorar.

"Hazırım," diye onu temin ederim. Bu sefer ona dönüp bakarım ve gözlerinde endişe gibi bir şey görürüm. Gözlerinde ateş dans eder ve bu gecenin bizim için normal bir gece olmasını her şeyden çok isterim. Ben onun olsaydım, o da benim olsaydı. Fantezi gerçeğe dönüşmüyor, ama bu gecenin anılarını saklayacağım. Her zaman

onun kucağında otururken, kollarını bana doladığı hissi hatırlayabileceğim.

Conner ile altı ay birlikteydim ve o bana şu anda Knox için hissettiğim duygulara yakın hiçbir şey hissettirmedi.

Elime ne geçerse onu alacağım.

"Başlıyoruz," diyor Sloane ve şarkıyı duyabilmemiz için telefonunu kaldırıyor. Normalde, Bluetooth hoparlöre bağlı bir telefon kullanır ve onu birbirimize geçiririz, ama bu gece, işleri biraz karıştırıyoruz gibi görünüyor.

İlk nota çaldığı anda şarkıyı tanıdım ve cevabı hemen söyledim: "Every Breath You Take."

"Peki sanatçı?" diye soruyor Sloane.

"The Police." Cevap dilimden dökülüyor.

"Kahretsin, bebek Reynolds'a karşı kazanamayacağımızı biliyorduk," diye sızlanıyor Reid. "Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum." Dudaklarını büküyor.

"Hadi ama Reid," diye alay ediyorum. "Küçük beni yenmene izin vermeyeceksin, değil mi?" Bu oyunu en son birlikte oynadığımızda, üniversiteye gitmeden önceki yazdı, ama o zaman da ben kazanmıştım.

"Sen ligin en iyi sıkı uç oyuncususun," diyor Baker ona. "Sen bir Rampage'sın. Başaracağız." Reid'e yumruğunu uzatıyor ve parmaklarını çarpıştırıyorlar.

"Sıra sende, Corie," diyor Sloane bana.

Telefonumu almak için oturmaya çalışırken, bir tane önümde belirir. Knox, benim görebileceğimi umursamadan şifresini girer ve telefonu bana uzatır. "Benimkini kullan."

Müzik uygulamasını açıp aradığımı bulana kadar kaydırıyorum. Play tuşuna basıyorum ve hemen Foster ayağa kalkıp cevabını bağırıyor. Aslında daha çok şarkı söylüyor gibi. "I Wanna Sex You Up" diye şarkı söylerken kalçalarını sallıyor ve hepimizi güldürüyor.

"Peki sanatçı?" diye soruyorum. "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Zamanın doluyor," diyorum ona.

"Bir arkadaşımı arayabilir miyim?" diye sorar.

Landry gülerek titriyor. "Dostum, biz senin arkadaşlarınız ve buradayız."

"Tamam, bir arkadaşımı çağırıyorum." Knox'a bakar ve işaret parmağıyla onu gösterir. "Beckett, arkadaşına yardım et."

"Üzgünüm dostum, yapamam. Ekranı görebiliyorum." Bana nazikçe sıkıca sarılır, sanki bana arkasını kollayacağım demek istercesine.

"Ugh, Sloane?"

"Color Me Badd, bebeğim!" diye bağırır, Landry'nin kucağında kıpır kıpır.

"Kemikli kış," diye hatırlatır ona.

"Anladım." Reid eğilip onu kucağına alır ve Sloane'ı kucağına oturtturarak yerine geçer. "Takım arkadaşları," der ve elini uzatarak high-five yapar.

"Tamam, Sloane sırasını aldı, Reid, biz de seninle gidelim," diyorum ona.

"Tamam. Bakalım seni şaşırtabilecek miyim." Ben Knox'un telefonunu ona geri verirken, o telefonunda bir şeyler arıyor.

"Onu sakla. Yakında tekrar ihtiyacımız olacak, eminim." "Bir tur kazanmayı mı planlıyorsun, Beckett?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

"Hayır, Corie kızım, o sadece senin işin." Elini kaldırıp saçlarımı gözlerimden çekiyor ve ben onun dokunuşuna eriyorum. Bu adam, ölümcül. Kadınların sürekli ona atlamasına şaşmamalı.

"Oh, bu çok iyi," diyor Reid. Play tuşuna basıyor ve şarkıyı hemen tanıyorum.

"Keith Sweat, 'Twisted'," diye bağırırım.

"Kızım ateşli!" der Sloane.

O da bunu biliyor, ama geçen turda Knox'un durumunda olduğu gibi, cevap verseydi bu haksız bir avantaj olurdu. Bir saat daha oynamaya devam ediyoruz. Hepimiz biraz kazanıyoruz, ama en çok Sloane ve ben kazanıyoruz. Büyürken saatlerce müzik dinlerdik. İkimiz de bunu yapmayı seviyoruz, hoşlandığımız erkekler hakkında konuşurken ya da sadece takılırken. Bu bizim şeyimiz.

Oyun bittiğinde, Landry sandalyesinde sızmış, Baker da ondan çok geride görünmüyor.

"Sanırım hepsini içeri sokmalıyım," diyorum Knox'a. Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve kolları beni sıkıca sarıyor. Donup kalıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Birkaç saniye boyunca beni sıkıca tutuyor, sonra gevşetip ayağa kalkmama izin veriyor.

"Ben çocukları getireyim. Sloane'ı sen alabilir misin, yoksa onu ben taşıyayım mı?"

"Onunla ben ilgilenirim." Bayılmamış, sadece uykulu. Sloane'ın Reid'in kucağında oturduğu yere gidiyorum. İkisi de gözleri kapalı. Omzunu sallıyorum ve gözleri açılıyor. "Hadi, uykucu." Onu ayağa kaldırıp, kolumu beline doladım ve onu içeriye, üst kata, odama götürdüm. Erkekler kalacaklarını düşündüğüm için, o da benimle yatabilir. Bu, ilk kez aynı yatağı paylaştığımız değil ve son da olmayacak. Ayrıca, bu yatak kral boyu, kardeşim beni şımartmak için ısrarla aldığı bir yatak. İkimiz için de bolca yer var.

Sloane'ı yerleştirdikten sonra, Knox'un yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için aşağıya indim. Kardeşimle birlikte mutfak tezgahının yanında duruyordu. "İyi misin?" diye sordum Landry'ye, yanına yaklaşarak. Bana sarıldı... yani, sarılmaya çalıştı. Ayakları titriyordu ve ikimiz de güldük.

"Seni seviyorum, küçük kardeşim. Eve döndüğüne sevindim," diye mırıldanır Landry.

"Evde olmak güzel," diyorum ona, bu ev benim gerçek evim olmamasına rağmen. Üniversiteye başlamadan önce bir yaz burada yaşamıştım ve işten ve stajlarımdan zaman bulabildiğimde ara sıra buraya gelmişim. Dürüst olmak gerekirse, burası benim evim gibi gelmiyor. Yani, Landry ile birlikte burada her zaman bir yerim olduğunu biliyorum, ama annemizi kaybettiğimizden beri kendimi buraya ait hissetmiyorum. Üniversite her zaman geçici bir yerd.

"Yatağa gitmelisin," diye söylüyorum ona, ağırlığının çoğunu tutarken.

"Dostum, onu devireceksin," diyor Knox, Landry'ye. "Biraz uyu, Reynolds."

biraz uyu, Reynolds."

"Kalacak mısın?" diye Knox'a sorar. "Bir damla bile içmedim."

"Kalman lazım. Lanet olsun, herkes nerede? Araba kullanmadıklarını söyle," diyor Landry paniklemeye başlarken.

"Hepsi buradalar. Saatler önce anahtarlarını el koymuştum," diyor Knox

"QB1, dostum." Landry elini yüksek beşlik için kaldırır ve adaya yuvarlanır.

"Seni yatağa götürelim." Knox onun ağırlığını benden alır ve koridorda kaybolurlar.

Yatmaya gitmeliyim, ama önce arka bahçedeki ateşin söndüğünden emin oluyorum, söndürülmüş, demek Knox halletmiş. Veranda ışıklarını kapatıp kapıyı kilitliyorum. Aynı şeyi ön kapıya da yapıp evi kilitliyorum, sonra merdivenlere yöneliyorum.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye soruyor

Knox. "Evet, uzun bir gün oldu."

"Öyle. Her şeyi kilitledin mi?" Başımı sallıyorum. "Sen kalıyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet, herhangi birinin bir şeye ihtiyacı olursa diye. Hepsi yük gibi, senin onlarla uğraşmanı istemem."

"Senin gibi birine sahip oldukları için şanslılar."

O yorum yapmaz ve bunun yerine kollarını yanlarına uzatır. "Gel buraya, Corie kızım."

Bir an tereddüt ettikten sonra onun kucağına atlıyorum. Kaslı kolları beni kucaklarken çenesini başıma dayıyor. Geri çekilen benim. "İyi geceler." Göğüs uçlarım sertleşiyor ve bu baş döndürücü adamdan uzaklaşıp odama gitmem gerektiğini biliyorum.

"İyi geceler."

Beni merdivenlerden yukarı kadar takip eder ve ikimiz de yatak odamın kapısında dururuz. Tuhaf bir şekilde el sallayıp odama girerim. Hareketsiz durarak, koridorun sonundaki diğer boş odalardan birinin kapısının kapanmasını beklerim, sonra kıyafetlerimi çıkarır, pijamalarımı giyer ve yatağıma girerim. Gözlerimi kapatır kapatmaz Knox Beckett'ı rüyamda görürüm ve rüyamda o benimsindir.

Üçüncü Bölüm

Knox

Ev sessiz, güneş bir saatten fazladır doğmuş durumda. Burada uzanmış, tavana bakarak herkesin uyanmasını bekliyorum. Gözlerimi açtığım andan itibaren düşüncelerim ona gitti.

Corie'ye.

Corie Reynolds, uzun siyah saçları ve iri yeşil gözleri dün gece beni uykusuz bıraktı. Gülümsemesini ve giydiği bikinideki tonlu, ince vücudunu hayal edip durdum. O çok güzel ve ulaşılmaz. Onun Landry'nin küçük kız kardeşi olduğunu ve en iyi arkadaşımın, onun hakkında düşündüklerimi bilse hiç tereddüt etmeden beni dövdüreceğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Uykuya dalmak saatler sürmüş gibi gelse de, şimdi tamamen uyanmışım. Vücudum erken kalkmaya ve güne erken başlamaya alışık ve sanırım eski alışkanlıklardan kurtulmak zor.

Karnım guruldadığında, yataktan kalkıp bir şeyler yemem gerektiğini anlarım. Erkekler muhtemelen biraz daha uyuyacaklar, ama Corie yakında uyanacaktır. Hatta, belki çoktan uyanmıştır bile. Eğer öyleyse, fare kadar sessizdir. Belki de benim gibi odasında saklanıyordur.

Yorganı üzerinden atıp, banyoya gidip işimi hallediyorum. Dolapta yedek diş fırçası ve diş macunu bulduğumda yüksek sesle "Evet" diyorum ve dişlerimi fırçaladıktan sonra dün gece giydiğim kıyafetleri tekrar giyiyorum.

Merdivenlerden aşağı inerken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Evde herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum, ama ürkütücü bir sessizlik var,

Özellikle de en iyi dört arkadaşım ve güzel Corie'nin kapalı kapılar ardında olduğunu bildiğim için.

Buzdolabını karıştırırken bir galon portakal suyu buluyorum. Son kullanma tarihini iki kez kontrol ediyorum, üç gün sonra son kullanma tarihi dolacak ve sessizce kutluyorum. Dolaptan bir bardak alıp neredeyse taşacak kadar dolduruyorum. Hepsini bir kerede içiyorum ve sonra yarım bardak daha dolduruyorum. Sonra kapağı tekrar şişeye kapatıp buzdolabındaki rafa geri koyuyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Arkamı döndüğümde, uykulu Corie odaya girdiğinde gülümsememi saklamaya bile çalışmıyorum. Benim burada olduğumu fark etmeden kahve makinesine doğru ilerliyor. Çekmeceden bir kapsül seçip, dolaptan bir fincan alıp, kahvesi demlenmeye başlarken dirseklerini tezgaha dayayıp ellerini çenesinin altına koyarak eğildiğini izliyorum.

Küçük bir uyku şortu ve vücudunun hatlarını ortaya çıkaran bir tişört giyiyor ve aklıma aynı anda iki düşünce geliyor. Birincisi, onu bu şekilde görebilmek için geçmiş hayatımda doğru bir şey yapmış olmalıyım, ikincisi ise takım arkadaşlarım uyanıp aynı manzarayı görmeden önce giyinmesi gerekiyor.

"Günaydın," diyorum, sesim arzuyla boğuk çıkıyor.

O, kalbinin üzerine elini koyarak, küçük bir çığlık atarak sıçrıyor. Onu korkuttuğum için kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyorum, ama şu anda çok sevimli görünüyor. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmış, gözleri yarı açık, yastığından kaynaklanan parlak kırmızı bir çizgi yanağını bozuyor ve kıyafetleri buruşuk.

"Neden bu kadar neşelisin?" diye soruyor, sesinde düşük, uykulu ama seksi bir homurtu var.

"O hep böyledir," diyor Landry, mutfığa sürünerek girip tezgâhın önündeki tabureye oturuyor. Kollarını tezgâha dayayıp başını eğiyor. "Kahve. Beckett, kahveye ihtiyacım var."

"Tabii, hemen hazırlayayım," diyorum alaycı bir tonla. Ancak, Corie'nin kahvesini alıp ona veriyorum, sonra da Prens Landry'nin istediği kahveyi hazırlıyorum.

"Böyle daha iyi," diyor Corie, kardeşinin yanına oturup buharlı kahvesini yudumlarken.

Yavaşça yudumlar alırken onu izliyorum ve her yudumda gözleri yavaşça açılıyor. Sanırım kafein ihtiyacını kardeşinden almış.

"Bekle." Corie fincanını tezgahın üzerine koyar ve bana bakar. Birkaç saniye boyunca beni inceler. "Kahve içmiyor musun?" Şaşkınlıktan ağzı açık kalır, gözleri ise şimdi tamamen uyanık ve inanamama dolu.

"Hayır. Hiçbir zaman tadını sevedim," diyorum ona.

"Sabahları nasıl uyanıyorsun?" diye soruyor. "O insan değil," diye mırıldanıyor Landry.

Kahvesi cızırdatarak hazır olduğunu bildirir. Makineden aldıktan sonra, onu önüne koyarım. Büyük bir yudum alır ve sanki kafeinin vücudunda etkisini göstermeye başladığını hissedebiliyormuş gibi iç geçirir.

"Sadece uyanıyorum ve güne başlıyorum." Yarım bardak portakal suyumı kaldırıyorum. "Bu benim için fazlasıyla yeterli."

"Sen bir hayvansın," diyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. "Oh, evet, Beckett vahşi bir hayat sürüyor." Landry burun kıvrıyor.

"Birinin seni hizaya getirmesi lazım." Omuz silkiyorum.

"Hmm, şimdi anlıyorum," diyor Corie düşünceli bir şekilde.

"Neyi anladın?" diye soruyorum, sözler ağzımdan dökülmeden duramıyorum.

"Neden kaptan olduğun."

Ona göz kırpmıyorum. "QB1, bebeğim." "Ugh," diye inliyor Landry.

Corie, işaret parmağıyla onun yan tarafına dokundu, o da uykuyla karışık bir kahkaha atarak kıvrandı. "Sen de ondan iyi değilsin."

"Bu yüzden en iyi arkadaşız." Landry omuz silker.

Midem guruldıyor ve Corie kıkırdıyor. Yumuşak, müziksel ses odayı dolduruyor. Açlıktan ölmek üzere olsam da, ondan bu sesi çıkarmayı başardığım için kendimi tebrik etmek istiyorum. "Yiyecek bir şey lazım," diye mırıldanarak buzdolabına geri dönüyorum. Seçenekleri gözden geçirip, hiçbir seçeneğimiz olmadığı sonucuna varıyorum. Yarım düzine yumurta ve yarım kilo domuz pastırması Landry'yi doyurmaz, Reid, Baker, Foster, Sloane, Corie ve beni doyurması ise imkansız. "Görünüşe göre yiyecek almaya gitmem gerekecek," diyerek buzdolabını kapatıp onlara dönüyorum.

Landry yüzünü buruşturur. "Evet, parti falan olduğu için sipariş vermeyi unutmuşum."

"Çıkıp herkes için kahvaltı alacağım," diyorum ona. Ya öyle yapacağım ya da gideceğim, ama ben henüz gitmeye hazır değilim. Henüz değil.

"Corie, onunla gitmelisin," diyor Landry. Sesinde yalvaran bir ton var.

Onu kamyonumda yanımda düşününce içim bir parça hafifliyor. Onun neyi var bilmiyorum, ama bende bir tür his uyandırıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir his, ama bunu sonra analiz etmek için bir kenara bırakıyorum.

"Ne? Neden onunla gitmek zorundayım? Duş bile almadım," diye şikayet ediyor.

Ona güzel olduğunu söylemek dilimin ucunda, ama çenemi sıkıca kapalı tutuyorum. Bu düşünceler ne kadar doğru olursa olsun, kendime saklamam gerekiyor.

"Çünkü sağlıklı şeyler alıp gelecek. Şekersiz yulaf ezmesi ve çilekli sade yoğurt gibi. Yemek yemem lazım, Corie. Gerçek yemek. Lütfen, bu evdeki tüm aç karnınlar adına, şekerli şeyler alıp onunla birlikte gidip sağlıklı şeyler almadığından emin olur musun? Ben de alırım, ama ona göz kulak olmalısın."

Corie gibi ben de gülümsüyorum. "Tamam, ama bana borçlusun."

"Tanrı seni korusun, sevgili kardeşim, Tanrı seni korusun." Landry dramatik bir şekilde başını eğdi ve kız kardeşi kıkırdadı.

"En azından farklı kıyafetler giymem için bana biraz zaman ver," der Corie, pijamalarına bakarak. Nefesini tutar, tabureden atlar ve odadan koşarak çıkar.

"Ciddiyim, Beckett. Sağlıklı beslenme saçmalıklarını bırak. Antrenman kampına daha bir ay var."

"Bu yüzden sağlıklı bir rejime dönmelisin." Çocuklar, sezon dışında antrenman ve diyet konusunda akıllarını kaçırıp senaryodan sapmazlar, ama yine de onlara sataşmayı seviyorum. Ben ise formumu korumaya çalışıyorum. Tabii ki hile yapıyorum, ama çoğunlukla sanki tüm yıl sezondaymışız gibi odaklanmaya devam ediyorum. Bu benim için işe yarıyor.

"Para senin, vücut da senin," diyorum ona.

"Aynen, o yüzden yağlı şeyler ve bazı hamur işleri."

"Onaylanmamış listede olan her şey. Anladım."

Landry gülüyor. Haklı olduğunu biliyor, ama yine de hepsini yiyecek. Hepsi yiyecek. Antrenman kampında kusarken ve hayattan nefret ederken onlara bu anı hatırlatacağım.

Corie merdivenlerden aşağı koşarak iner. Nashville Rampage beyzbol şapkası, tişört ve kesik kot şort giymektedir.

"Çok uzun sürdü," diye söylenir Landry.

"Ne dedin sen? Tam tahıllı muffin ve yumurta akı mı istemiştin? Tabii ki, ağabey," diye hemen karşılık verir, hiç duraksamadan.

"Bugün çok güzelsin, küçük kardeşim," diye espri yapar Landry.

"Evet, evet." Büyük yeşil gözlerini devirir. "Bu açlıktan ölmeden gidelim." Kardeşini işaret eder.

"Kartın yanında mı?" diye sorar Landry. Corie kredi kartını gösterir. "Sonunda şu lanet şeyi kullanacaksın," diye homurdanır.

"Geri döneceğiz," diyorum Landry'ye. Başını kollarına yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Hadi," diyorum Corie'ye, elimi beline koyup onu kamyonetime götürüyorum. Ona dokunmak için her fırsatı değerlendiriyorum. Bu ateş gibi. Ateşle oynuyorum, ama kendimi durduramıyorum. Zararsız bir şey. O, peşinden koşabileceğim biri değil, ama lanet olsun, ona bakmaktan zevk alıyorum.

Kamyonetimin kapısını açıyorum, sonra onun içeri girip kemerini takmasını bekliyorum ve kapısını kapatıyorum. Direksiyonun başına geçtikten sonra, kendi kemerimi takarken ona dönüp bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Stadyumun yanındaki fırına gidelim derim. Landry orayı çok sever."

"İyi fikir," diyorum ona, garajdan çıkıp stadyuma doğru yola koyulurken.

"Senin eve dönmene çok sevindi," diyorum ona.

"Şehre geri dönmek güzel. Sloane'ı özledim, ama uzun süre kalmayı düşünmüyorum."

"Gidiyor musun?" diye soruyorum, ona bir bakış attıktan sonra gözlerimi tekrar yola çeviriyorum. Onun itirafı göğsümü ağırlaştırıyor. Landry yıkılacak. Bu his tam da bu.

"Gitmiyorum, taşınyorum. Landry'nin beni desteklemek gibi bir görevi yok. ben."

"Hadi ama Corie, onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ayrıca, bunu karşılayabilir," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Öyle olduğunu biliyorum, ama bu onun sorumluluğu değil," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Konsolun üzerinden uzanıp elini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Landry seni seviyor. Sana bakabilmek onun için bir onur. Bırak sana yardım etsin. Kariyerinde yerini bulana kadar bir süre onunla kal."

Sessiz kalır, bana yarım bir gülümseme atar ve yolcu penceresinden dışarıya bakmaya başlar. Bu kamyoneti yolun kenarına çekip ona yük olmadığını göstermek istiyorum. Landry için asla yük olmayacak. Bu bana düşmez, bu yüzden sessizlik fazla uzayana kadar sözlerimi aramızda bırakırım.

"Peki, iş arama nasıl gidiyor? Landry, birkaç yerel yere başvurduğunu söylemişti?"

Boğazını temizler ve bana döner. Göz ucuyla onu izlerken başını sallar. "Evet, bu bölgede birkaç yere başvurdum. Landry'nin yakınında kalabilmeyi umuyorum, ama yakında bir sonuç çıkmazsa, Nashville bölgesi dışına bakmaya başlamam gerekecek."

"Eminim bir şeyler çıkacaktır." Umarım haklıyım. Landry, Corie taşınırsa çok üzölür. Birbirlerinin tek ailesi ve Landry'nin Corie'nin yakınında olmasını istediğini biliyorum. Son birkaç aydır tek konuştuğu şey, küçük kız kardeşi Corie'nin nihayet eve dönüp kalacağıydı.

"Umarım," diyor ve sesinde o umudu duyabiliyorum. Kardeşine yakın olmak istiyor, ama onun kendisini desteklediğini hissetmek istemiyor. Anlıyorum, ama bunun Landry için önemsiz bir şey olduğunu da biliyorum, ama o söylemedikçe ben de bir şey söylemeyeceğim.

"Yani, toplamda yedi kişiyiz. Kardeşinin kartı duman çıkaracak," diye alay ediyorum ve fırının önündeki park yerine giriyorum.

"Landry hayal kırıklığına uğrayacak. Onun nasıl yediğini biliyorum, ve sanırım sizler de aynı şekilde yiyorsunuz." Gülümser ve kamyonetten atlar.

Onu takip etmek için aceleyle anahtarlarımı ve telefonumu alıyorum. Kapıda ona yetişmek için koşuyorum ve küçük fırına girerken kapıyı açıyorum. Tezgâhın önünde bir adam ve oğlu var ve yedi ya da sekiz yaşlarında görünen küçük çocuk bana baktığında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Gülümsüyor ve el sallıyorum, o da babasının gömleğini çekiyor.

"Baba," diyor. "Bu Knox Beckett."

Babası konuşmayı kesip bana dönüyor ve ağzı açık kalıyor.

"Günaydın," diyerek ona başımı salladım. "Günaydın."

"Sen Knox Beckett'sin!" Küçük çocuk ayak parmaklarının ucunda zıplıyor.

Göz hizasına gelmek için çömelirim ve o da bana doğru yavaşça yaklaşıp. "Öyleyim. Adın ne?"

"Ben Zac." Heyecandan titriyor.

Elimi uzattım, o da benimkinden çok daha küçük elini benimkine koydu ve el sıkıştık. "Tanıştığımıza memnun oldum Zac. Rampage hayranı mısın?"

"Evet!" diye bağılıyor.

Babası şokunu atlatmış gibi gülüyor ve oğlunun omuzlarına ellerini koyarak zıplamasını sakınleştiriyor. "O Knox Beckett hayranı," diyor babası gülerek.

Ayağa kalkıp, oğluna yaptığım gibi ona da elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Miller. Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

"Bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Arkadaşlarım buna asla inanmayacaklar," diyor Zac, sesinde hayranlık duyuluyor.

"Tabii." Tekrar çömeliyorum ve o da babasına dönüyor.

"Bekle." Elini kaldırır ve Corie'ye döner. "Sen de fotoğrafa girmeyecek misin?" diye sorar.

"Oh, hayır, sen çekil." Nazikçe gülümser.

"Ama babam bayanlara özel davranmamız gerektiğini söylüyor." Elini Corie'ye uzatır ve onun sözleriyle Corie'nin eridiğini görebilirim. Elini tutar ve fotoğrafta yanına çekilmesine izin verir.

Duruşumu değiştirip ona yer açarım, çünkü fotoğrafa girecekse, benim yanımda durması gerekir. O benim kızım değil, ama bu önemli değil. Miller birkaç fotoğraf çeker ve bize teşekkür eder

hediyelerle dolu çantalarını alır ve oğlunu kapıdan dışarı çeker.

"Çok nazıksın," diyor Corie, omzunu omzuma yaslayarak.

"Ben de öyle bir çocuktum. Bu sporu çok severdim ve onun yaşındayken en sevdiğim oyuncuyla tanışmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum."

"Knox Beckett, sen çok yufka yürekli birisin," diye alay ediyor.

Kolumu beline doluyorum ve ona yaklaşarak dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Her zaman değil." Nefesini içeri çekiyor ve tüyleri diken diken oluyor. Kendimi zorlayarak ondan ayrılıyorum.

O benim değil.

O senin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi. Onu bırak.

Onu bırakıp tezgaha doğru ilerliyorum. Landry'nin benim için nefret ettiği sağlıklı yiyeceklerden de ekleyerek bir sürü yemek sipariş ediyorum ve sonra Corie'ye dönüyorum. "Ne istersin?"

"Um, bu yetmez mi?" diye gülüyor.

"Hayır. Kendin ve Sloane için bir şeyler sipariş etmelisin, ya da onların isteyebileceğini düşündüğün başka bir şey. Büyük ağabey ödüyor, unuttun mu?" Ona göz kırpmıyorum. Landry'nin parasını aşırı harcamak istemediği için tereddüt ettiğini görebiliyorum ve bu çok sevimli.

"Bir tarçınlı kruvasan eklemek istiyorum lütfen," diyor Corie tezgâhın arkasındaki kadına. Sonra Landry'nin siyah kartını uzatıyor ve az önce sipariş ettiğimiz müstehcen miktardaki yiyeceklerin parasını ödüyor.

Siparişimiz çok kısa sürede hazır oldu. İkimiz de iki büyük poşetle kamyonetime döndük.

"Bu çok fazla," diyor Corie, çantalarını arka koltuğa koyarken.

"Öyle, ama söz veriyorum, hepsini yiyip bitirecekler. Ayrıca, yemezlerse, Landry'ye daha sonra atıştırmalık bir şeyler kalır." Omuzlarını silkiyor ve bana bir bakış atarak, pek emin olmadığını belli ediyor. Göreceğiz.

Eve dönerken küçük bir sohbet yapıyoruz ve araba garaja girer girmez ön kapı açılıyor ve Foster orada, dağınık bir halde ve elimizdeki birkaç çantayı almaya can atıyor.

"Sonunda," diye şikayet eder Landry. "Açlıktan ölüyorum. Çok uzun sürdü," der dramatik bir şekilde.

"Oh, sus," diye azarladı Corie. "Tam da gereken kadar sürdü. Fırında çok uzun kalmadık. Ayrıca, Knox'a seni en sevdiğin yere götürmesini söyledim, bu yüzden rica ederim, prenses," dedi ve ona dilini çıkardı.

"Çünkü sen en iyisin. Ver şunu." Ellerini uzatır ve Corie eline bir kahvaltı sandviçi koyar. Hemen ambalajını açar ve büyük bir ısırık alır.

Sloane bir pasta alır ve ilk ısırıkta inler. Bu, erkeklerin yemeye başlaması için yeterli bir teşviktir. Ben ise Corie'nin yemeğini bulup ona uzatırım.

"Teşekkürler, Knox."

Ona göz kırparak yumurta akı İngiliz muffinimin ambalajını açarım. Erkekler ve ben yaklaşan sezon hakkında konuşurken, Corie ve Sloane sadece oturup kahvaltılarını yerken dinliyor gibi görünüyorlar.

"Vay canına," diyor Corie yemeğini bitirdikten sonra. "Gerçekten çok fazla yemek aldığımızı düşünmüştüm."

Reid ayağa kalkar, tişörtünü yukarı çeker ve karın kaslarına vurur. "Biz büyüyen erkekleriz, bebek Reynolds."

Corie burnunu kırıstırır ve hepimizi güldürür. Çok tatlıdır. Ondan kesinlikle uzak durmam gerek.

Dördüncü Bölüm

Corie

Bir aydır Nashville'e geri döndüm. Hâlâ işsizim ve liseden mezun olduğum yaz annemizi kaybettiğimizden beri bana bakan ağabeyimin sırtından geçiniyorum. Beni desteklemesinden nefret ediyorum. O, ağabeyim olarak bunun onun görevi olduğunu düşünse de, bu onun görevi değil.

Akşam yemeği hazırlamak, market alışverişi yapmak ve temizlik gibi küçük şeyler yapmaya çalışıyorum. Landry, temizlik, market alışverişi ve hatta yemek yapmayı bile yapan bir hizmetçisi olduğunu hatırlatıyor ama ben bir şeyler yapmalıyım. Boş boş oturmaya alışkın değilim. Üniversite boyunca çalıştım, yazları ise daha da fazla.

Kendimi... kaybolmuş hissediyorum.

Her gün iş ilanları sitelerine bakıp işlere başvuruyorum. İstemiyorum ama Nashville dışında iş aramaya başlamam gerekecek. Kardeşimden ve en iyi arkadaşımдан tekrar ayrılmak istemiyorum ama işin olduğu yere gitmek zorundayım ve artık Nashville'in benim için uygun bir yer olmadığını hissetmeye başladım.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Sloane'ın adını görünce gülümsüyorum. "Selam," diye selamlıyorum onu.

"Selam, selam. Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyor Sloane, sanki son bir aydır her gün yaptığımdan farklı bir şey yapıyormuşum gibi.

"Oh, bilirsin. Her zamanki gibi. Havuz başında dizüstü bilgisayarım ile oturup iş arıyorum."

"Hala şansın yaver gitmedi mi?"

"Hayır. Sanırım arama alanımı genişletmenin zamanı geldi."

"Hayır. Hayır, bir şeyler çıkacaktır. Yazın geri kalanını dinlenerek geçir ve ne olacağını bekle."

"Landry'nin desteğine bağımlı olmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." "Biliyorum, ama o bunu karşılayabilir."

"Mesele o değil," diye hatırlatıyorum ona, üniversiteden mezun olup eve döndüğümünden beri neredeyse her gün yaptığım gibi.

"Önemli olmadığını biliyorum, ama yine de gerçek bu. Hadi... yazın geri kalanında benimle takıl. Ağustos ortasına kadar işe başlamayacağım. En iyi arkadaşşımla vakit geçirmem lazım."

"Ben eve döndüğümünden beri geçen bir ay boyunca yaptıklarımıza ne diyorsun?"

"Hadi ama Corie, bu yeterli değil. Dört yıl boyunca benden uzakta yaşadın. Çok uzun dört yıl. Seni özledim."

Kalbim sıkışıyor. Sloane iyi günde kötü günde hep yanımda oldu ve ben de onu özledim. Her gün telefonda konuştuk ve mesajlaştık. Yazları beni ziyarete gelirdi ama bu yeterli değildi. O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibidir.

"Ağustos başına kadar bekleyeceğim. O zamana kadar bir şey bulamazsam, aradığım yeri değiştirmem gerekecek. İnan bana, ben de tekrar taşınmak istemiyorum, ama bu da büyümenin ve yetişkin olmanın bir parçası, değil mi?"

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. "Bu şehirde sana uygun bir iş var. Bunu hissedebiliyorum."

"Umarım haklısındır," diyorum ona.

"Şimdi bu konuyu hallettiğimize göre, yola çıkıyorum. Yemek getirmemi ister misin?"

"Aslında, burada bir şeyler yapsak nasıl olur? Landry evde ve eminim o da acıkmıştır."

"İyi fikir. Yola çıkıyorum. On beş dakika sonra görüşürüz."

"Dikkatli sür," diyorum ona, cep telefonumu yanımdaki sandalyeye geri koyarak. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslayarak güneşin üzerime vuran sıcaklığını hissediyorum.

Landry'nin bana destek olmasından hoşlanmasam da, ara vermek hoşuma gittiğini itiraf edebilirim. Bu garip, çünkü son dört yıldır hiç durmadan çalıştım

ama hiçbir yere gitmemek ve bir sonraki adımımı düşünmek için zamanım olması da güzel. Sloane haklı. Biraz zaman tanımalı ve nasıl sonuçlanacağını görmeliyim.

Tüm endişelerimi kafamdan atmaya çalışırken, üzerime bir gölge düşüyor. Güneş artık parlamıyor. Güneş gözlükleri gözlerimi kapıyor, kardeşimin arkasında saklanan sert ışınları engelliyor, ama yine de ona gülümsediğini görmek için gözlerimi kısmak zorundayım.

"Kahretsin, uyuduğunu sanmıştım. Seni havuza atacaktım."

"Cesaret edemezsin," diyorum ona, şezlongda daha dik oturarak.

"Hayır, tamamen uyanık olduğunu bilmesem yapmazdım."

"Bu da pek iyi sayılmaz, ama teşekkürler... sanırım," diyorum gülerек. Kardeşimi çok özlemişim.

"Bugün ne yapacaksın? Bugün Cumartesi. Dışarı çıkıp hak ettiğin boş zamanının tadını çıkarmalısın, değil mi?"

Bu, onun bana beleşçilik yapmanın onun için sorun olmadığını söyleme şekli. Büyük kardeş konusunda gerçekten şanslıyım. "Aslında, Sloane buraya geliyor. Sorun olmazsa, biz burada takılacağız. Yoksa benim ortadan kaybolmamı mı istiyorsun?"

"Ne? Hayır. Burası senin evin, Corie. Buraya kadınları getirmiyorum. Bu eve giren tek kadınlar sen ve Sloane'siniz." Bunu üzümlere söylüyor, çünkü bu evi annemiz vefat ettikten iki ay sonra satın almış. "İstediğin zaman gelip gidebilirsin ve sakın burada hoş karşılanmadığını düşünme. Ne olursa olsun umurumda değil, Corie Reynolds. Burası senin evin."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkürler, ağabey."

Landry şezlongun köşesine oturur ve bana sarılmak için eğilir. "Seni seviyorum, küçük kardeşim."

"Ne yapıyorsun? Antrenman kampı birkaç hafta sonra başlıyor. O zamana kadar eğlenmeye devam edecek misin?" diye alay ettim.

"Hayır. İsteseydim bile Beckett izin vermezdi. Yemin ederim, bazen Koç Warner'dan bile beter oluyor."

"Yani kaptanlık görevini ciddiye aldığını mı söylüyorsun?"

"Ciddi kelimesinden daha güçlü bir kelime var mı?"
diye soruyor. "O kadar mı kötü?"

"Hayır, aptalca şeyler yaptığımız için bize baskı yapıyor. Biz derken, ben, Montgomery, Sinclair ve Vaughn'u kastediyorum. Beckett bizi hizada tutuyor."

Rampage'ın hayranı olduğum için minnettarım, aksi takdirde soyadlarını bu şekilde kullandığında takip etmek benim için zor olurdu. İleri geri konuşuyorlar, ama bu bizim için tipik bir sohbet.

"Ah, ne demek istediğini anlıyorum." Onu tuzağa düşürüyorum, ama o bunun farkında bile değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz fazla eğleniyorsun ve takım kaptanı, oyun kurucu ve en iyi arkadaşın Knox Beckett'e güvenerek kendinizi dizginliyorsunuz." Kaşlarımı kaldırarak, bunu inkar etmeye cesaret etmesini bekledim.

"Aynen öyle." O gülüyor. "Biz çılgınca eğleniyoruz falan değil, ama Knox başka bir seviyede. O oyun için yaşıyor ve nefes alıyor. Antrenörlerin ve beslenme uzmanlarının bize söylediği egzersiz ve beslenme programından nadiren sapıyor. Hayatımda daha önce hiç görmediğim bir iradeye sahip. Ona söylenen her şeye direnebilir. Bu insanlık dışı bir şey."

"Dur." Koluna dokunuyorum ve gülüyoruz. "O insan." Belki de bu yüzden bu kadar seksi. Bir erkeğin *bu kadar* yakışıklı olması insanlık dışı.

"Sloane ve benimle takılabilirsin," diyorum.

"Teşekkürler. Knox geliyor. Maç kasetleri izleyeceğiz."

"Şimdiden mi?"

"Evet. Program açıklandı, bu yüzden normal sezonun ilk maçının kimle olacağını biliyoruz. Sezon öncesi çok fazla oynayacağımızdan emin değiliz, bu yüzden doğrudan ilk takıma geçip rakibimizi inceleyeceğiz."

"Sen ona çok benziyorsun. Bence hepiniz öyle. Sen, Reid, Baker ve Foster biraz daha rahat olabilirsiniz, ama beşiniz de oyuna adanmışsınız ve olabileceğinizin en iyisi olmaya çalışıyorsunuz. Beşinizin bu kadar yakın olmasının nedeni bu olmalı."

"Bizim kadar bir grupta birlikte yaşayıp, yemek yiyip, nefes alıyorsanız, yakınlaşmamak zor. Ayrıca, bu saha içinde de görülüyor. Biz rüya takımıyız, dostum."

"Dikkatli ol, ağabey, egon ortaya çıkıyor."

Ayağa kalkıp esnedi. "Gerçekse ego değildir. Sloane ne zaman gelecek?"

"Yolda."

"Knox da çok geç kalmayacaktır. Ben gidip akşam yemeğini alacağım. Çin yemeği alacağım. Sloane'ın neyi sevdiğini biliyor musun?"

"Akşam yemeğini biz pişirecektik," diyorum ona.

Elini havada sallıyor. "Bu gece izin al. Ayrıca, Çin yemeğinin en sevdiğin yemeklerden biri olduğunu biliyorum. Siparişi karıştırmamam için ne sipariş edeceğimi söyle," diyor bana.

Yenilgiyi kabul ederek, onun siparişini ve benim siparişimi, ki ikisi de aynı şey, tatlı ve ekşi tavuk, hızlıca söylerim. "Teşekkürler, Landry."

"Anladım." Göz kırpar. "Knox gelirse, ben yemeği getirene kadar ona eşlik et. İçeri girerse şaşırma. Biz birbirimizin evlerinde böyle yapıyoruz, ama sen eve döndüğüne göre arkadaşlarla konuşup kapıyı çalmaları gerektiğini söyleyeceğim."

"Benim için bunu yapma. Sanki koridorlarda çıplak dolaşacak değilim ya."

Landry bu düşünceye ürperir ve beni güldürür. "Evet, bunu yapmayalım."

"Dikkatli ol," diyorum ona, onun rahatsızlığından keyif alarak. Onunla böyle vakit geçirmeyi özlemişim. Annem vefat etti ve birkaç ay içinde üniversiteye taşındım. Normal hayatımız, ya da eskiden normal olan hayatımız, artık bizim için geçerli değil. Artık ikimiz de yetişkiniz ve onunla birkaç günden fazla zaman geçirdikten sonra, onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Evimdeymiş gibi hissetmeyi özlemişim. Bu ev bana evim gibi gelmiyor, ama kardeşimle birlikte olmak, buna en yakın hissedebileceğim şey.

Gözlerimi kapatıp başımı şezlonga yaslayarak güneş ışınlarının üzerime vurduğu hissini tekrar içime çekiyorum. Ancak bu his uzun sürmüyor, çünkü üzerime başka bir gölge düşüyor.

"Güneşimi engelliyorsun," diyorum en iyi arkadaşıma gözlerimi açmadan. Cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Bana ilgi duyduğunu biliyorum"

biliyorum, ama ben o tarafa kaymam," diyorum ona yumuşak bir kahkaha atarak.

Öksürük başlar, ardından alçak, derin bir kahkaha gelir. Hareketsiz kalır ve yavaşça gözlerimi açarım. Üzerimde duran Sloane değildir. Alçak, derin kahkaha bunu zaten bana söylememiştir. Bunun yerine, orada duran, bacakları üzerinde seks gibi görünen Knox lanet Beckett'tir. Cidden. Karbon grisi, vücuduna oturan bir gömlek giymiş ve bu gömlek, belirgin pazılarını ve karın kaslarını hiç gizlemiyor. Haki renkli kargo şort giymiş ve saçları dağınık. Sanırım, o ve başka biri -ben değil, çünkü bu yasak- terli bir seksin ardından böyle görünürlerdi.

Oturup boğazımı temizledim. "Senin Sloane olduğunu sanmıştım." O başını salladı. "Yine de oldukça isabetli bir tahmin."

"Ne?" diye soruyorum, zihnim hala onun olduğunu ve bana bakanın en iyi arkadaşım olmadığını kabul etmeye çalışıyor.

"Ben bir erkeğim, Corie kızım. Tabii ki senden hoşlanıyorum. Son zamanlarda aynaya baktın mı? Gerçi, senin tipin olmadığımı duyduğuma üzüldüm."

"Ne?" diye tekrar soruyorum. "Hayır. Yani, evet, sen benim tipimsin. Yani, sen değil. Ama erkekler. Erkekleri severim. Sevmeyen kadınlara karşı bir şeyim yok ama ben seviyorum. Gerçekten, gerçekten seviyorum," diye gevezelik ediyorum ve sonra ağzımı kapatıyorum. Konuşmayı kesmem lazım.

Knox gülüyor. Düşük, boğuk bir ses, bacakları arasında hissediyorum. Bu adamın her şeyi ve yaptığı her şey nasıl bu kadar seksi olabilir? "Bunu bilmek güzel." Göz kırıyor.

"Landry yemek almaya gitti," diyorum ona.

O da başını sallıyor ve şezlongumun kenarına oturur, tam da on dakika önce kardeşimin oturduğu yere. Birbirimize dokunmuyoruz bile, ama samimi bir his var.

Yasak.

"Sloane geliyor," diyorum, çünkü görünüşe göre Knox Beckett söz konusu olduğunda, tek yapabildiğim şey saçmalamak.

"Güzel. Akşam için büyük planlarınız mı var bayanlar?"

"Sadece evde sakın bir gece geçireceğiz."

Knox başını sallıyor. Keşke güneş gözlüklerini çıkarsa da gözlerini görebilsem. Gözlerini göremiyorum ama beni süzdüklerini hissediyorum. "İş arama nasıl gidiyor?"

"Eh, pek iyi gitmiyor. Başvurular yapıyorum ama henüz bir sonuç yok."

Elini uyluğuma koyuyor ve cildinin sıcaklığı, pürüzlü, nasırlı parmaklarının dokunuşu olması gerekenden daha iyi hissettiriyor. "Bir şeyler çıkacaktır," diyor, sesinde tüm dünyanın güveni var.

"Umarım."

"Bulunacak.

"

"Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim. Bir aydır iş başvurusu yapıyorum ama hiçbir sonuç yok."

"Bunu evrene bildir, Corie kızım. Gerçekleşecek." Bana yumuşak bir gülümseme atıyor ve oturduğum için mutluyum çünkü dizlerimin titremeye başlayacağını ve bu adamın tek bir bakışıyla kığımın üstüne düşerek kendimi daha da utandıracağımı biliyorum.

"Hey, hey!" diye sesleniyor Sloane. Spor şortu ve tişört giymiş. Boynunda mayosunun askıları görünüyor ve elinde bir çanta ile bize doğru geliyor.

"Çok uzun sürdü," diyorum ona.

"Knox sana eşlik edebildiği için iyi olmuş." İkimize birden bakıyor. Gözleri yaramazca parıldıyor ve bana bir sürü soru soracağını biliyorum.

"Yemek yapmamız gerekiyordu, biliyorum, ama Landry Çin yemeği almakta ısrar etti," diyorum ona.

"Lütfen bana tatlı ve ekşi tavuk sipariş ettiğini söyle. Şu anda çok lezzetli geliyor."

"Evet," diyorum, ona gülümseyerek.

"Sen dünyadaki en iyi arkadaşımsın."

Knox ve ben ona gülüyoruz. Bana dönüp gülümsüyor. "Evet, Corie gerçekten harika," diyor en iyi arkadaşımın sözlerine katılarak ve kalbim göğsümde hızla atıyor.

Hayır. Atmakdan da öte. Daha çok ezmek gibi. Koşan bir fil sürüsünü düşün. Şu anda göğsümde hissettiğim şey bu. "Oh, devam et," diye alay ediyorum ve elimi havada sallıyorum, hepimiz gülüyoruz.

"Yemek geldi!" Landry veranda kapısından seslenir. "İçeri mi, dışarı mı?" "İçeri!" Sloane ve ben cevap veririz.

Knox, sorulmamış bir soru gibi başını yana eğiyor.

"Dışarısı çok sıcak ve kimse terliyken yemek yemek istemez." "Klima harika bir şey, Beckett," diyor Sloane.

"Ayrıca, buradaki kızımız biraz kızarmış görünüyor. Bence güneşten biraz uzaklaşması gerekiyor. Corie, yanakların kızarmış," diyor.

Ses tonundan, kendini kurnaz sanıyor olduğunu anlıyorum, ama hepimiz onun yanaklarındaki kızarıklığı kastettiğini biliyoruz, çünkü bu sadece güneşten kaynaklanmıyor ve bunu ikisinden de saklayamayız.

"Seni içeri götürelim," diyor Knox ayağa kalkıp bana elini uzatırken. "O muhteşem teninin yanmasına izin veremeyiz."

Sloane'a bakıyorum, ağzı açık kalmış, şaşkınlığını gösteriyor. Hızla gülümsüyor ve göz kırptırıyor, sonra dönüp eve giriyor. Elimi eline koyuyorum, şezlongdan kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Elimi onunkinden çekmeden, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor ve bu basit hareket beni ateşliyor. O yumuşak okşamanın her yerinde hissediyorum.

"Teşekkürler."

O, zorlukla yutkunup başını sallar ve elimi bırakır. Hızla telefonumu alıp ona gülümserim. "Hepsini yemeden içeri girmemiz iyi olur."

"Bu sadece akşam yemeğine çıkmamız gerektiği anlamına gelir," diyor Knox, yanıma gelerek adımlarını bana uyduruyor.

"Hayır, hayır, bunu yapamayız. İzlemen gereken maç kaseti var, bayım," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Arka kapıya ulaşana kadar hiçbir şey söylemez. Bir eliyle kapı kolunu tutarken, diğer elini belimin altına koyar. "İçimden bir ses, pişman olmayacağımı söylüyor." Sıcak nefesi, zaten ısınmış olan cildime çarpar ve ben titrerim.

Knox, veranda kapısını açıp beni içeriye götürürken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. İkimiz de eşliği geçtikten sonra, elini sırtımdan çekiyor ve cildime değen sıcak avucunun hissini özlüyorum.

Vücudumun Knox'a verdiği tepkiyi görmezden gelerek, Sloane'ın yanındaki masaya oturup yemeğime dalıyorum. Bu durumu kontrol altına almam lazım. Yetişkin bir kadın olarak ergen gibi davranıyorum. Knox her zaman hoşlandığım biri olmuştur, ama bu aklıma kaçırabileceğim anlamına gelmez. O sadece bir erkek. Hem de kardeşimin en yakın arkadaşı olan bir erkek. O benim için hiçbir zaman

benim için uygun bir seçenek olmadı. Şimdi ona daha kolay ulaşabiliyorum diye bu durum değişmez.

"Teşekkürler," diyorum kardeşim.

O başını sallar ve çiğnemeye devam eder. Çocuklar yaklaşan sezon hakkında konuşmaya başlarken, Sloane ve ben oturup onları dinlemekten memnunuz. Hepimiz yemeğimizi bitirdiğimizde, koltuğumdan kalkıp temizliğe başlarım. Knox'un boş kabına uzanırım, ama o onu kendine doğru çeker ve benim ulaşamayacağım bir yere koyar.

"Boş" diyorum ona, eğlenerek. Ne? Kabı yalayarak temizlemeyi mi planlıyor?

"Beni beklemene gerek yok. Ben alırım." Göz kırpar ve ben ne yaptığını anlamadan benim ve Sloane'ın kapılarını elimden alır. Landry'ninkini de alır ve mutfığa doğru yönelir.

"O her zaman bu kadar inatçı mıdır?" diye Landry'ye sorarım.

"Hemen hemen." O gülümser. "Tahminimce, annesi senin onun arkasını temizlediğini görse, ona bir dayak atardı."

"Sadece nazik bir davranıştı."

Landry omuz silkiyor. "O böyle biridir." Bana düşünceli bir bakış atıyor. "Biliyorsun... Annem, o..." diye başlıyor ama sesi kesiliyor.

"Evet," diye onaylıyorum, onu özlediğim üzüntüsünü içime atarak. Dört yıldan fazla zaman geçti, ama sanki dün gibi geliyor. Ama o haklı. Annemiz de onu azarlardı. Kardeşim çok şaka yapar, ama iyi bir adamdır. Tanıdığım en iyi adam.

"Hazır mısın?" Knox mutfaktan dönerek soruyor.

"Hadi yapalım." Landry masadan kalkıp ayağa kalkar.

Sloane ve ben sessizce onların yemek odasından çıkıp sinema odasına gitmelerini izliyoruz.

"Maçın kaydını izlemek istiyorsun, değil mi?" Sloane kıkırdar. "Evet," derim, inkar etmeye bile tenezzül etmeden.

"Eğer yardımı olacaksa, eminim o da aynı şeyi hissediyor." "Neyi hissediyor?" Bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"Bu yoğun kimya ya da ön sevişme ya da ikinizin arasında olan her neyse."

"Hiçbir şey yok."

"Tabii, tabii," der ve kolunu koluma takarak havuza geri döneriz.
Olan tek şey, libidomun Knox Beckett'in bizim olmadığını ve asla olmayacağını anlamaması.

Beşinci Bölüm

Knox

"Savunmaları iyi ve draftta bazı yetenekli oyuncular kadrolarına kattılar," diyorum Landry'ye, Cincinnati Wolves'un geçen sezonki maç kasetini izlerken. Onlar bu yılki normal sezonun ilk maçımız.

"Öyle, ve öyle yaptılar, ama biz daha iyiyiz." Landry sırtıyor.

"Fazla kibirli olma," diye onu uyarırım. Haksız sayılmaz, ama uğursuzluk getirmek istemiyorum. Geçen yıl lig finalini kazandık ve bu yıl da aynı başarıyı tekrarlayacağımıza umutluyuz, ama hiçbir şey kesin değil.

"Biz Rampage'iz," diyor ve sanki isyan çıkarmaya hazırmış gibi yumruğunu havaya kaldırıyor. Onun kendine güvenini takdir ediyorum.

"Çok iyi, Landry," diyor arkamızdan bir kadın sesi.

İkimiz de dönüp bakıyoruz ve Corie ile Sloane'ı kapıda dururken görüyoruz. "Nashville'i heceleyebilir misin?" Corie kardeşini taklit ediyor ve ben gülümsememi saklamaya çalışmıyorum.

"R - E - Y - N - O - L - D - S," Landry soyadını heceliyor ve elini kalbinin üzerinde göğsüne vuruyor. "Tüm kalbimle, küçük kardeşim," diye espri yapıyor.

"Sen çok fazlasın," diyor Corie, başını sallayarak. Gülümsüyor, bu da tüm yüzünü aydınlatıyor ve lanet olsun, bir kez daha ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum.

"Landry, seninle gurur duyuyorum. Görsel kelimeler üzerinde çalışıyormuşsun," diyor Sloane alaycı bir şekilde. Sanki onun başarısını kutluyormuş gibi yavaşça ve sessizce ellerini çırpıyor.

"Defol buradan." Landry ona bir yastık fırlatır ve hepimiz güleriz. "Ben senin öğrencin değilim."

"Bundan emin misin? Benim okul öncesi öğrencilerimin olgunluk seviyesi bununla aynı düzeyde olduğuna eminim," diye kışkırtıyor.

Landry işaret parmağını ona doğru uzatır. "Seni izliyorum, Bayan Peterson," der ve ona sert bir bakış atmaya çalışır, ama bunun yerine gülümser.

"Atıştırmalık bir şeyler almaya gidiyoruz," diyor Corie, konuyu değiştirerek. "Bir şey ister misin? Saatlerdir bununla uğraşıyorsun."

"Ne tür atıştırmalıklar?" diye sorar Landry. Bunun bir önemi yok. Landry Reynolds önüne konulan her şeyi yer.

"Buffalo tavuk sosu canımız çekti, onu yapacağız." Corie, sanki sosun tadını alıyormuş gibi dudaklarını yalar. Ne kadar çekici olduğunu ya da o tatlı dudaklarını dilinin ucuyla hafifçe okşamasının beni ne kadar tahrik ettiğini bilmiyor.

"Ve BLT bagel sosu," diyor Sloane, beğeniyle inleyerek. "Yemin ederim, o şey bağımlılık yapıyor."

"Kanat," diye ekler Landry. "Bol bol kanat."

"Bunu yapabiliriz," diyor Corie ona, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Knox?"

"Her şey mükemmel görünüyor." Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırım. "Ben öderim." İki yüzlük banknotları alıp ona uzatırım. Corie parayı almaya hiç niyetli değildir, ama Sloane alır. Öne doğru adım atar ve parayı elimden alır.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar Sloane.

"Cips ve salsa," diyor Landry. "Kahretsin, atıştırmalıklar iyi bir fikirdi," diyor ve karnını ovuşturuyor.

Corie kardeşine gülümser. Yumuşak ve sevimli bir gülümsemedir. "Geri geleceğiz."

"Dikkatli olun," diyorum onlara. El sallayıp odadan çıkıyorlar.

"Hadi bitirelim şunu. Geri geldiklerinde, o şeyi parçalayacağım," diyor Landry, uzaktan kumandaya uzanarak.

"Hepsi pişirilmesi gerekiyor, biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum gülerek.

"Evet, ama onlar yaparken ben de bir şeyler çalabilirim." Geniş bir gülümsemeyle büyük projektör ekranında oynat düğmesine basar ve biz de işimize geri döneriz.

* * *

"Dahisin, kardeşim. Sen bir dahisin," diyor Landry, Corie'ye. "Bu Sloane'ın fikriydi," diyor Corie ona.

Landry ayağa kalkar ve Sloane'ın oturduğu koltuğa doğru yürür. Eğilerek, bir koluyla ona sarılır, çünkü boş tabağı bir elindedir, Sloane de ona sarılır. "Şimdiye kadarki en iyi fikir." Ayağa kalkar ve mutfağa doğru yürür, eminim tabağını yeniden doldurmak için.

"Nereye koyduğunu bilmiyorum," der Sloane gülerek. "Sanki sonsuz bir çukur gibi."

"O hep böyleydi," diyor Corie.

"Çok kalori yakıyoruz," diye onu savunurum, ama evet, çok yiyor. Ben de nereye koyduğunu bilmiyorum.

"Sen o kadar çok yemiyorsun." Sloane tabağıma başını sallar. O da boş, ama ne kadar lezzetli olursa olsun, daha fazla yemek için geri dönemeyecek kadar doydum.

"Ben kendimi kontrol edebiliyorum," diyorum, sırtarak mutfağı işaret ediyorum. "Landry ise pek öyle değil."

"Landry benim kardeşim gibidir ve bunu söylemeden önce şunu belirtmem gerektiğini düşünüyorum... Nasıl bu kadar kaslı kalabiliyor?" diye sorar Sloane.

"Genetik. O hep böyleydi. Lisedeyken annem, bizi evden kovacak kadar çok yediğini söylerdi, hatırladın mı?" diye soruyor Corie, Sloane'a.

"Biliyorum, ama lanet olsun, o kadar... kaslı ki, o kadar kalori yiyor ama vücudunda bir gram yağ yok."

"Evet, bir de ben varım, bir pasta gördüğümde bile uyluklarımın genişlediğini hissedebiliyorum."

"Kes şunu." Sloane gözlerini devirir. "Sen mükemmelsin. Dediğin gibi, iyi genler." Elektrikli koltuğun yanındaki düğmeye basarak bacaklarını indirir ve oturur. "Uyluklarım genişlesin, umurumda değil. O bagel sosundan daha fazla istiyorum." Mutfaka doğru yürür ve beni Corie ile yalnız bırakır.

"Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diyorum, onun önceki sözlerinden aklımdan geçenleri ağzımdan kaçırarak. Sloane'ın önünde bir şey söylememek için dilimi ısırmak zorunda kaldım.

Cevabı, narin omuzlarını silkmek oldu.

"Corie." Sesimin tonu keskinleşir. Bir uyarıdır bu. Gözleri benimkilere bakar ve o güzel yeşil gözlerde ne gördüğümü bilemem.

Onu anlayamıyorum, ama tahmin edebilirim.

O kadar güzel ki, bazen onun yanında nefes almakta zorlanıyorum. Beni incelemek için başını yana eğiyor. Ben de rahatsızlığımı, öfkemi gizlemeye çalışmıyorum. Ne hissettiğimi tam olarak bilmiyorum. Kendisi hakkında, sanki bu dünyadaki en seksi kadın değilmiş gibi konuşması beni etkiliyor ve onun her santimetresinin mükemmel olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyor.

"Bir dakikalığına, ben senin kardeşinin en iyi arkadaşı değilmişim gibi davranacağız." Sesim alçak ve otoriter. "Anladın mı, Corie kızım?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Güzel. O zaman bir saniye bile olsa, benim gördüğüm en güzel kadın olmadığını düşünmeni istemiyorum." Bir an durup, sözlerimin etkisini göstermesi için zaman tanıyorum. Landry ve Sloane'ın konuşup atıştırmalık yedikleri mutfağa bakıyorum. "Lanet olası hamur işlerini ye." Sesim bu konuşma için fazla sert ve kaba, ama değiştiremiyorum.

Yeşil gözleri birkaç saniye beni inceler ve sonra cevap verir, "İstediği her kadını elde edebilecek bir adamdan gelen sözler. Her şeye sahipsin: yakışıklılık, yetenek, karizma, iyi bir kariyer. Böyle önemsiz şeyler için endişelenmene gerek yok." Sesi yumuşaktı, ama ciddi olduğunu anlatan alt tonu duyabiliyordum. Ne düşünüyor? Güzel olmadığını mı? Lanet olası bir kruvasan yediği için uyluklarının çok geniş olduğunu mu? Cincinnati'deki o üniversitede her gün ne kadar güzel olduğunu ona söylemeyen ne tür erkeklerle takılıyordu?

Sanırım bu görev bana düşüyor ve sorumluluklarımı ciddiye alıyorum.

"Ayağa kalk." Ses tonum daha yumuşak, ama bakışlarım ona ciddi olduğumu gösteriyor. O, oturma odasındaki ikinci koltukta uzanırken, ben de aynı şeyi yapıyorum. Birkaç uzun adımla, onun önüne geliyorum. Elini elimde tutarak, Landry ve Sloane'nin görüş alanından çıkmak için birkaç adım sola doğru ilerliyoruz. "Hâlâ rol yapıyoruz, tamam mı?" diye soruyorum ona.

Uzun kirpiklerinin altından bana bakar ve başını sallar. "Tamam," diye fısıldar, sanki fiziksel onayının yanı sıra sözlü onayını da dile getirmesi gerekiyormuş gibi.

Gözlerim mutfağa kayıyor ve onları göremiyorum, bu da onların bizi göremediği anlamına geliyor. Her türlü sınırı aştığımı bilerek, yine de yapıyorum ve ellerimi beline doluyorum. Avucum sırtının alt kısmına dayanıyor ve onu kendime çekiyorum. Aramızda bir santim boşluk kalmayacak şekilde ona yaklaşıyorum.

"Knox." O benim adımı fısıldıyor ve benim penisim titriyor. Gözleri genişliyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Beni ve bana yaptıklarını hissediyor.

Saçları gözlerinin üzerine düşüyor ve buna izin veremem. Ona söyleyeceğim şeyi söylerken gözlerini görmem gerekiyor. Beni dinlediğini bilmem gerekiyor. Nazikçe, gevşek saç tellerini kulağının arkasına itiyorum ve işaret parmağımı yanağına dokunduğumda yumuşadığını görünce gülümsüyorum. "Sen güzelsin. Lütfen kendin hakkında böyle şeyler söyleme."

"Şaka yapıyordum. Sayılır."

"Bu komik değil." Biraz daha yaklaşıp başımı eğiyorum, çünkü bu kadın beni kendi yörüngesine çeken bir mıknatıs gibi.

"Yani, biraz komikti." Narin omuzlarını silkiyor.

Daha da yaklaşıyorum. Başımı çevirip kulağına fısıldadığımda dudaklarımız birbirine çok yakındır. "Sen mükemmelsin Corie. Bunu unutma." Dudaklarımı kulağının hemen altına bastırıyorum. Dudaklarımın onun cildine kısa bir dokunuşu olsa da, yine de damarlarımdan bir arzu dalgası geçer. O da bu temastan titrer ve bana doğru eğilir.

Kahretsin.

Gereksiz yere sınırları zorladığımı bilerek, kendimi tüm boyumla dik durmaya zorluyorum ve onu bırakıyorum. Ellerimi belinden çekip geri adım atarak aramızdaki bağı koparmak, 130 kiloluk bir defans oyuncusuna karşı koymaktan daha fazla çaba gerektiriyor.

"Corie!" Sloane ona sesleniyor. "Bir şey ister misin?"

Kafasını sallayarak beni gülümsetiyor. "Ona cevap vermelisin." Onu kollarıma alıp deli gibi öpmek istiyorum, ama bu aşırı bir hareket olur, bu yüzden kendimi zorlayarak bir adım daha geri çekiliyorum. "Tuvalete gidiyorum." Ellerim onu tekrar tutmak için kaşınıyor, ama bunun yerine, topuklarımı dönüp odadan çıkıyorum.

Banyoda kapıyı kapatıp kilidi çeviriyorum, aramızda ekstra bir mesafeye ihtiyacım var. Ellerimi tezgaha dayayıp başımı eğiyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama bu durmalı.

Ona sahip olamam.

O, Landry'nin küçük kız kardeşi. Landry Reynolds benim en iyi arkadaşım ve geniş alıcı oyuncum. Onun kız kardeşiyle bir ilişki yaşamaya çalışmam her şeyi karmaşık hale getirir. Kişisel ve profesyonel hayatım altüst olur. En kötüsü de, içimden bir parça onu elde etmek için her şeyi yakıp kül etmek istiyor. Ne halt yediğimi anlamıyorum. Ben böyle biri değilim. Kurallara uyarım. Hep öyle oldum. Futbol beni disiplinli yaptı ve bu oyunu seviyorum. O benim nefes aldığım hava, ama bir de Corie Reynolds var.

Dört yıl önce, üniversiteye gittiğinde, o sadece en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi idi. Ben lige yeni girmiştım ve başarılı olmaya ve dünyaya ve Rampage'e bana şans vermenin doğru bir karar olduğunu göstermeye kararlıydım.

Şimdi, işte buradayız. Dört yıl sonra, Corie'yi farklı bir ışıkta görüyorum. O kadar parlak bir ışık ki, gözlerimi kamaştırıyor, ama bakmamam gerekiyor. Kendimi kontrol etmeliyim. Güzel kadınlarla tanıştım. Onlarla çıktım, onlarla rahat ve samimi bir şekilde zaman geçirdim.

O da farklı değil.

Belki bunu kendime tekrar tekrar söylersem, inanırım. Mucizeler her gün olur.

* * *

Oturma odasına geri döndüğümde, herkes kendi koltuğunda oturuyor. Kanepeye çöküyorum ve Corie ile göz teması kurmayı reddediyorum. Neyse ki, Sloane sessizliği dolduruyor, mutfakta olduğu sırada en iyi arkadaşı ile aramızdaki etkileşimin farkında değil.

"Film zamanı. Ne izlemek istersiniz?" diye soruyor. "Umurumda değil," diyor Landry, sanki zaten komaya girmiş gibi görünüyor komaya girmiş ve her an uykuya dalabilirmiş gibi görünüyor.

"Peki, sinema odasına geçelim."

"Kalkamıyorum," diye sızlanıyor Landry.

"Hadi ama, ihtiyar," diye alay eder Sloane.

"Hayır. Burada izleyebiliriz."

Haksız sayılmaz. Duvarda 80 inçlik düz ekran televizyonu var.

"Ama kenarda oturuyoruz," diyor Sloane, Corie ile birlikte oturduğu koltuklardan şikayet ediyor. Kötü bir koltuk değil, ama ekrana doğru bakmak kadar rahat da değil.

Landry çözümünü bulduğunda onlara benim yerimi alabileceklerini söylemek dilimin ucunda.

"Buraya gelin. İkiniz de küçüksünüz, ama burada bolca yer var."

"Peki," diye homurdanır Sloane. Koltuğundan kalkar, battaniyesini omuzlarına sarar ve Landry'nin yanına oturur, elinden uzaktan kumandayı alır.

Artık ondan kaçınamam ve dürüst olmak gerekirse, kaçınmak da istemiyorum. Corie'ye baktığımda, onun beni izlediğini ve alt dudağını ısırıldığını görüyorum. Yanımdaki koltuk minderini okşayarak, onun orada oturmasını istediğimi belli ediyorum. Sloane Landry'nin yanında olduğu için başka bir seçenek de yok zaten.

Corie battaniyesini alır ve kanepede yanıma oturur. Uylukları benimkine değişiyor ve birdenbire en iyi arkadaşımın çok yediği ve medya odasına gitmek için çok tembel olduğu için çok minnettar oluyorum.

"Biri ışıkları kapatmalıydı," diyor Landry.

"Ben kapatırım. Zaten bir içki içmem lazım," diyor Sloane, battaniyesini kucağından atıp Landry'nin üzerine atıyor. Landry battaniyenin altına kıvrılıyor ve Sloane ona ters ters bakıyor. "Battaniyemi çalmaya kalkma, bayım."

"Paylaşmak zorundasın," diye karşılık verir Landry. "Ayrıca, bu şey çok büyük."

"Biliyorum. Bu yüzden seviyorum."

En sevdikleri oyuncak için kavga eden iki çocuk gibi konuşuyorlar. "İçecek?" diye tekrar sorar Sloane.

"Hayır, teşekkürler," Corie ve ben aynı anda cevap veriyoruz.

"Evet, bana bir Gatorade getir," diye rica eder Landry.

Sloane mutfaka doğru koşar ve iki Gatorade ile geri döner, ışıkları kapatır ve Landry'nin yanına oturur. Landry ona battaniyeyi tutar ve Sloane rahatça oturur.

Oda karanlık, sadece televizyonun ışığı var. Sloane ve Landry filmi seçerler. Ne olduğunu anlamıyorum ama önemli değil. Corie yanımda olduğu sürece konsantre olamayacağım.

Yan taraftaki düğmeye basarak koltuğumu yatırıyorum, rahat bir pozisyon alıyorum ve bacaklarımı yana çekiyorum, böylece Corie de bacaklarını uzatabilir. Landry ve Sloane zaten öyle oturuyorlar. O kadar yakın olduğunda ona dokunmamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Film başlar ve ben ekrana bakıyorum, hiç dikkatimi vermiyorum, Corie battaniyesini ikimizi de örtmek için kucağıma koyar.

O bana yaklaşıp fısıldadı, "Paylaşabilirim."

Kollarımı yorganın altına sokarken başımı sallarım. Dışarıdan bakanlar için, biz sadece kanepede oturup film izleyen bir grup arkadaşız. Ancak, bu yorganın altında, elim onun uyluğuna kayar. Ona asılmak için değil, sadece ona daha yakın olmak için elimi orada bırakırım. O elini benimkinin üzerine koyduğunda, elimi çevirip parmaklarımızı birbirine geçiririm.

Bu riskli bir hareket.

Ateşle oynadığımı ve bunun sonucunda yanacağımı biliyorum. Hayatımın alev alabileceğini biliyorum, ama şu anda bunu durdurmak için içimde bir irade bulamıyorum. Bunun yerine, lanet olası bir ergen gibi battaniyenin altında elini tutuyorum ve bu... hoş.

Daha da iyisi, filmin ortasında başını omzuma yaslıyor. Hala elini tutuyorum ve şimdi onun yastığıyım ve eminim ki, bunu kimseye, özellikle de erkeklere söylersem, bu, hatırlayabildiğimden daha uzun zamandır geçirdiğim en güzel gece olduğunu söylesem bile, bana sataşacaklardır.

Bu, bunun doğru olmadığı anlamına gelmez.

Bu gece, elini tutacağım, benimmiş gibi davranacağım ve yanımda uyumasını sağlayacağım. Sonra bu kadar. Buna bir son vermeliyim.

Onu benim yapamam, her ne kadar tam da bunu istediğimi düşünmeye başlasam da.

Benim.

Gözlerimi tekrar filme çevirip, ekrana bakarak ilgileniyormuş gibi yapıyorum ama aslında ilgilenmiyorum. Tüm dikkatim Corie'de. Birkaç saat sonra bunu geride bırakacağım. Onu yasak olan şekillerde düşünmeyi bırakacağım ve hayatım normale dönecek.

Altıncı Bölüm

Corie

Son birkaç haftadır ev çok sessiz. Rampage'ın antrenman kampı tüm hızıyla devam ediyor, bu da kardeşim ve arkadaşlarının antrenman, yemek ve uyku dışında başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oldukları anlamına geliyor. Landry her gece eve gelip akşam yemeğini yiyor, duş alıyor ve yatıyor. Günün sonunda eve geldiğinde ev yapımı yemek yemesini sağlıyorum. Bunun onun için ne kadar yorucu olduğunu biliyorum ve bu en azından yapabileceğim bir şey. Bana burada kira ödemeden kalmama izin veriyor ve beni besliyor.

Bugün yaptığım Crock-Pot akşam yemeğine mozzarella peyniri ekliyorum ki, tam o sırada ön kapı açılıyor. Her zamankinden biraz erken geldi. Umarım bu iyi bir şeydir ve başına bir şey gelmemiştir. Aklımın bu yönde çalışmaması gerektiğini biliyorum, ama o benim tek kan bağımlı ve onun için endişeleniyorum. O mutfaka girerken, yaptığım işi bitirmek için acele ediyorum. "Hey, her şey yolunda mı?"

"Evet. Bitti." Bana yapmacık bir gülümseme atıyor ve mutfak adasındaki taburelerden birine oturuyor.

"Hayatta kaldın," diyorum gülümseyerek.

"Evet, hayatta kaldım ve o her neyse" — Crock-Pot'a doğru başını salladı — "Ne zaman yiyebilirim? Kokusu çok güzel."

"Az önce eklediğim peynirin erimesi için yaklaşık on beş dakika daha gerekiyor."

"Teşekkürler, Corie. Sadece antrenman kampında değil, eve döndüğünden beri de bana çok iyi baktın."

"Ben yokken hizmetçin de aynı şeyi yapardı," diye hatırlatıyorum ona.

"Burada bir ailenin olmasıyla aynı şey değil. Sana bunu söylemiş miydim bilmiyorum, küçük kardeşim, ama eve döndüğüne gerçekten çok sevindim."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Burada olmak güzel." Ona, kendimi gerçekten evimde hissetmediğimi söylemiyorum. Elbette, çocukluğumdan kalma tüm eşyalarım üst kattaki yatak odamda duruyor, ama bu aynı şey değil. Bu yerle ilgili anılarım ya da bağlarım yok. Kardeşimin evinde bir misafirim, ama onu çok özledim.

"Her akşam benim için yemek pişirmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor Landry.

"Az önce bana minnettar olduğunu söyledin." Başımı sallayarak gülüyorum. "Bu açlıktan mı kaynaklanıyordu?" diye alay ediyorum.

"Belki." O sırtıyor. "Antrenman kampında yaptığın her şey için minnettarım. Aile olmadığında aynı şey değil, ama senden bunu beklemiyorum."

"Biliyorum, ama başka ne yapabilirim ki?"

"Ah, sana söylemeyi unuttum." Gözleri parlıyor. "Rampage'ın yeni bir sosyal medya direktörü aradığını duydum."

Kalbim göğsümde durur ve sonra tekrar çılgın bir ritimle atmaya başlar. "Ne?"

O başını salladı. "Evet, yarın Koç Warner ile konuşup, onun bir etkisi olup olmadığını ve kiminle konuşman gerektiğini öğreneceğim."

"Nasıl öğrendin?" "Harry söyledi."

"Harry'nin kim olduğunu bilmeli miyim?" Rampage'ın koç kadrosunda birkaç üye olduğunu biliyorum, belki de o bir koçtur? Onun Harry hakkında konuştuğunu hiç duymuş muyum diye hatırlamaya çalışıyorum.

"Harry benim oğlum." Landry, bu açıklamanın yeterli olduğunu onaylar gibi başını sallıyor.

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor, Landry." Neredeyse bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyordum. Haftalardır bir iş için stres yapıyordum. Haftalarca başvuru yaptım ve hiçbir cevap almadım. Haftalarca tek ailemden uzaklaşmak zorunda kalacağım diye endişelendim. Sonra ağabeyim bir bomba attı. Kardeşi Harry'den benim için bir iş bulmuş olabileceğini söyledi. Eğer bu ayak vurmaya hak etmiyorsa, ne hak eder bilmiyorum.

"O benim kardeşim ve stadyumda tüm önemli bilgileri öğreniyor. Biz arkadaşız, o da bana aktarıyor. Nancy'nin Mike ile yattığını

Nancy'nin Mike ile yattığını öğrendim."

"Nancy ve Mike kim? Dur, boş ver. Landry. Odaklan.

Harry kim ve bunu nasıl biliyor?"

"Harry bakım bölümünün başı. Stadyumun her yerinde görünüyor ama kimse ona dikkat etmiyor. O adam bir bilgi hazinesi."

"O haklı mı? Yani, verdiği bilgiler genellikle doğru mu?" diye soruyorum ona

soru "Evet."

yoru "Koçunu arayabilir misin?" diye soruyorum gergin bir şekilde. Dudaklarımı m. ısıyorum.

alt dudağımdan kanın metalik tadını alabiliyorum. Bu sözlerin ağızımdan çıktığına inanamıyorum. Landry'nin bana bakmayı bırakması gerektiğini söyleyip duruyordum, ama şimdi ben de nepotizme başvuruyorum. Bir iş bulup kendi yolumu çizmeye başlamak için o kadar çaresizim ki. Landry benim için çok şey yaptı, bursumun karşılamadığı masrafları bile karşıladı. Bunu istemek yanlış olduğunu biliyorum, ama bunu gerçekten istiyorum. Buna *ihtiyacım var*.

"Bekle. İyi misin? Ne oldu?" diye sordu Landry.

Yine gözyaşları akmaya başladı, ama ben onları geri tuttum. "Landry, mezuniyetten beri iş bulmak için stres yapıyorum. Aslında, dürüst olmak gerekirse, mezuniyetten önce de öyleydim. Pazartesiye kadar Nashville dışında iş aramaya başlayacaktım." Nefesimi düzenlemek için bir ara veriyorum. "Benim için yaptığın her şey için seni seviyorum, ama artık kendime bakmaya başlamak istiyorum. Üniversite masraflarımı karşıladın, bana araba aldın, her ay bana paketler gönderdin ve şimdi de burada kira ödemedi, senin sırtından geçiniyorum. Buna gerçekten ihtiyacım var," diyorum, gözyaşlarımı silerek.

"Dur bir dakika. Nashville'in dışına mı? Corie, seni yeni geri kazandım. Tekrar gidemezsin. Cincinnati'de olduğun her günü nefret ettim." Kaşlarını çatıyor, sanki beni nasıl kalmaya ikna edebileceğini düşünüyormuş gibi.

"Biliyorum, ama başka seçeneğim var mı? Bütün gün burada yatıp senin beni desteklemesine izin veremem. Çalışmak istememden daha fazlası var, Landry. Üniversitede dört yıl boyunca çok çalıştım. Lisenin son iki yılında da aynı şeyi yaptım ve ön lisans diplomamı aldım. Çalışmak istiyorum. Seçtiğim alanı seviyorum. Çalışmam gerekiyor."

Ona söylüyorum. Tekrar ettiğimi biliyorum, ama başka nasıl anlamasını sağlayabilirim bilmiyorum. Annem öldükten sonra benim için yaptığı her şey için ona sonsuza kadar minnettar olacağım, ama artık büyük kız pantolonumu giyip kendime bakmaya başlamanın zamanı geldi.

"Bu tür şeyler zaman alır."

"Vaktim yok." Bu sefer, bir çocuk gibi ayağımı yere vuruyorum, ama o beni dinlemiyor. "Burası senin evin, Landry. Benim değil. Buzdolabındaki yiyecekler senin, her şey senin. Benim hiçbir şeyim yok. Kendim için bir şeye ihtiyacım var." Göğsümü işaret ediyorum. "Benim için yaptığın her şey için seni seviyorum ve ayağa kalkana kadar burada kalmama izin vermen benim için tahmin edemeyeceğin kadar önemli, ama bunların hiçbirisi benim değil." Son birkaç kelimeyi söylerken sesim kırılıyor ve odada kollarımı sallıyorum.

"Tamam." Ayağa kalkıp mutfak adasının etrafında dolaşarak beni kucakladı. Kollarımı ona doladım ve kucaklamasına kendimi bıraktım. "Stadyuma geri döneceğim. Koçun hala orada olduğunu biliyorum. İhtiyacın olan tüm bilgileri alıp geri geleceğim."

Suçluluk duygusu beni kaplar. Eminim ki, yorucu bir antrenman kampının son gününden sonra eve yeni gelmiştir. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama benim için öğrenebilir misin?"

"Gidiyorum." Crock-Pot'u işaret eder. "Ben olmadan başlatma." Başımın üstüne bir öpücük kondurur ve kucaklaşmamızdan çekilir. "Geri döneceğim." Topuklarını döndürür ve uzaklaşır.

Ben tartışmaya fırsat bulamadan kapı arkasından kapanıyor. Onu bu gece koçuyla konuşmak için gitmek zorunda hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum, ama çaresizim. Ona bağırdığım için de kendimi kötü hissediyorum. Telefonumu alıp Sloane'a mesaj atıyorum.

Ben: Az önce kardeşimle

Sloane: Ne tür bir sinir krizi?

Ben: Sesler yükselmiş olabilir (benimki) ve

biraz ayak sesleri (benim de).

Tahmin ettiğim gibi, telefonum hemen çaldı. "Merhaba," diye cevap verdim.

"Ne oluyor?" Sloane'ın sesinde endişe var.

Derin bir nefes alıyorum. "Landry eve geldi. Bugün eğitim kampının son günü. Konuşuyorduk ve Rampage'in yeni bir sosyal medya direktörü aradığını duyduğunu söyledi, sonra işler çığırından çıktı. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken bir çocuk gibi sinir krizi geçirdim."

"Sonra?"

"Ve Landry stadyuma geri döndü. Koçunun hala orada olduğundan emin olduğunu ve beni o pozisyona sokmak için ne yapabileceğini göreceğini söyledi."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye nazikçe sordu.

"Öyle, ama ben tam bir velet gibi davrandım ve sanırım Nashville'den tekrar ayrılacağımdan endişeleniyor çünkü ona ayrılmam gerekebileceğini söyledim ve şimdi, eğer başarılı olursa, bu işi sadece kardeşim olduğu için alacağım." "Derin bir nefes al," diyor Sloane yatıştırıcı bir sesle. "İlk olarak, eminim

sen yaramaz davranmadığından eminim, ve davranmış olsan bile sorun değil. Landry senin ağabeyin ve seni seviyor. Bu senin normal davranışın değil ve eminim o da bunu önemsememiştir. O kin tutan biri değildir."

"Ama kendimi kötü hissediyorum. Yorgun olduğumu biliyorum ve şimdi, son birkaç haftadır neredeyse yaşadığı stadyuma geri dönüyor."

"Bunu kendi isteğiyle yapıyor. Seni seviyor ve yanında olmanı istiyor. Bu yüzden gitti. Onu korkuttun."

"Belki," diye kabul ediyorum.

"Her şey yoluna girecek, Corie. Ve işi kardeşinin kim olduğu için alacağın konusunda? Kimin umurunda? O sana fırsatı yaratıyor, ama onlara ne kadar harika olduğunu göstermek sana kalmış. Landry'ye değil. Kardeşin kim olursa olsun, beceriksiz olduğun bir pozisyonda seni tutmayacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, ön kapının açıldığını ve derin bir sesin seslendiğini duyuyorum. "Biri geldi. Arkadaşlarından biri gibi geliyor. Seni sonra arayabilir miyim?" diye soruyorum en iyi arkadaşıma.

"Evet. Gelip seni alayım mı?"

"Gerek yok. Beni sakinleştirdiğin için teşekkürler," diyorum ona.

"Ne zaman istersen, canım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sonra ararım." Telefonu kapatıp başımı kaldırdığımda Knox Beckett kapının eşiğinde duruyordu. Omuzları kapı çerçevesine yaslanmış, rahat ve seksi bir tavırla duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, etkileyici vücudunu sergiliyordu ve bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamıştı. Gözlerimiz karşılaştıkça onu yavaşça süzdüm.

Ayağa kalkar ve bana doğru yürür. "Ne oldu?"

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum. Onun önceki duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onun bakışları altında kendimi çok açık hissediyorum.

Bana yaklaşıyor ve büyük, nasırlı eli yanağıma konuyor. "O güzel yeşil gözlerinde görüyorum, Corie kızım. Bana ne olduğunu söyle."

"Önemli bir şey değil."

"Seni üzdü mü?" Onun varsayımı karşısında kaşlarım çatılır. "Az önce telefonda sevdiğini söylediğin pislik. Seni üzdü mü?" Sesinde bir hırıltı vardır.

Bu beni gülümsetir. "O pislüğün adı Sloane ve hayır, beni üzmedi." Onu dikkatle izlerim ve omuzlarının gevşediğini görürüm.

"Anlat bana."

"Önemli bir şey değil. Sadece aşırı duygusal bir karmaşa içindeyim."

Elini yüzümden çekip, elimi tutarak beni oturma odasına götürdü. Kanepeye oturdu ve elimi hafifçe çekince, ben de yanına oturdum. Bana dönünce, ben de ona döndüm. "Dinliyorum."

Ona anlatana kadar ısrar edeceğini hissediyorum, ben de öyle yapıyorum. Landry ile daha önce yaptığım konuşmayı ve hatta Sloane ile yaptığım konuşmayı bile tekrar ediyorum, çünkü o beni bu durum hakkında biraz daha iyi hissettirmişti.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama Knox'un cebine uzanıp cep telefonunu çıkarması değil. Ekran dokunur ve telefonu kulağına götürür. "Merhaba Sally, ben Knox. Nasılsın?" Sally denen kişiye selam verir. Dinler ve sonra kıkırdar, derin sesi beni sıcak bir okşama gibi sarar. "Evet, onlar

tüm ev maçlarına gelmek için burada olacaklar. Onların maçları kaçırmayı sevmediklerini biliyorsun," diyor ona. "Holly'nin organizasyondan ayrılacağını kulaktan kulağa duyum olarak duydum." Dinliyor ve sonra yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Onlar için iyi. Bu harika. Benim için de iyi, çünkü bu pozisyon için mükemmel birini tanıyorum." Gözleri benimkilere takılıyor ve göz kırpmıyor.

Neden o kirpiklerin çırpınışını karnımda kelebekler gibi hissediyorum?

"Harika, adı Corie Reynolds. Landry'nin kız kardeşi. Pazartesi sabahı ilk iş olarak onu sana göndereceğim. Teşekkürler, Sally." Telefonu kapatıp cep telefonunu cebine geri koyar. "Pazartesi sabahı saat sekizde stadyumda Sally ile buluşacaksın. O insan kaynakları müdürü ve annemin arkadaşı. Holly hamile olduğu ve tam zamanlı anne olmak için ayrıldığı için pozisyonun boş olduğunu söyledi. Holly, defans oyuncularımızdan Cody Martin ile evli. İyi bir adam. Bir süredir çocuk sahibi olmak için uğraştıklarını biliyorum, bu yüzden onlar için çok seviniyorum."

Şoktan ağzım açık kalır. "Cidden insan kaynakları müdürünü aradın mı? Benim için mi?"

O gülüyor. "Evet." "Knox."

Sesim çatlıyor.

O eğilip saçımı kulağımın arkasına koyar. "Daha iyi misin?" diye sorar.

"Evet, yani... Bunu yaptığına inanamıyorum."

Sanki bana büyük bir iyilik yapmamış gibi omuz silkiyor. "Gideceğini bilseydim, ona senden bahsederdim zaten. Landry nasıl öğrendi? Dur, tahmin edeyim, Harry mi?" Geniş bir gülümsemeyle. "Bugün antrenmandan sonra ikisini sohbet ederken gördüm. O ikisi Rampage'ın dedikodu krallarındır."

Cevap veremeden telefonum çalar ve ekranda Landry'nin adı belirir. Knox'un da duyabilmesi için hoparlörü açarak telefonu açarım. "Hey, Knox burada ve hoparlörde konuşuyorsun," derim. Kimlerin beni duyabileceğini bilmediğimde hoparlörde konuşmaktan nefret ederim.

"Kahretsin, onun geleceğini unutmuşum. Üzgünüm dostum," diyor Landry. "Corie için koçla konuşmak zorundaydım."

"Sorun değil," diye cevaplar Knox.

"Her neyse, Corie, Koç Warner pozisyonundan haberdar değildi, ama biraz araştırıp bana geri dönecek."

"Gerek yok," diyor Knox. "Ben hallettim."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl hallettin?"

"İnsan kaynaklarından Sally'yi aradım. Annemle çok iyi arkadaşlar. Annem birkaç yıl önce ziyarete geldiğinde tanışmışlar ve çok iyi anlaşmışlar." Knox, sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Corie pazartesi sabahı saat sekizde onunla görüşecek," diye açıklıyor Knox.

Landry sevinç çılgılığı attı. O kadar yüksek sesliydi ki, irkildim ve telefonu daha uzağa tuttum. "Aynen öyle. Rampage kazanacak!" diye bağırdı Landry.

Knox sadece sırtıyor, ben ise heyecandan karnım ağrıyor. Bu, beklediğim fırsat olabilir. Üstelik kardeşimle aynı kuruluştaki çalışma şansı da yakaladım. Dürüst olmak gerekirse, profesyonel bir spor takımında çalışmak benim hayalimdeki iş. Landry ile birlikte futbolla büyüdüm. Onu her adımında destekledim. Bu oyunu seviyorum ve bu fırsat daha mükemmel olamazdı. Umutlanmak istemiyorum ama bu fırsatı gerçekten istiyorum.

"Dönüp tatlı için bir şeyler alacağım. Bensiz yemeğe başlamayın," diyor Landry.

"Seni bekleyeceğiz," diye onu temin ederim. "Dikkatli ol."

"Her zaman." Telefon görüşmesi biter ve ben telefonumu kanepenin minderine bırakırım.

"Teşekkürler, Knox. Benim adıma ona ulaşman benim için çok anlamlı. Teşekkürler," diyorum tekrar, çünkü onun nezaketinin benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatacak kelimeler bulamıyorum.

"Ne zaman istersen, Corie kızım. Seni üzgün görmekten nefret ediyorum. Şimdi, bu harika koku da ne?"

"Akşam yemeği hazırladım, sen de bize katıl. Bol miktarda var." "Teşekkürler. Ne pişirdin?"

"Aslında bir adı yok. Tavuk, makarna, marinara sosu, alfredo sosu ve bir sürü baharatla yaptım. Kulağa tuhaf geliyor ama söz veriyorum, şimdiye kadar tattığın en lezzetli şey olacak."

Gözleri parladı. "Bundan pek emin değilim, ama dediğin kadar lezzetli olacağına eminim. Sonuçta sen yaptın." Bir kez daha göz kırptı ve karnımda yine kelekler uçuşmaya başladı.

Onun ateşli bakışları beni esir alıyor. Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Belki de dilimle dövmelerinin bir kısmını, ya da hepsini izlemek istiyorum. Aramızda tuhaf bir şeyler oluyor. Hep birlikte bir araya gelip film izlediğimiz geceden beri onu görmemiştim. O gece, sanki ilkokulda gibi, battaniyenin altında elimi tutmuş, ebeveynlerimizden saklanıyorduk. Omzunda uykuya dalmıştım.

Uyandığımda, Sloane üzerimde yatıyordu, ben Knox'a sıkıca sarılmıştım ve Landry koltukta horluyordu. Bu konu hakkında konuşmadık. O sadece şakağıma bir öpücük kondurdu ve iyi geceler dedi. Yavaşça ayağa kalktı ve ben onun gitmesini izledim. O kapıdan çıkana kadar bekledim, sonra Sloane ve Landry'yi uyandırıp yatmaya gittim.

Sloane ile bu konuyu konuşmak istiyorum ama henüz konuşmadım. Sanırım o geceyi biraz daha kendime saklayacağım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, eğer bir anlamı varsa tabii. Tek bildiğim, onun Knox Beckett olduğu, ligin bir numaralı oyun kurucusu olduğu ve istediği herkesi elde edebileceği. Bunun ben olmadığımı söyleyebilirim, en iyi arkadaşının işsiz küçük kız kardeşi.

Belki de bu konuyu konuşmazsam, uğursuzluk getirmez ve onunla daha fazla küçük anlar yaşayabilirim — daha önce olduğu gibi, endişeli bir bakışla yanağıma okşayarak neyin yanlış olduğunu sorduğu anlar gibi. Bundan bahsetmezsem, en azından o çalınan anlarda onun benim olduğunu varsayabilirim. Ancak, Knox Beckett'a olan aşkımın hala devam ettiğini kendime itiraf edebilirim.

Yedinci Bölüm

Knox

Sonuçlarını düşünmedim. Sadece Corie'nin gözyaşlarına tepki gösterdim. Onun üzgün halini görmek içimi burktu ve tek istediğim bunu düzeltmekti. Onu gülümsetmek istedim ve bunu başardım. Tek umursadığım buydu.

Kendimi düşünmüyordum, bu yüzden şimdi Landry geri döndü ve yemek için masaya oturduk, panik başlıyor. Onu Rampage için çalışmaya ayarladım. Sadece ara sıra karşılaşılabileceğim bir pozisyon değil. Hayır, bu sosyal medya departmanı ve onlar oyuncularla yakın çalışıyorlar. Biz onların işlerinde en büyük varlıklarıyız. Sadece bu da değil, ben ligin bir numaralı oyun kurucusuyum.

Şu anda çok rağbet gören birisi olduğumu söylerken kibirli davranmıyorum. Alçakgönüllü olmaya çalışıyorum. Nereden geldiğimi ve neyin önemli olduğunu unutmuyorum, ama rakamlar yalan söylemez. Bu, Corie işi alırsa onu göreceğim anlamına geliyor. Hem de çok sık göreceğim. Zaten onu gereğinden fazla düşünüyorum ve her etkileşimimizde ona dokunmadan duramadığımı kanıtladım.

İşleri kendim için daha da zorlaştırdım.

"Çok lezzetliydi," diyor Landry, tabağını masadan uzaklaştırırken.

"Yemek için teşekkürler, Corie." Ona gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Yeşil gözleri artık parlıyor, olması gerektiği gibi hiç hüznün yok.

"Önemli değil. Tek başına yemek pişirmek zorunda olmamak güzel." "Bu yüzden burada kalmalısın," diyor Landry ona.

"Taşınıyor musun?" Onu ziyarete geldiğimde onu görememek hoşuma gitmiyor. Üniversiteden eve döneli iki ay oldu ve ben onu burada görmeye alıştım bile. İki ay önce, Landry'nin kız kardeşi hakkında nadiren düşünürdüm, sadece o ondan bahsettiğinde. Şimdi ise, aklımdan çıkaramıyorum.

"Yarın değil, ama iş bulduğumda kendi evimi bulmayı planlıyorum. Hayatımın geri kalanında ağabeyime yük olamam."

"Biz aileyiz," diyor Landry ona.

"Biliyorum." Corie uzanıp elini onun elinin üzerine koydu. "Teklifin için teşekkür ederim, ama kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek, Landry."

"Son dört yıldır bunu yapıyorsun. Seni geri kazandım." "Bursumun karşılamadığı masrafları sen karşıladın. Mezun olduğumda bana araba aldın

ve üniversitede okuduğum süre boyunca her ay bana hediye paketleri, çoğunlukla hediye kartları gönderdin. Dört yıl boyunca beni şımarttın. Annemizi kaybettiğimizden beri bana destek oldun, ama bu senin görevin değil. Senin görevin benim kardeşim olmak, beni sinirlendirmek ve kalbim kırıldığında ağlamamı dinlemek."

Bunu söylediğinde daha dik oturuyorum. Kim onun kalbini kırdı?

"Kim o?" diye sorar Landry, sesi ciddidir. Onu inciten yüz­süz bir pislik konusunda aynı fikirde olduğumuza sevindim. "Çıktığın o pisliğin kalbini kırdığını bilmiyordum. O muydu? Önemli bir şey olmadığını söylemiştin." Kavga etmeye hazır gibi görünüyor ve ben de onun yanında olurdum.

"O değildi. O kalbimi kırmadı. Erkek­lere olan güvenimi sarsmış olabilir, ama kalbimi kırmadı. O adam yok, ama bu kaçınılmaz, değil mi? Hepimiz hayatımızın bir noktasında kalbimiz kırılır."

"Karar vermezsen olmaz," diyor Landry ona. "Senin için mükemmel olan kişiyi bulana kadar beklemelisin."

"Bunu mu yapıyorsun?" Corie sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz," diye karşılık verir Landry.

"Belki de konuşmalıyız," der Corie. Onu daha iyi görebilmek için vücudunu ona doğru çevirir. "Gerçek biriyle tanışmanın,

ama bir gün teyze olmak istiyorum."

Landry eğilip onu kucaklar. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Bir gün onu bulacağım. Bulduğumda, sana bir sürü yeğen vereceğime söz veriyorum."

"Knox, onu duydun, değil mi? Bekle, belki de telefonumu alıp seni kaydetmeliyim, geri dönüş yok," diye alay eder Corie.

Onun az önce söylediği her şeyi düşünürken başımı sallıyorum. O, onun kalbini kırmamış, sadece erkeklere olan güvenini sarsmış. Bunu düzeltebilirim. Ona, hepimizin aldatıcı pislikler olmadığını gösterebilirim. Eğer o benim olsaydı, bana olan güvenini kesinlikle kazanırdım ve onu asla aldatmazdım.

"Haftaya demedim." Landry geri adım atmaya başlar. "Ama beni yere seren bir kadın olursa, onunla evlenirim ve sana yeğenler veririm."

"Seni hayran bırakan bir kadın tam olarak neye sahip olmalı?" diye sorar Corie.

Landry omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Hiç düşünmedim." "Saçmalık," diyor Corie alaycı bir şekilde. "Söyle bana."

"Sanırım onu düşünmeden duramayacağım. Genelde kadınlarla biraz vakit geçiririz, ciddi bir şey olmaz ve sonra o yoluna gider. Onu özlemem, onu düşünmem, hepsi bu kadar. Yani, beni özleten ilk kadın, onu düşünmeden duramazsam, onun farklı olduğunu anlarım."

Corie, onun açıklamasını düşünürken başını sallıyor. Gözlerim Corie'ye kayıyor ve listeyi gözden geçiriyorum. Onu sürekli düşünüyorum. Yanımda olmadığında onu özleyor muyum? Sanırım bunun cevabı evet, çünkü onu gereğinden fazla düşünüyorum.

Hayır.

Hayır.

Öyle bir şey yok.

O benim için yasak bölge ve zihnimin öyle olmadığı zamanlara kaymasına izin vermeyi bırakmam gerekiyor. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşine asılmazsın. Bu, en iyi arkadaş kuralının bir numarası gibidir. Bunu biliyorum. Herkes bunu biliyor. Artık kendimi toparlamam ve burada vakit geçirmek için bahaneler uydurmayı bırakmamın zamanı geldi.

Tüm antrenman kampını geçirdim ve onu görmedim, bu yüzden Landry bu gece takılmak için gel dediğinde, onun etrafında olmak için bu fırsatı hemen değerlendirdim. Bu artık sona eriyor.

Artık yeter.

"Yemek için teşekkürler," diyerek ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyorum. "Yorgunum, eve gideceğim." Tabağımı alıp mutfığa götürüyorum.

"Ben hallederim. Sen eve git ve biraz dinlen," diyor Corie, kendi ve Landry'nin boş tabaklarını alırken.

"Sen yemek yaptın, ben de temizliğe yardım edeyim. Annem temizliğe yardım etmediğimi duyarsa başımı yakar." Tabağımı hızlıca yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum, sonra diğer tabakları da ondan alıp aynısını yapıyorum.

"Hoş birine benziyor," diyor Corie, artıkları kaldırmaya çalışırken.

Sesinde bir hüznün var ve şimdi, onu üzdüğüm için kendime kızıyorum. Annesini özlediğini biliyorum. İkisi de özlüyor. "Seninle gurur duyardı."

Durup bana dönüyor. "Kim?"

"Annen. İkinizle de gurur duyardı." Bunu söylemenin doğru olduğunu düşündüm, ama gözlerinde daha önce olduğu gibi yine gözyaşları birikti ve panik geri döndü. Onları durdurma ihtiyacı göğsüme ağır bir yük gibi çöktü. "Üzgünüm. Lütfen ağlama." Bu sefer ne yapacağımı bilmiyorum. Onu kollarıma alıp sarılmak, ona burada olduğumu hissettirmek istiyorum, ama bu yanlış.

Ona dokunmam yasak.

Landry odaya girip onu gördü. Bana sert bir bakış attıktan sonra onun yanına koştu. "Ne oldu? Neden üzgünsün?" Onu kollarına aldı ve kız onun kucağına sokuldu. Ellerimi ceplerime soktum çünkü o benim yapmak istediğim, ama yapamadığım şeyi yapıyordu. "Ona ne dedin?"

Ona söylemek için ağzımı açtım ama Corie benden önce davrandı. "O yanlış bir şey söylemedi. Annesinden bahsetti ve sonra bizim annemizin bizimle gurur duyacağını söyledi. İkimizle de," diye belirtti Corie.

Landry'nin omuzları gevşer. "Haksız değil. O da yukarıda bizi destekliyor, biliyorsun. Babam da," diye ekler.

"Muhtemelen." Corie burnunu çeker.

"Seni zmek istemedim," diyorum. Sesim boğuk ve sert.

"Seninle alakası yok, Knox," diye beni teselli eder Corie. "Sadece onu zlyorum. Bazı günler, diğer günlere göre daha çok etkiliyor beni."

Kardeşinin kollarından kurtulup yavaşça bana doğru yürür. Tam karşımda durup kollarını atığında, ellerimi ceplerimden çıkarır ve ona sarılırım.

Yukarı bakınca Landry'nin bizi izlediğini fark ettim. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım ve benimkini okuyabileceğinden korktuğum için hızla başka yere baktım. Onu kollarımda tutmanın doğru olduğunu anlayabiliyor mu? Onu bırakmakta zorlandığımı anlayabiliyor mu?

Kucaklaşmanın yeterince uzun sürdüğünü anlayarak kollarımı indiriyorum ve o geri çekiliyor, ulaşamayacağım kadar uzağa. Çok uzağa.

"Yemek için tekrar teşekkürler. Reynolds." Landry'ye başımı sallarım. "Yarın akşam poker oynayacağız, değil mi?" diye sorarım.

"Sanırım demek istediğin, tüm paranı almaya hazır mıyım? Cevap, kesinlikle evet."

"Burada mı?" diye sorar Corie.

"Evet, senin başka bir planın yoksa. Arkadaşlardan biri ev sahipliği yapabilir."

"Benim evimde yapabiliriz," diyorum. Onu göremeyeceğim için zgnm, ama aramızda kıvılcımlanan bu şey - her neyse - sönene kadar mesafemi korumamın en iyisi olduğunu biliyorum.

"Hayır, sorun değil. Senin evin. Ben sadece atıştırmalık hazırlamayı teklif edecektim."

"En iyi abla," diye övüyor Landry.

"Ben ıkıyorum. Ne getirmem gerektiğini mesajla bildir." El sallayıp kapıdan çıkıyorum, kendimi bu koyu saçlı gzelliikten uzaklaştırmak için çok ihtiyaım olan mesafeyi koyuyorum.

* * *

Yatağımda uzanmış, uykuya dalmak için çabalarken telefonum çaldı. şarj olduğu komodinden telefonu kaldırdığımda, ekranda *annemin* adı belirdi

gölümserim. "Merhaba anne," diye cevap veririm.

"Geç olduğunu biliyorum. Kız kardeşlerin ve düğün planlamasıyla meşguldüm, ama arayıp eğitim kampının son günü nasıl geçtiğini görmek istedim."

"Fena değil. Diğerleri kadar kötü durumda değildim." Landry'nin ne kadar formda olmadığını sızlanarak anlatmasını düşünerek gülümsüyorum. Onu uyarmaya çalıştım. Bu onun ilk deneyimi değil. Sanki her yıl sezon dışında kendini salıvermenin acısını ve ıstırabını unutuyor gibi.

"Landry hiç öğrenecek mi?" diye soruyor küçük bir kahkaha atarak. O da benim kadar uzun süredir onunla birlikte, bu yüzden alışkanlıklarını biliyor.

"Hayır. Peki, sen ve babamla ne var ne yok? Everly ve düğün hazırlıkları nasıl gidiyor? Emma biriyle çıkıyor mu?"

"Hepimiz iyiyiz. Düğün hazırlıkları bitti, şimdi sadece büyük günü bekliyoruz ve bildiğim kadarıyla Emma kimseyle çıkmıyor. Baban daha fazla yardımcı, daha genç adamlar işe aldı ve aslında çalışmaktan çok denetlemekle daha fazla zaman geçiriyor."

"Eminim bundan nefret ediyordur." Babam Beckett Construction'ın sahibi. O ve en yakın dört arkadaşı, biri babamın kız kardeşi Reagan ile evli, ben doğduğumdan beri birlikte çalışıyorlar. Hepsi yaşılanıyor ve benim gibi futbol oynadıkları için ağrı ve sızı çekiyorlar. Vücudun zorlu koşullara ancak bir süre dayanabilir, sonra pes eder.

Yıllardır aileme emekli olmalarını söylüyorum, onlara bakacağımı söylüyorum. İkisi de emekli olmak için çok genç olduklarını söylüyorlar. Ben büyürken benim için çok fedakarlık yaptılar, tüm futbol antrenmanları, maçlar ve ekipmanlar. Bu benim yapabileceğim en az şey. Bana sarsılmaz bir destek verdiler; onlar olmasaydı bugün bulunduğum yerde olmazdım.

"Babanı bilirsin. İşini seviyor ama ağır işleri sonsuza kadar yapamayacağını biliyor."

"Peki ya sen? Pediatri dünyasında ilginç bir şey var mı?" diye soruyorum ona. Annem hemşire ve ben doğmadan önce de aynı çocuk doktorunun muayenehanesinde çalışıyordu. İşini çok seviyor.

"Yeni bir şey yok. Sadece çocuklarımın beni büyükanne yapmasını bekliyorum."

"Everly yakında evlenecek. Dileklerin gerçekleşebilir." "Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?"

"Söz veriyorum, öyle bir şey olursa ilk bilen sen olacaksın." "Ben senin annenim Knox. Güzel yalanlarını görebiliyorum ama görmezden geleceğim." Kıkırdar.

"Beni ben olduğum için isteyen birini bulmak zor, biliyor musun?" Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk, ama tekrarlamaya değer. Çocuklu bir ilişkiye sürüklenen ve kadının onu başka biri için terk ettiği çok fazla erkekle oynadım. O, kadını geçindirmek için bir yemek bileti gibiydi.

Öte yandan, takımdaki bazı erkeklerin birden fazla kadından birden fazla çocuğu var ve bunu umursamıyor gibi görünüyorlar. Ben tam tersiyim. Beni isteyen birini istiyorum. Knox, oyun kurucu değil. Sadece Knox, erkek. Mükemmel bir dünyada, onlar da bu oyunu severlerdi ya da en azından benim futbola olan sevgimi desteklerlerdi. Onu bulmak samanlıkta iğne aramak gibi. Aklım hemen Corie'ye gidiyor, ama onu "dokunma ya da düşünme" kutusuna geri koyup kapağını kapatıyorum.

"Biliyorum, ama aramaya başlamazsan onu asla bulamazsın."

"Sen babamı aramıyordun, babam da seni aramıyordu," diye hatırlatıyorum

"Hayır, aramıyorduk, ama kader bizi bir araya getirdi." "Hepimiz o kadar şanslı değiliz," diye hatırlattım ona.

"Sana baskı yapmıyorum, ama tüm çocuklarımla mutlu olmasını istiyorum." "Mutlu görünmüyor muyum?"

"Öylesin, ama hayatta işten çok daha fazlası var. İkimiz de Yarının hiçbirimiz için garantili olmadığını çok iyi biliyorum. Birini o kadar içtenlikle sevmenin, seni tamamen tüketmesinin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemene istiyorum. Oğlunu veya kızını kollarında tutup, onların öğrenip büyümesini izleyebilmeni istiyorum. Bunu senin ve kız kardeşlerin için istiyorum.

"Biliyorum anne." Duygularımdan boğazım düğümleniyor.

"Seni seviyorum Knox Alexander Beckett."

"Ben de seni seviyorum."

"Tamam, bu konuşmanın bu kadar derinleşmesini istememiştim." O gülüyor. "Seni özledim. Seni seviyorum, dışarıda kendine dikkat et, oğlum."

"Ben de seni özlüyorum, seni daha çok seviyorum ve her zaman seveceğim."

"İyi geceler, evlat."

"İyi geceler anne." Yüzümde bir gülümsemeyle telefonu kapatıyorum. En iyi ebeveynlere ve en büyük destek grubuna sahibim. Takımda buna sahip olmayan birçok arkadaşım var ve ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Ayrıca ebeveynlerim, onların arkadaşları, teyzem Reagan ve amcam Tyler sayesinde aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Beş çiftin de birbirlerini derinden sevdiğini görerek büyüdüm, yaptıkları her şeyde bu sevgiyi görebiliyorsunuz.

Umarım bunu bulacak kadar şanslı olurum. Ancak, bulamasam bile olağanüstü bir hayat yaşadığımı biliyorum. Harika bir ailem ve yaşamak için var olduğum bir kariyerim var. Hiçbir şikayetim yok ve bunun ne kadar nadir olduğunu biliyorum.

Sekizinci Bölüm

Corie

Omuzlarımı dikleştirip başımı yukarı kaldırarak stadyumun oyuncu girişine doğru ilerliyorum. Knox, bugün yapacağım görüşme için insan kaynakları müdürü Sally'yi orada beklememi söylemişti.

İçimde bir düğüm var, ama bunu belli etmiyorum. Dışarıdan bakıldığında kendime güvenen bir havam var. Başarana kadar numara yap, değil mi? Binlerce işe başvurduktan sonra ilk kez mülakata girdiğim için gerginliğim daha da artıyor. En büyük nedeni bu, bir de Knox ve Landry'nin benim için iyi şeyler söylemiş olmaları var. İkisini de hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Kapıya yaklaşıp kolu çeviriyorum ve kapı açılıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama orada gülümseyen, sarışın, orta yaşlı güzel bir kadın duruyor.

"Corie?"

"Benim." El sallayıp ona gülümsüyorum.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Sally." Bir adım öne çıkıp elini uzatır. "Benzerliği görebiliyorum," der ve omuzlarım biraz düşer. Bu işi, kardeşim kim olduğu için istemiyorum.

"Aile laneti," diyorum, sesimdeki hayal kırıklığını gizleyebildiğimi umarak.

"Landry ve Knox seni benim dikkatime çekmiş olabilir, ama bu işi sana onların kim oldukları için teklif etmeyeceğim." Gülümsemesi, beni tamamen anladığını gösteriyor.

"Teşekkür ederim." Omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. "Bana bu fırsatı sunmaları için ikisine de minnettarım, ama bunu kendi başıma başarmam gerekiyor. Landry'ye sürekli söylediğim gibi, kendi ayaklarımın üzerinde durabilmeliyim."

Sally başını salladı. "Bunu takdir ediyorum. Her iki tarafı da gördüm: tanıdıkları veya akrabaları yüzünden hayattan bir şeyler bekleyenleri. Bu hiç hoş bir şey değil." Sanki bu düşünce bile ona iğrenç geliyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

"Katılıyorum."

"Harika bir başlangıç yaptık. Ofisime gelin, konuşalım." Dönüp koridorda önüme geçiyor, ben de onu takip ediyorum. Asansörlerin önünde duruyor ve çağrı düğmesine basıyor.

Asansöre binip en üst kata çıkarken, "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," diyorum.

"Tabii ki. Holly hala bizimle birlikte. Yerine geçecek kişiyi bulmamız için bize bolca zaman tanıdı. Ayrıca yerine geçecek kişiyi de eğitecek, bu da onun yerine geçecek kişinin omuzlarından büyük bir yük kalkacak demek."

Haklı. Bu pozisyon için seçilirim, her şeyi kendi başıma öğrenmek zorunda kalmayacağımı bilmek büyük bir rahatlama. "Knox hamile olduğunu söyledi."

Sally gülümser. "Öyle. Uzun zamandır deniyorlardı ve ben bunun gerçekleştiğinde onu kaybedeceğimizi biliyordum."

"Onlar için her şey yolunda gittiğine sevindim."

"Ben de." Sally gülümser, Holly ve savunmacı kocası için içten bir gülümseme.

Asansör kapıları açılır ve biz ineriz. Sally sağa doğru yürür, ben de onu takip ederim. İçeri girer ve büyük maun masanın karşısındaki sandalyeyi gösterir. "Lütfen oturun. Bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam, peki, sanırım hemen başlayalım. Bana kendinden bahset, Corie." Sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi sandalyesine rahatça yaslanıyor ve ben daha da rahatlıyorum.

Derin bir nefes alıp, eğitim yolculuğuma daldım. Lise yıllarında üniversite dersleri aldığımı ve

genel çalışmalar alanında n lisans derecesi ile mezun olduğumu anlatıyorum. Bu, daha sonra Cincinnati Üniversitesi'nde pazarlama ve halkla ilişkiler alanında lisans ve yüksek lisans derecelerimi almak için çok çalıştığım eğitimimin temelini oluşturdu. "Ve bu da beni bugüne getiriyor. Haziran ayında mezun oldum ve o zamandan beri iş arıyorum."

"Aradığın şey seni buraya getirdiğine sevindim." O nazikçe gülümsüyor ve omuzlarımdan bir yük daha kalkmış gibi hissediyorum.

"Ben de."

"Yüksek lisansını yeni tamamlamış biri için çok fazla deneyimin var."

"niversitedeyken bazı harika firmalarda staj yapma şansına sahip olduğum için çok şanslıydım. Orada sadece kahve getirmek için bulunmuyorduk; pratik deneyim kazandık ve bu da beni bu alana daha da aşık etti."

Sally, cevabımı beğenerek başını sallar. "Profesyonel bir sporcunun hayatının ve kariyerinin inceliklerini zaten biliyor olman çok yararlı," diyor. "Oyuncularımıza ve organizasyona olumlu bir işık tutmamız çok önemli. Oyuncuların neler yaşadığını anlamak bu pozisyon için çok büyük bir avantaj."

"Kardeşimle birlikte futbolla i ie büyüdüm." Gülümsüyorum.

"O iyi biridir. Bazen ele avuca sığmazdır." O gülümser, ben de aynısını yaparım. Kardeşim, etrafında olduğunda gülümsemeden ve mutlu olmaktan kendini alamayacağın insanlardan biridir.

"O bir şey," diyorum.

"Yani, sosyal medya direktörü olarak, takım ve oyuncuların tüm sosyal medya hesaplarını denetleyeceksin. Bazı oyuncular hesaplarını bize ynetmemizi istiyor ve bunun için çoğunlukla stajyerlerden oluşan bir ekibimiz var. Belirli oyuncular için bu rolü üstlenmeyi semediğin sürece bu senin sorumluluğunda olmayacak. Örneğin, kamuoyuna açık bir ihlal veya onları daha yakından takip etmemiz gereken bir durum varsa."

"Bu sık sık olur mu?"

"Hayır, şanslıyız. Harika bir ekibimiz var ve çoğu zaman sorun ıkarmıyorlar. Kendim söyleyeyim, çok iyi bir kadromuz var. Quarterback'imiz ligde birinci sırada."

Gülümsüyorum. "Knox bundan bahsetmiş olabilir."

Sally şaşırması görünüyor. "Bu genellikle övündüğü bir şey değildir." Bana merakla bakıyor.

"Hepsi bir araya geldiğinde, en güçlü olan hayatta kalır," diyorum. Nedense, Knox ve benim özel bir konuşma yaptığımızı onun bilmesini istemiyorum. Bu sadece benim için özel bir şey. Ayrıca, bu bir yalan da değil. Knox, Landry, Reid, Baker ve Foster aynı odada bir araya geldiklerinde, birbirleriyle dalga geçmeyi severler. Sevgi dolu, "sen benim kardeşimsin" tarzında, ama zaman zaman sözlü yumruklar atmaktan da çekinmezler.

"Oh, tahmin edebiliyorum." Başını sallar, ama dudaklarında bir gülümseme belirir. "Tamam, işimize dönelim." Dikkatini dağıtan şeyi uzaklaştırmak istercesine ellerini havada sallar. "Bazen ekiple birlikte seyahat etmen gerekebilir. Bu sık sık olan bir şey değil, ama o sırada bir medya etkinliği varsa, departman başkanımızın orada olması ve ortaya çıkabilecek sorunları halletmesini isteriz. Seyahat etmekle ilgili bir sorunun var mı?"

"Hayır. Şu anda bekârım ve Landry ile birlikte yaşıyorum. Hiçbir şey, bir an önce yapılması gerekeni yapmamı engelleyemez." Bu soruları soramayacağını biliyorum, bu yüzden konuşmamıza bunu dahil etmenin en iyisi olacağını düşündüm, böylece seçilsem bu organizasyona ve pozisyona tüm gücümü vereceğimi bilmesini istedim.

"Mükemmel. Holly'nin takımla sık sık seyahat ettiğini biliyorum, ama o aynı zamanda savunma oyuncularımızdan birinin karısıydı."

"Sanırım kardeşlik yasağı yok, değil mi?" diye soruyorum. "Oyuncularla çıkmayı planladığımdan değil. Kardeşim, biz daha kapıdan çıkmadan onları öldürür. Gerçek anlamda değil tabii, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz." Utançtan yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

"İki çalışan arasında romantik bir ilişki başlarsa, bize hemen bildirilmesi gerektiğine dair bir kuralımız var. Bu, kayırmacılığın önlenmesi için daha çok geçerli. Örneğin, sosyal medya direktörümüz olsaydınız ve o departmandan biriyle çıkmaya başlasaydınız, onların doğrudan amiri olurdunuz, bu yüzden ikinizden birine yeni bir pozisyon bulmak zorunda kalırdık. Büyük olasılıkla, çıktığın kişi. Birinizi başka bir departmana transfer etmek gibi düzenlemeler yapmaya çalışırdık. Hatta, ilişkide daha üst düzeydeki kişinin

ilişkideki üst düzey kişi pozisyonundan istifa ettiği veya birinin organizasyondan tamamen ayrıldığı durumlar bile olmuştur. İlişkinin başladığını bize bildirmemenin, işten çıkarılmaya kadar varan sonuçları vardır. Bir oyuncu söz konusu olduğunda, bu, suça ve geçmişte ilgili taraflardan herhangi birinde sorun olup olmadığına bağlı olarak para cezası, yedek kulübesine gönderilme ve hatta takas edilme anlamına gelebilir.

"Vay canına. Tamam." Başımı sallıyorum. "Bu kadar anlayışlı olmanız harika," diyorum ona.

Gülümser. "Sahibinin karısını burada çalışırken tanıması yardımcı oluyor. Karısı onun asistanıydı. Bu durum biraz farklıydı çünkü kuralları o koyuyordu, ama karısı sonunda ücretli pozisyonundan ayrıldı ve şimdi evlendiler, yıllık hayırseverlik bağış etkinliğini o yürütüyor. Eskiden başka alanlarda da yardım ederdi, hatta yeni asistanının yerine bile bakardı, ama şimdi çocukları olduğu için ailesine odaklanıyor."

"Bu gerçekten yardımcı oluyor." Gülümsüyorum. "Bu, kuruluşun çalışanlarına değer verdiğini gösteriyor."

"Çalışmak için harika bir yer. Eminim ki siz sadece oyuncuların tarafını görmüşsünüzdür, ama bu taraf, iş tarafı da harika. Biz büyük bir Rampage ailesiyiz. Bu yeri ayakta tutmak için bir köy gerekir ve aile ortamı bu başarının anahtarıdır."

"Kulağa inanılmaz geliyor."

Sally başını sallar ve pozisyon hakkında daha fazla konuşmaya devam ederiz. Çalışma saatlerim, sosyal haklarım ve benden beklenenler. Beni, daha önce hiç görmediğim stadyumun yepyeni bir tarafı olan idari ofisleri gezdirir. Hayatımın yeni aşamasını burada başlatma ihtimalinden dolayı heyecanlanmamak elde değil. Kardeşim de aynı kuruluştaki çalışıyor. Hala yakın olacağız ve taşınmam gerekmeyecek. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir durum.

Beni girdiğim kapıya kadar geçirdiğinde, bu işi alabileceğim ihtimalinden dolayı heyecanla başım dönüyordu. "Bu fırsat için çok teşekkür ederim," diyerek Sally'ye elimi uzattım.

"Seninle tanışmak bir zevkti, Corie. Bu pozisyonu bir an önce doldurmak istiyoruz. Hiçbir yerde ilan edilmedi, bu yüzden sen bizim ilk

"

Bu bilgiyle moralim biraz bozulur.

Sally bunu fark etmiş olmalı ki, "Başka adaylara bakmamız gerekmeyecek galiba" diye ekliyor. Bana göz kırpmıyor. "Birkaç gün içinde seninle iletişime geçip süreci anlatacağım."

Göz kırpması... bu bana işi vereceği anlamına mı geliyor? Bu düşünceyi kafamın arkasına atıp, ona tekrar teşekkür ettikten sonra binadan dışarı çıktım. Arabama binip klimayı çalıştırdıktan sonra heyecanla bağırmaya başladım. Görüşme harikaydı ve o göz kırpması da bunu ifade ediyor olmalıydı. Sally ile hemen iyi anlaştık ve o beni rahatlatmıştı.

Bunu çok istiyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarınca, kardeşimden gelen cevapsız bir mesaj görüyorum.

Landry: Nasıl gitti?

Landry: Hâlâ onunla mısın?

Landry: Beni öldüreceksin, kardeşim. Detayları öğrenmem lazım.

Landry: Sally'yi aramak için aradım, asistanı röportajda olduğunu söyledi. Bu iyiye işaret, değil mi?

Ona cevap vermek için parmaklarım klavyede uçarken gülümsüyorum.

Ben: Az önce bitirdim. Arabamda

. Sanırım iyi gitti.

Landry: Tabii ki iyi gitti. Sen bir Reynolds'sın.

Landry: Her ihtimale karşı, bir telefon etmemi ister misin? Knox'un zaten aradığını biliyorum, ama ben de arayabilirim.

Ben: Hayır. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Teşekkürler.

İkiniz de harikaydınız, ama artık her şey benim elimde.

Landry: Tamam.

Bunu bir dizi somurtkan emoji ile takip ediyor, bu da beni güldürüyor.

Ben: Şimdi eve gidiyorum.

Landry: Ben buradayım. Arkadaşlarla havuz başında takılıyoruz.

Bunu havuzun bir fotoğrafıyla takip ediyor. Arkadaşlar dediğinde, eminim ki bu, hücum hattındaki en yakın arkadaş grubu. Beş kişi yıllar içinde çok sıkı fıkı olmuşlar.

Bu, Knox'un da orada olacağı anlamına geliyor. Ona bugün için teşekkür etmem ve sonra mesafemi korumam gerekiyor. Zararsız bir flört yüzünden onun yedek kulübesine gönderilmesini veya daha kötüsü takas edilmesini riske atmak istemem.

Sürerken eğleneliydi.

Telefonumu bardaklıkta bırakmak için uzandım ama bunun yerine rehberimi kaydırmaya başladım. Knox'un adını görünce durdum. Üniversiteye gittiğimde, Landry bana en yakın takım arkadaşlarının numaralarını içeren bir liste vermişti, ona ihtiyacım olduğunda ve ona ulaşamadığımda kullanmam için. Hiçbirini kullanmadım. Bir kez bile.

Alt dudağımı ısırarak, bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda tereddüt ediyorum, ama mesaj atmak, telaşlanıp yüz yüze ona düzgün bir şekilde teşekkür edememekten daha iyidir. Ayrıca, bu, aramızda olması gereken etkileşimi de azaltır. Seksi, karşı konulmaz oyun kurucudan uzak durmam gerekiyor. Kararımı verdim, yeni bir mesaj yazmaya başladım ve fikrimi değiştirmeden önce hemen Gönder tuşuna bastım.

Ben: Merhaba, ben Corie. Üniversiteye giderken Landry bana numaranı verdi. Mesaj attığım için üzgünüm, ama Sally ile olan bağlantın için teşekkür etmek istedim. Görüşmeden yeni çıktım ve çok iyi geçti. Yardımın için teşekkür ederim

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama hemen cevap gelmedi.

Cevabı beni o kadar çok güldürdü ki, yüzüm ağrımaya başladı. Cevap vermedim. Bunun yerine, mesajını beğendim ve arabamı eve doğru sürdüm.

Ev sessiz, bu yüzden arkadaşların hala dışarıda olduğunu biliyorum. Onlara katılmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Merhaba demek istiyorum, bu yüzden kendimi kalem etek, beyaz bluz ve topuklu ayakkabılarla havuzun kenarına doğru giderken buluyorum.

"Lanet olsun, Reynolds," diye bağılıyor Reid havuzdan. "Kes şunu," diye azarlıyor Landry.

"Ne?" Reid masum gibi davranıyor. Hepimiz onun kardeşimi kızdırmaya çalıştığını biliyoruz. "O çok güzel bir kadın. Ona dokunmadan da bunu anlayabilirim."

"Hayır, yapamazsın," diyor Knox, sesinde bir hırıltı var.

Reid geniş bir gülümsemeyle bana odaklanır, bu yüzden Foster'ın ona doğru gelip onu suya batırdığını görmez. Knox sudan çıkar, kahkahalarla boğulur ve yüzündeki suyu silmeden önce Foster'a orta parmağını gösterir.

"Görüşme nasıldı?" diye sorar Baker.

Ona gülümserim. "İyi. Çok iyi geçti."

"Güzel. Rampage ailesinin bir parçası olman çok iyi olacak," diyor bana.

"O zaten Rampage ailesinin bir parçası," diye düzeltir Landry

"Evet, ama bu şekilde kendi başına yapıyor." Baker göz kırpar ve ben ona minnettar bir gülümseme sunuyorum.

"Baker'ı işaret ediyorum.

"Her neyse," Landry somurtarak cevap verir. "Sen *benim* ailemsin."

"Ne zaman öğreneceksin? Sally söyledi mi?" Knox bana sorar.

"Birkaç gün içinde süreci bana bildireceğini söyledi.

Pozisyon henüz ilan edilmedi, bu yüzden ilk görüşmeyi ben yaptım."

"Seninle yetinmeliler," diyor Landry. "Bu iş için en uygun kişi sensin."

"Bence biraz önyargılısın ağabey, ama iltifatını kabul ediyorum."

"Git kıyafetini giy ve bize katıl," diyor Landry.

"Teşekkürler, ama dün gece bir kitap okumaya başladım. Bu kıyafetleri çıkarıp kanepeye kıvrılıp kitabı bitireceğim." Arkadaşlara el sallayıp, topuklarımı döndürüp eve geri dönüyorum.

Kısa sürede şort ve tişört giyip Kindle'ımı alıp aşağıdaki oturma odasına indim. Yerleşirken veranda kapısı açıldı. Kafamı kaldırıp Knox'un oturma odasına girdiğini gördüm.

"Selam." Gülümsüyor. Birkaç uzun adımda, kanepenin köşesinde kıvrılmış oturduğum yerin yanına geliyor. Kıçını kenara koyuyor ve bana bakıyor. "Bugün çok güzeldin." Elini çıplak dizime koyuyor ve bu temasla omurgamdan bir ürperti geçiyor. Knox bunu fark ediyor ve kanepenin arkasında duran battaniyeyi alıp üzerime örtüyor. Onun dokunuşunun beni etkilediğini ve bunun soğuk klimadan kaynaklanmadığını bilmiyorum.

"Teşekkürler." Gülümserim ve onun dokunuşuna tepki verdiğimi görmemesi için çaba gösteririm.

"Anlayacaksın, Corie kızım. Anlayacağını biliyorum." Elini dizime koyuyor, bu sefer battaniye onun cildini benimkinden ayırıyor, ama bu hareketin etkisi azalmıyor. Sanki beni öpecekmiş gibi eğiliyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, bunun yanlış olduğunu biliyorum ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Bunun yerine, elini uzatıp saçlarımı gözlerimden çekiyor. Avucunu birkaç saniye yanağıma koyuyor, sonra ayağa kalkıp uzaklaşıyor.

Kalbim hızla atıyor ve ellerim terliyor. Bu durumu fazla abartıyorum. Knox sadece Knox gibi davranıyor. Aslında olmayan şeyleri görmeme neden olan şey benim ona olan ilgim. Değil mi? Geçmişte yanlış adama güvenmiştim ve kendime, tekrar biriyle çıkmaya başlamadan önce iş bulmaya ve kendi evime taşınmaya odaklanacağımı söylemiştim. Knox benimle çıkmak istemiyor ki. O Landry'nin en iyi arkadaşı. O Knox Beckett ve benim ligimin çok dışında. Bütün bunların doğru olduğunu biliyorum, ama kalbim hala bir gün benim olabileceği gibi saçma bir umutla atıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Knox

Bugün burası Şeytan'ın testislerinden daha sıcak. Uzun bir hafta boyunca antrenmanlar ve maç videoları izledik. İlk hazırlık maçımız gelecek hafta ve Koç Warner, hazır olduğumuzdan emin olmak için antrenmanlarda bizi çok zorluyor.

Düdük çaldı ve koç "Duşa girin!" diye bağırdı ve tüm takım rahat bir nefes aldı.

Kaskımı çıkarıp saçımdaki teri silkeliyorum ve hep birlikte soyunma odasına doğru ilerliyoruz. Bizim için hazırlanan masadan birkaç şişe su alıp dolabımın önüne oturuyorum, önce birini, sonra diğerini içiyorum.

"Bence bu yıl geçmiş yıllara göre daha sıcak," diye şikayet ediyor Foster. "Yok, sen sadece yaşlanıyorsun," diye alay ediyor Landry.

Foster Vaughn, yarı saha oyuncusu ve küçük grubumuzun en sessiz üyesidir. Ayrıca beşimiz arasında en yaşlısıdır, Landry'den sadece bir yaş büyüktür. Landry, Foster'a bu gerçeği sık sık hatırlatmayı sever.

Landry yirmi dokuz yaşında ve üniversitede birlikte futbol oynadık. Benden iki yaş büyük. Reid benden bir yaş büyük, Baker ve ben ise aynı yaştayız. Hepimiz birbirimizden en fazla üç yaş farkla, ama Landry yine de Foster'a yaşlı olduğu için sataşmayı seviyor.

Biz böyleyiz işte.

"Sadece bir yıl, Reynolds." Foster gülerek, boş bir su şişesini Landry'nin kafasına fırlatır. Landry kolaylıkla kaçır.

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye sorar Reid.

"Yemek yiyip kanepede oturmak," diyor Baker. "Yorgunum."

"Cuma gecesi," diye karşı çıkar Landry. "Biz genç, çekici erkekleriz. Kadınlarla kaynaşmamız lazım."

"Karışmak için çok yorgunum," Foster elini kaldırarak söyler. "Bir yıl daha yaşlandım," der, Landry onun pahasına başka bir yaşlı adam şakası yapmadan.

"Benim evimde takılabiliriz," diyorum. Bu gece olmak istediğim yer değil, ama olmam gereken yer. Landry'nin bizi evine davet etmesini tercih ederdim, ama böylesi daha iyi. Onun küçük kız kardeşinden uzaklaşmam gerekiyor. Poker oynamayı planlamıştık, ama hepimiz çok yorgunuz, o yüzden vazgeçtik.

"Senin evinde havuz yok," diye şikayet ediyor

Landry. "Benim evimde havuz var."

"Özel havuzun yok. Binada yaşayan herkesle paylaşmak zorundayız," diye işaret ediyor Landry.

"Ev ve özel havuzu olan tek kişi sensin," diyor Baker. "Sanırım senin evine gidiyoruz."

Landry omuz silkiyor. "Corie'ye mesaj atıp evde bir planı olup olmadığını sorayım."

Telefonunu alır ve bir mesaj gönderir. Birkaç dakika sonra, saat altıda onun evinde olmamızı söyler. Acaba bu, Corie'nin orada olmayacağı mı yoksa olacağı mı anlamına geliyor? Orada olmasını istiyorum, ama olmaması da gerekiyor. Bu çok kafa karıştırıcı, ama mesafemi korumam gerekse de, onu görmek umuduyla orada olacağım. Landry, gitmemin asıl nedeninin bu olduğunu bilse çok kızardı. Onun küçük kız kardeşi olmasaydı, ben de gitmeyip evde kanepede oturur, gelecek hafta yeniden başlamadan önce ağrıyan kaslarımı dinlendirirdim.

"Bira ve başka bir şeyler getir. Ben de ızgarada tavuk pişireyim." Landry bana dilini çıkarır. "Bu seni mutlu eder mi, Kaptan?" diye alay eder.

"Evet, ama birayı fazla kaçırma. Ön sezonun ilk maçı gelecek hafta," diye hatırlatırım. Gerçi hatırlatmama gerek yok. Hepimiz programı ve sezonun başlamak üzere olduğunu çok iyi biliyoruz.

"Evet, evet," diye homurdanır Landry. "Yavaşlayacağız."

"Kahretsin, kokuyorum," diyorum, sandalyemden kalkıp duş için ihtiyacım olan şeyleri alırken. Bugünkü antrenmanın izlerini yıkayıp eve gitmeye hazırım.

Yirmi dakika sonra, duşumu almış ve çıkmaya hazırım. Çantamı alıp arabama doğru yönelirken telefonum çalıyor. Ekranda kız kardeşim Everly'nin adı görünce gülümsüyorum. Bazen otoparka doğru yürürken sinyal kayboluyor, bu yüzden oturup telefonu açıyorum ve arkadaşlarıma bensiz devam etmelerini işaret ediyorum. "Kardeşim," diye selamlıyorum onu.

"Ağabey, nasılsın?"

"İyiyim. Antrenmanı bitirdim ve eve gitmek için hazırlanıyordum. Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"İyi. Neredeyse bitti. Matt ve ben sade bir düğün istiyorduk, bu yüzden planlamak kolay oldu. Şimdi davetiyeleri göndermek için doğru zamanı bekliyoruz. Emma ve annem, ayrıca Matt'in annesi de her şeyi halletmemde bana inanılmaz yardımcı oldular."

"Davetiyeleri çoktan gönderdiğini sanıyordum? Yoksa ben erken alan şanslı kişi miydim?"

"O sadece tarih bildirimi idi. Temel olarak, düğünün ne zaman olacağını ve davetiyeyi beklemeleri gerektiğini insanlara önceden bildirmek için yapılan bir bildirimdir."

"Gerçekten mi?"

Everly gülüyor. "Evet, gerçekten. Bu bir şey, inan bana. Bir geceden daha uzun süre sana katlanabilecek birini bulursan, bunları bilmen gerekebilir."

"Daha çok, bir geceden uzun süre dayanabileceğim birini bulursam gibi." Kıkırdarak gülerim. Anında, Corie'nin görüntüleri aklıma gelir. O, birkaç saatten uzun süre ilgimi çekebilen ilk kadın. Tabii ki, bu gezegende peşinden koşamayacağım tek kadın o olur.

"Peki, bunu halledebilir misin? Lütfen ve teşekkürler. Teyze olmak isterim."

"Peki ya Matt'in kardeşi?" diye soruyorum ona. "Ve Emma, o genç, ama onu da göz ardı etme. Neden tüm baskı benim üzerimde?"

"Eh, o hayat boyu bekar kalmaya kararlı biri. Açıkçası, bence gençlik yıllarında biri onun kalbini kırmış ve o da o zamandan beri ilişkilerden vazgeçmiş."

. Ama bu sen değilsin, değil mi?" Gülererek cevaplar. "Emma da çok genç."

Gülümsüyorum. Emma, Everly'den sadece iki yaş küçük, yirmi üç yaşında. Çocuk sahibi olmak için yeterince büyük, ama bunu daha sonra düşünmek için yeterince genç. "O ben değilim. Arayıştta değilim, ama onu bulduğumda onu elde tutmaktan korkmuyorum."

"Knox," diye sızlanır. "Aramıyorsan onu nasıl bulup yanında tutacaksın?"

"Sanırım annemle babamın ve seninle Matt'in olduğu gibi olacak. Doğru kişi geldiğinde, anlayacağım. Zorlamak istemiyorum."

"Ama yine de kendini ortaya koymalısın." "Belki sezon bittikten sonra."

"Tabii, haklısın," diye mırıldanır. "Her yıl aynı şeyi söylüyorsun."

"Programım çok yoğun, Ev, bunu biliyorsun. Medya ile başa çıkabilmek, sürekli basında olmak, programım ve seyahatlerim ile başa çıkabilmek için güçlü bir kadın olması gerekir. Çocuklarımız olursa, her şeyi tek başına yapacaktır."

"Biz yardım ederiz."

"İki saat uzaklıkta yaşıyorsun."

"Aynen öyle. Kısa bir sürüş mesafesinde, baldızım, yeğenlerim ve yeğenlerimin yanında olabiliyorum."

"Atı arabadan önce koyuyorsun, kardeşim." Gülüyorum.

"Gerçekten çok mutluyum Knox. Anne babamızın sahip olduğu şeye sahibim ve seninle Emma için de aynısını istiyorum."

"Bir gün," diyorum ona. Ben de bunu istiyorum. Hayatta, ne olursa olsun senin yanında olan o tek kişiyi istiyorum. Sağlıklı, sevgi dolu ilişkiler içinde büyüdüm. Bunların nasıl işlediğini biliyorum. Belki de sadece seçiciyim, ama kariyerim nedeniyle dikkatli olmak zorundayım. Yanlış kişiyle birlikte olmak istemiyorum. Evlendiğimde, o kadar. O kişi o olacak. İlk seferinde doğru olanı yapmak istiyorum.

"Tamam, bırakayım. Sadece arayıp selam vermek ve seni özlediğimi söylemek istedim."

"Ben de seni özledim. Haftaya maça geleceksin, değil mi? Annem, babam ve Emma'nın geleceğini biliyorum."

"Evet. Hepimiz orada olacağız."

"Herkes mi?" diye soruyorum, ailemi göreceğim için heyecanlanarak.

"Evet. Kuzenlerin gelip gelemeyeceğini bilmiyorum ama tüm ebeveynler orada olacak."

"Güzel. Tamam, haftaya görüşürüz."

"Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum, abla." Telefonu kapatıp ayağa kalkarak telefonu eşofmanımın cebine koyuyorum ve soyunma odasından çıkıyorum. Ailem, kız kardeşlerim, müstakbel kayınbiraderim, sözde teyzelerim ve amcalarım ile gerçek teyzem ve amcamın maça gelecek olmaları beni çok heyecanlandırıyor. Kan bağı olmayan kuzenlerimin de maça gelmelerini umuyorum. Haziran ayında bir hafta boyunca ailemin evinde kaldım, ama şimdi Ağustos ortası ve onları özlüyorum.

Çalışan ve oyuncuların otoparkına açılan kapıyı iterek açarken, bu sabah içeri girmeden önce kamyonetimden güneş gözlüklerimi almadığım için kendime kızıyorum. Takım çalışmaya başlamadan önce sabah antrenmanı için stadyuma vardığımda hava hala karanlıktı, bu yüzden güneş gözlüklerine ihtiyacım yoktu. Ancak, öğleden sonra güneşi şimdi parlak bir şekilde parlıyor.

Kamyonetime neredeyse varmıştım ki biri adımı seslendi. Dönüp, güneşten korunmak için gözlerimin üstüne elimi koyarak gözlerimi kısarak baktım ve koyu saçlı bir melek bana doğru koşarken gördüm. Corie yaklaşırken, durmayacağı belliydi, bu yüzden çantamı yere bıraktım ve kendimi hazırladım.

Bana doğru atladı ve ben onu kolaylıkla yakaladım. Ellerim onun uyluklarının arkasını kavrarken, o da kollarını boynuma doladı. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bana doğru koşarken gülümsüyordu, bu yüzden işi aldığını tahmin ediyorum.

"Naber, Corie kızım?" diye soruyorum ona.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Başardım Knox! İş aldım!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, on beş dakika uzaklıktaki evinde Landry'nin onu duyduğuna eminim.

"Tabii ki aldın. Hiç şüphem yoktu."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Hızla bunu söyler ve sonra dudaklarıma bir öpücük kondurarak ikimizi de şaşırtır.

Hızlı bir öpücük. Başka bir kadın olsaydı, bunu hiç önemsemezdim, ama bu sıradan bir kadın değil. Bu Corie, en azından son birkaç aydır

en azından son birkaç aydır, her zaman orada, zihnimin bir köşesinde duran tek kadın.

"Özür dilerim," diyor utangaç bir şekilde.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum. Corie kollarımda olduğu ve beni öptüğü için penisim sertleşmiş durumda. Yumuşak dudakları benimkilerle çarpıştı ve kaza eseri olsun ya da olmasın, bunun olduğunu unutamıyorum.

Arkamı dönerek, çantamı bıraktığım yere bırakıp onu yakalamak için koşuyorum ve kamyonetime doğru yürüyorum. Onu, otoparkı çevreleyen beton duvarın arkasında gizli olan sürücü tarafına götürdüm. Nazikçe, onu kamyonetimin kapısına yasladım ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdım. Sırtı kamyonete yaslanmışken, bir elimle poposunu tutup onu tutarken, diğer elimle rüzgârın gözlerinden uçuran saçlarını kulağının arkasına koymak için daha iyi bir pozisyon elde ettim.

Aramızda her zamanki gibi kıvılcımlar çakarken, o güzel yeşil gözlere bakıyorum. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona. Sesim yumuşak çünkü onu tekrar öpmek istiyorum. Ama yapmamam gerektiğini biliyorum.

Onu öpemem.

Değil mi?

"O anın büyüüne kapıldım."

Başparmağımla boynunun dibindeki nabzını takip ediyorum. "O an hoşuma gitti," diyorum ona. Sözler ağzımdan çıktıktan sonra kulağa saçma geliyor, ama geri alamam. Ayrıca, bu doğru. Onunla geçirdiğim o an gerçekten hoşuma gitmişti.

"İşi aldım," diyor, sesi kısık. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Çok stresliydim, Knox. Nashville'in dışına bakıp tekrar taşınmam gerekeceğine emindim, ama bunu yapmak istemiyordum. Kardeşimi bırakmak istemiyorum. O benim her şeyim."

Beni var.

Düşüncelerimi dile getiremiyorum. "Hepsi senin sayende, Corie. Bunu sen başardın. Landry sana işten bahsetmişti. Ben sana kapıyı açmış olabilirim, ama Sally'yi tanıyorum, o iş için doğru kişi değilsen seni işe almazdı."

Gözleri büyür. "Oh, lanet olsun." Göğsümü iter ve ben geri çekilip onu bırakmaktan başka çarem kalmaz, altımızdaki asfaltta ayaklarını sabitlemesi için ona yardım ederim. Anında vücudunun bana sarılmasını özlerim.

"Ne oldu?"

"İş yerindeyiz, Knox. Artık burada çalışıyorum. Böyle bir şey yaparken görülmemeliyiz." Arkasında duran kamyonetimi işaret eder.

"Ne yapıyordunuz?" Yanakları sevimli bir pembeye döner ve bu rengin seksi vücudunun diğer kısımlarına da yayılıp yayılmadığını merak etmeden edemem.

"Beni... samimi bir şekilde tutuyordun," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Kutluyorduk."

"Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim. Sana bir örümcek maymunu gibi yapıştım ve sonra seni öptüm. Aman Tanrım." Yüzünü elleriyle kapattı. "Geri sarabilir ve olanları unutabilir miyiz?"

Onu izlerken hiçbir şey söylemiyorum. Sonunda parmaklarını hareket ettirip bakmaya başladığında, beni izlediğini fark ediyor. Gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum. Birkaç saniye elime bakıyor, sonra sonunda ellerini yüzünden indirip bir elini benim elime koyuyor.

"Yanlış bir şey yapmadık, Corie. Endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, bu alana sadece Rampage personeli girebilir ve bariyerler meraklıları uzak tutmak için konulmuştur." Yanında park ettiğim beton bariyere başımı sallıyorum.

"Bunu mahvetmek için hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Bozmayacaksın." Ses tonum kararlı ve kesin, çünkü onun bana inanmasını istiyorum.

O başını sallıyor, ama yine de ikna olmadığını anlayabiliyorum. "Landry "Sloane'ı ara. Ona da gelmesini söyle. Kutlama yapacağız."

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirir. "Öyle mi?"

Onun elini tutmayan elimle eşofmanımın ceplerine sokarak başımı sallıyorum. Onu tekrar kollarıma çekmemek için tek yapabileceğim bu. Penisim hala yarı sert ve umarım o

fark etmemesini umuyorum, ama fark ederse, neyse. Bana etkisi bu. "Kardeşin ızgarada tavuk pişirdiğini söyledi."

"Bunun senin için olduğunu biliyorsun, değil mi? O da biftek pişirecek."

"Evet," diyorum hafifçe gülerek. "Hadi. Seni arabana kadar geçireyim." Elini hafifçe çekiştiriyorum ve o da adımlarını değiştirip yanıma geliyor. Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

Bu son kez. Bugünden sonra, ona böyle dokunamayacağım ve kesinlikle onu öpemeyeceğim. Bugün, bu an son an. Buna bir son vermeliyim.

"Teşekkürler, Knox." Etrafımıza bakınıyor, parmak uçlarına basıyor ve yanağıma öpücük konduruyor. "İş için, bu an için." Gözleri parlıyor.

"Dikkatli ol, Corie," diyorum ona, elini bırakıp arabanın kapısını açarken.

O direksiyonun başına geçerken bana bir kez daha gülümser. Kemerini takmasını beklerim, sonra kapısını kapatıp kaputu hafifçe vururum. Hareket etmeden, arabasını göremeyene kadar onu izlerim, sonra çantamı alıp kamyonetime binerim.

Direksiyonu sıkıca tutarak kendimle mücadele ediyorum. Bu geceki planı iptal etmeliyim. Landry'ye mesaj atıp çok yorgun olduğumu ve evde kalacağımı söylemeliyim. Onu kutlayacağımızı söylediğimi hatırlayana kadar neredeyse kendimi ikna etmişim.

Onu kutlamak istiyorum.

İş bulmanın ona ne kadar ağır geldiğini biliyorum ve o bu başarıları kutlamayı hak ediyor. Hayat bunu yapmayacak kadar kısa. Bu yüzden Landry'ye mesaj atmak yerine, kamyoneti sürüş moduna alıp, stadyumun hemen aşağısında, ilk sabah gittiğimiz fırına doğru yola çıktım. On beş dakika kala oraya vardım ve onlara kalan her şeyi kutulara koymalarını söyledim. Ona tarçınlı kruvasan sipariş etmeye çalıştım, ama satılmıştı ve onun diğer favorilerini bilmediğim için kendime çok kızdım.

Çocukların hepsini yiyip bitireceklerini biliyorum ve kalanları almak bize güzel bir seçim sunuyor. Corie'nin en sevdiğini alamadım ama eminim, burada bıraktığım dört kutu tatlıdan kendine bir şeyler bulabilir.

Boş vaktim var ama eve gitmek istemiyorum. Bunun yerine, Ağustos güneşinin altında tatlıların erimemesi için klimayı sonuna kadar açıp şehir dışına çıkıyorum ve radyo dinleyerek arka yollarda geziniyorum. Eskiden ailemle sık sık böyle yapardık. Camları indirir, radyoyu açar ve avazımız çıktığı kadar şarkı söylerdik. Tek başına olduğunda ve yükün için klimaya ihtiyaç duyduğunda aynı şey pek mümkün olmuyor, ama yine de düşünmek ve zihnimi boşaltmak için bana zaman kazandırıyor.

Bugün bir daha yaşanamaz. Bunu biliyorum. Kimseye sorarsanız, benim tanıdıkları en disiplinli insanlardan biri olduğumu söyleyeceklerdir. Tatlıları reddedebilirim. Bana söylenenleri yiyebilir, gerektiğinde egzersiz yapabilir ve herkes içse bile alkolden uzak durabilirim.

Bunu yapabilirim. Corie Reynolds'ı tekrar "dokunma, düşünme, flört etme" kutusuna koyabilirim. Ellerimi kendime saklayabilirim ve sadece onun kardeşinin en iyi arkadaşı olabilirim. Bir şeye ihtiyacı olursa yine yanında olacağım, ama bunu durdurmam lazım. En iyi arkadaşımı kaybedebilirim, bu da takımda dalga etkisi yaratır ve buna ihtiyacımız yok.

Bunu istemiyorum.

Geç kalacağımdan endişelenene kadar arabayla dolaştım, ama evin önüne geldiğimde kendimi bunu yapabileceğime ikna etmişim. Bugün ona dokunduğum son gündü. Böyle olması gerekiyordu. Onun özel biri olmasıyla alakalı değil, değil mi? Bunun sebebi, onun yasak bölge olması olmalı. Belki de Landry'den onun hakkında çok şey duyduğum içindir. Sebep ne olursa olsun, aramızdaki bu şeyi bitirmeliyim.

Biraz zaman alabilir, ama kimya zamanla kaybolacaktır. Belki bunu kendime tekrar tekrar söylersem, sadece gerçekleşmekle kalmayacak, aynı zamanda buna inanmaya da başlayacağım.

Onuncu Bölüm

Corie

Otoparktan çıkarken kalbim deli gibi atıyor. Ellerim direksiyonu saat 10 ve 2 pozisyonunda sıkıca kavırıyor ve ehliyet sınavına girdiğim günkü gibi hissediyorum. Knox'un beni izleyip izlemediğini görmek için dikiz aynasına bakmıyorum. İçimden bir ses onun izlediğini söylüyor.

Eve gidiyormuş gibi park yerinden sola dönüyorum, ama dur işaretinde sağa değil, yine sola dönüyorum. Şu anda eve gidemem. Sakinleşmem lazım. Kardeşimin en yakın arkadaşı yüzünden sinirli ve tedirgin bir şekilde eve girersem, bir şeyler olduğunu anlar. Bunun yerine, birkaç blok ilerleyip marketin otoparkına giriyorum. Arabadan inmeyi düşünmediğim için Jeep Grand Cherokee'mi arka koridora park ediyorum, park konumuna getirip telefonumu alıyorum.

Ekranı kilidini açmak için kaydırırken ellerim hafifçe titriyor ve Sloane'ın numarasını arıyorum. Telefonum arabanın hoparlörlerinden çalıyor ve ben de telefonu bardaklığa bırakıp direksiyonu tekrar tutuyorum. Ellerimle bir şeyler yapmam lazım.

"Hey, iyi haberlerin olduğunu söylemiştin."

İçimde kargaşa olsa da gülümsüyorum. "İşi aldım," diyorum ona, mutluluk ve rahatlama hissiyle doluyum.

"Yaşasın! Benim en iyi arkadaşım!" diye sevinir.

"Biliyorum. Pazartesi başlıyorum. Hemen işe koyulmak gibisi yok." Gülerek cevap veriyorum.

"Bu harika, Corie. Senin adına çok heyecanlıyım ve daha da gururluyum. Şimdi, söyle bana, başka neler oluyor?"

En iyi arkadaşım beni çok iyi tanıyor. İnkâr etmeye çalışmıyorum. "Onu öptüm."

"Kimi öptün, yakışıklı mıydı?"

"Knox." Adını aramızda asılı bıraktım, ama uzun sürmedi çünkü söylediklerim anlaşılır anlaşılmaz, Sloane telefonda sevinç çığlıkları atmaya başladı.

"Knox Beckett mi? Nashville Rampage'ın oyun kurucusu mu? Son dört, beş yıldır arzuladığın kişi mi? O Knox Beckett mi?" Cevabı zaten bildiği halde soruyu sordu.

"Knox Beckett, kardeşimin en iyi arkadaşı. Knox Beckett, kardeşimin takım arkadaşı ve unutmayalım, benim iş arkadaşım."

"Detayları anlat, Corie. Hemen. Anlat."

Ben de öyle yaparım. Ona olanları anlatırım, benim ayrılırken onun orada olduğunu, minnettarlığımdan o kadar etkilenmişim ki, aklımı kaçırıp ona koşmuşum ve onu öpmüşüm.

"Bekle. Sanki sadece dudaklarına bir öpücük kondurmuşsun gibi geliyor, hatta yanağına daha da hızlı bir öpücük."

"Öyleydi."

"Kahretsin, Corie, beni boşuna heyecanlandırdın." "Ne demek istiyorsun? Onu öptüm, Sloane."

"Ben buna öpücük demezdim. Tabii, dudakların onun dudaklarına değdi, ama bu çok masum bir şeydi. Neden bu kadar heyecanlanıyorsun?"

"Elini kıcıma koydu."

"Hala sorunu anlamaya çalışıyorum," diyor ve sesinde mizah duyabiliyorum.

"Sloane," diye sızlanıyorum.

"Tamam. Anlıyorum, ama Corie, sen bir yetişkinsin. Knox da bir yetişkin. İkinizin arasındaki kimya haftalardır geliyor."

"Keşke bilseydin," diye mırıldanıyorum. "Dur biraz.

Neyi kaçırıyorum?"

Hemen cevap veriyorum, "Hiçbir şey," ve sonra aynı hızla "Birkaç şey" diyorum. Sonra, üniversiteden eve döndüğümde beri aramızdaki her karşılaşmayı, her dokunuşu kelimelere dökmeye ve listelemeye başlıyorum. Bitirdiğimde, Sloane suskun kalıyor, ve Sloane asla suskun kalmaz. "Bir şey söyle."

"Şşş," diyor. "Zihnimde senin aracılığıyla yaşıyorum."

"Dur." Ben gülümserim. "Bu ciddi bir durum. Ne yapmalıyım?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Hayatımın başka yönleriyle zaten iç içe geçmiş olan iş arkadaşımı öperek dolaşamam."

"Neden olmasın?"

"Sloane!"

"Sadece söylüyorum. İkiniz de rıza gösteren yetişkinsiniz ve aranızda bir şeyler olduğu açık."

"O profesyonel bir futbolcu. Hiç kimseyle çıktığına dair bir söylenti yok ve gittiği her yerde muhteşem kadınlar ona atlıyor. O benim ligimin dışında. Ayrıca, ben çıkmıyorum. İşime odaklanmam ve kendi evimi almam gerekiyor." Bir süre durakladıktan sonra ekledi. "Geçmişte yanlış adama güvendim. Conner, Knox kadar tanınmış birisi değildi."

"Öncelikle, en iyi arkadaşım hakkında böyle konuşmayı kes. Kim olduğu umurumda değil, ama kimse senin liginin dışında değil. Hepimiz aynı şekilde pantolon giyiyoruz ve onun osurukları hala bok gibi kokuyor," diyor ve dudaklarımdan çıkan kıkırdamayı durduramıyorum.

"İkincisi, Conner kendi liginde. Günlerce kırmızı bayraklar vardı. Sana yalan söyledi. O, tatlı dilli ve aldatıcı biriydi. İkisi arasında karşılaştırma yapılamaz. Knox iyi bir adam. Onu tanıyorsun. Stajyeri tavlayıp onu manipüle eden iğrenç bir herif değil."

"Yalnızdım," diyorum. Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. "Tehlike işaretlerini gördüm, ama umursamadım. Gerçekten umursamadım. Bu yüzden onunla yatmadım, ama o benim dünyamdaydı. Bir nevi. Kardeşime yaklaşmak için bana yaklaşmasına gerek yoktu. Zaten tanınmış müşterileri vardı. Beni kullanmıyordu."

"Tamam, seni kullanmadı, ama seni aldattı."

"Bu benim hatamdı çünkü onunla yatmıyordum."

"Seni engelleyen neydi? İkiniz ne kadar çıktınız, altı ay mı?"

Cevabımı düşünmememe gerek yok. "Aramızda kimya yoktu. Onunla bir bağ hissetmedim, ama dediğim gibi, yalnızdım, sürekli çalışıyordum ve o benim dünyama, kardeşimin dünyasına yeterince yakınmış gibi geliyordu, güvenli bir seçim olacağını düşündüm."

"Peki ya Knox?"

"Güvenli bir seçim gibi gelmiyor."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun."

Tereddüt ediyorum. "Belki."

"Sanırım aradığın kelime 'evet'," diye alay ediyor.

"Bu akşam yemeğe geliyor. Hepsi geliyor. Ne yapmam gerekiyor? Beni kollarında tuttuğunu ve onu bacaklarımın arasında hissettiğimi nasıl görmezden gelebilirim? Dudaklarımın dudaklarına değdiği an, kısa da olsa, dudaklarımın alev almadığını nasıl iddia edebilirim? Ben aktris değilim, Sloane."

"Kolay, sadece yap. Kendin ol ve onun nasıl davrandığını gör. Her günü tek tek yaşa."

"Gelir misin? Orada tek başıma kalamam. Sen benim tamponum olursun."

"Ne zaman?"

"Şimdi mi? Marketin otoparkında oturuyorum. Eve gidip kardeşimle yüzleşmeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Corie." "O zaman neden öyle hissediyorum?"

"Çünkü bu büyük bir olay. Şimdiye kadar yaşadığın hiçbir ilişkiden daha büyük."

"Biz bir ilişki içinde değiliz," diye hatırlatıyorum ona.

"Resmi olarak değil," diye mırıldanıyor.

"Sloane," diye inleyerek söylüyorum.

"Tamam. Susacağım. Şimdi evimden çıkıyorum, orada buluşuruz. Akışına bırak ve ne olacağını gör."

"Bu ikimizi de çok zor bir duruma sokabilir," diyorum ona.

"Evet, ama bu belaya birlikte girersiniz ve aynı anda çıkarsanız, her şey yoluna girer."

"Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim."

"Ondan bunu aldığını nefret ediyorum. Kendine olan güvenini kaybetmene neden olduğunu. Conner'ı sen seçmedin, Corie. O seni seçti ve sen de akıntıya kapıldın. Bu farklı. Kabul etmek istesen de istemesen de, Knox'u sen seçiyorsun."

O haklı, biliyorum, ama bu, Knox ile aramızdaki bu şeyin her yönüyle çarpık ve yasak olduğu gerçeğini değiştirmiyor. "Görüşürüz," diyorum ona.

"Seni anlıyorum," diyor ve telefon hattı kesilmeden önce beni sakinleştiriyor. Derin bir nefes alıp, yola geri dönüyor ve eve doğru yola çıkıyorum. Bu gecenin ne getireceğini ya da aramızdaki bu bağın beni deliye çevirmediğini nasıl taklit edeceğimi bilmiyorum, ama bir şekilde bir yolunu bulacağım.

Bunu yapmak zorundayım.

* * *

Eve vardığımda, Landry arka terasta ızgarayı ısıtıyor. Üst kata çıkıp odamda üstümü değiştiriyorum ve sonra mutfakta kendimi meşgul ediyorum, akşam yemeğine eşlik edecek Mrs. Dash baharatlı karışık sebze ve makarna peynir hazırlıyorum. Kendimi meşgul etmek için tatlı olarak yapabileceğim bir şey arıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Neyse ki Sloane de burada, böylece diğerlerinin yanına verandaya çıkmak yerine sohbet ediyoruz bahanesini kullanabiliriz.

"Belki de gelmeyecek," diyor Sloane, sesini alçaltarak. "Rampage'ın QB1'ini korkutmuşsun," diye alay ediyor ve mutfak adasında yan yana dururken omzunu omzuma çarpıyor.

"Bu iyi bir şey değil. Kendimi ona attığım için muhtemelen benden kaçınıyor," diyorum ona.

"Hayır, Corie kızım, asla," diye derin bir ses cevap veriyor. Kafamı çevirip Knox'u elinde kutularla kapıda dururken görüyorum.

"Arayacağınızı düşünmemiştim, Bay Beckett," diyor Sloane alaycı bir şekilde, Knox'un beni duyduğunu görmezden gelerek beni kurtarıyor.

"Bir yere uğramam gerekiyordu." Elindeki kutulara başını sallar. "Tatlı bir ikram olmadan kızımızı burada kutlayamayız."

Sloane'ın gülümsemesi o kadar büyük ki, uzaydan bile görülebilir. "İlginç. Kızımız da az önce tatlı için bir şeyler yapabilmeyi dilediğini söylüyordu."

Gözlerim en iyi arkadaşşımdan Knox'a kayıyor ve bakışlarımız çarpışıyor.

"Tarçınlı kruvasanlar tükenmişti," diyor bana dört kutuyu tezgahın üzerine koyarken. "Kalan her şeyi aldım. Böylece senin sevdiğin bir şey bulabileceğimi düşündüm." Bu çok tatlı bir jest ve benim için düşündüğü için kalbim hızla atıyor ve yüzüm kızarıyor. Aynaya bakmam gerekmiyor bunu anlamak için. Kendimi tutamıyorum. O etrafta olduğunda, kendimi kontrol edemiyorum.

"Oh, o tüm tatlıları sever," diyor Sloane yardımsever bir şekilde. "Ama Boston kremalı donutlar da en sevdiği tatlılardan."

Knox bana göz kırıyor. "Not aldım."

Sloane dirseğiyle bana dokunur ve boğazını temizler. "Bunlar için teşekkürler.

Çok nazıksın."

"Boston kremalı olduğundan eminim." Kutuların kapaklarını kaldırır ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirir. Kutudan donutu çıkarır, tezgâhtaki kağıt havlu rulosundan bir parça koparır ve bana uzatır. "Seni kutlama zamanı, Corie kızım."

"Yemeğin ardından yiyeceğim."

"Beckett, sıkıcı olup evde kalacağını sanıyordum," diyor Reid, eve girerken. "Bayanlar, Landry etin piştiğini söylüyor."

"Teşekkürler, Reid." Gülümserim. "Herkes tabağını hazırlayabilsin diye eti içeri getirmesini söyler misin? Bütün bunları oraya taşımaya gerek yok."

"Anlaşıldı, güzelim," diyor flörtöz bir gülümsemeyle.

"Montgomery," diyor Knox homurdanarak.

Reid'in kahkahası onu dışarıya kadar takip eder.

"Tamam," diyor Sloane. "Gidip erkeklerin yardıma ihtiyacı var mı diye bakayım. Uygun bir denetim olmadan kolayca dikkatlerinin dağıldığını biliyorsun."

En iyi arkadaşşıımın her adımını, dışarı çıkana kadar gözlerimle takip ediyorum. Neden dışarı çıktığını biliyorum. Onların dikkatini dağıtıp oyalamak için, böylece Knox ile baş başa kalabileceğim. Onun zihninin nasıl çalıştığını biliyorum, ama o ana ihtiyacım yok.

Bir an korkutucu.

Riskli.

Knox yanıma geldiğinde hâlâ kapıya bakıyorum. Bana bu kadar yakın duran vücudunun sıcaklığı, olmaması gereken bir şekilde rahatlatıcı. Sanki vücudum, sadece birkaç basit dokunuştan sonra onun vücudunu tanıyormuş gibi.

Eli belimin alt kısmına dayanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, tabii ki ben de itiraz etmeden ona yaklaşıyorum. Eliyle cildim arasında sadece ince tişörtüm var, ama kumaşın içinden neredeyse yanma hissi gibi bir sıcaklık hissediyorum. Bana dokunduğunda hep böyle oluyor. Vücudum ona, başka hiç kimseye göstermediği bir tepki veriyor.

Bu, ondan uzak durmam için daha da fazla neden olmalı, ama yapamıyorum. O bu kadar yakinken ve kolonyasının kokusunu alırken yapamıyorum. Beni kamyonetine yaslayışının hatırası hala zihnimde bu kadar taze iken yapamıyorum.

"Neden sana dokunmaktan vazgeçemiyorum?" diye soruyor. Sesi alçak ve kaba.

Ona bakmak istiyorum, ama bunun yerine, meşgul gibi davranarak gözlerimi adaya dikiyorum. Herkes pencereden içeri bakıp bizi görebilir. Vücudum öyle dönük ki, bana dokunduğunu göremezler, ama ben onun bana dokunduğunu biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Düşük, boğuk bir kahkaha etrafımızı dolduruyor. "Karşı konulmaz olduğun için mi üzgünsün? Bu özür dilenecek bir şey değil, tatlım."

Omuz silkiyorum. "Sanırım suçlanmaya alışkınım." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

"Açıkla bunu." Sesi öncekinden biraz daha sert, ama yine de emir tonunu duyabiliyorum.

"Hiçbir şey." Elimi havada sallıyorum.

"Hayır. Böyle yapamazsın. Bir şey var, yoksa söylemezdin. Bana söyleyebilirsin."

"Eski sevgilim bir pislikti."

"Sana zarar verdi mi?"

Gülüyorum. "Hayır, bunun için çok zayıftı, ama beni aldattığı için beni suçlamayı severdi."

"Hangi aptal herif seni aldatır ki?" "Aldattı ve görünüşe göre bu benim hatamdı."

"Ona inanmadığını söyle."

"Yani, belki biraz benim hatam da vardı, ama yine de aldatan oydu."

"Hayır. Aldatmanın mazereti olamaz. Ayrılmak istiyorsa, ilişkiyi bitirmeliydi. Bir erkek, gerçek bir erkek, zor şeylerden korkmayan bir erkek, bunu yapardı. Onsuz daha iyisin."

"Biliyorum." Başımı sallıyorum ve sonra, bu adama her şeyi anlatabileceğimi hissettiğim için devam ediyorum. "Bu ilişki kolaydı. Kolaydı, ta ki kolay olmaktan çıkana kadar."

"Onu özleyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Birinin olmasını özleyorum, ama şimdi dışarıdan bakınca, o benim için o kişi değildi. Aslında değildi. Birlikte akşam yemeği yedik ve birkaç gösteri izledik, ama o hiçbir zaman benim olmadı. Ben bunu biliyordum, o da biliyordu, ama yine de ikimiz de kaldık."

"Neden?"

Kapıya bakıyorum ve Sloane'ın elini salladığını görüyorum, bu da onun bizim ihtiyacımız olduğunu düşündüğü dikkat dağıtıcı rolünü kesinlikle yerine getirdiğini ve haklı olduğunu gösteriyor.

Sloane Peterson benim için çok önemli biri.

"O dünyadaydı, ya da ona yakındı. Landry'ye yakın olmak için benimle olmadığını biliyordum. Kardeşin profesyonel futbol liginin en iyi geniş alıcılarından biri olduğunda yeni insanlarla tanışmak zordur. Onun sayesinde arkadaş edindim, istedikleri erişimi elde edemediklerinde kullanıldım ve atıldım. Erkekler beni takip etti ve bunun onları hiçbir yere götürmediğini anladıklarında, ben dünün haberi oldum."

"Siktir," diye mırıldanır Knox. "Sen daha iyisin." Eğilir ve şakağıma bir öpücük kondurur. "Artık onunla birlikte olmadığına sevindim."

Sonunda, daha fazla dayanamayıp ona dönüp bakıyorum. Mavi gözleri, tarif edemediğim bir yoğunlukla parlıyor. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama kelimeleri bulamıyorum. Aramızdaki bu bağı hissedip hissetmediğini ona soramıyorum. Neden sürekli bana dokunduğunu soramıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, nedenini biliyorum, ama bunu kendime itiraf etmeyi reddediyorum. Eminim ki, birlikte olduğumuzda

Bunun için bana dokunduğunu da tahmin edebiliyorum. Mesele şu ki, eğer bunu söylersem ya da bundan bahsedersem, bu durum sona erebilir.

Bunun durmasını istemiyorum.

Ona karşı hissettiğim bu çekiciliğin yoğunluğu değil. Dokunuşlar da değil.

"Bir milyon lanet kuralı çığnıyorum," diyor, gözleri hala benimkilere kilitli.

"Biliyorum."

"Durduramıyorum."

"Bunu da biliyorum."

"Öğrenirse beni öldürür."

Sormamalıyım, ama bilmem gerek. Onun bunu söylemesini duymam gerek. "Neyi bilseydi?" Landry'den bahsettiğini biliyorum. Kardeşim, karşı karşıya kalacağımız engellerden sadece biri. *Eğer* karşı karşıya kalırsak. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından hala emin değilim, ama yine de buradayım, uzaklaşmıyorum. Bu durumdan kendimi uzaklaştırabilirdim, ama bunun yerine içine girdim.

Onun içine.

Eli yavaşça omurgamı okşuyor, dokunduğu her yerde sıcaklık izleri bırakıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum. Sana dokunmanın yanlış olduğunu biliyorum, ama yine de bunu arzuluyorum. Az önce seni kollarımda tutarken ve kamyonetime yaslarken, nefesini kesmeden öpmek için içimdeki tüm kontrol gücümü kullanmam gerekti."

"Knox." Adı, dudaklarımdan çıkan sesin bir kısmı inilti, bir kısmı yalvarış gibidir.

"Bir çaresini buluruz," diyor yumuşak bir sesle. Eli kalçama konuyor ve uzaklaşmadan önce hafifçe sıkıyor.

Kapı açılır ve aniden herkes bize katılır. Ben, yan yemeklerin kaşıklarını yerleştirerek meşgul gibi davranırım. Herkes konuşup tabaklarını hazırlarken ortalık bir anda hareketlenir. Sloane ve ben tüm bu hareketliliğin ortasındayız ve nedense, sanki dünyam altüst olmamış gibi davranıyorum.

Bir çözüm buluruz.

O öyle dedi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu durdurma gücüm olmadığını biliyorum. Ona hayır diyemem ve demek de istemiyorum. Ateşle oynuyorum ve eminim ki

birimizin, muhtemelen ikimizin de yan acağını söyleyebilirim, ama bu bağ çok güçlü, görmezden gelinemez.

On Birinci Bölüm

Knox

Yemeklerin harika olduğundan eminim, ama tadını gerçekten alamadım. Bunun yerine, Corie'nin şakağına öptüğüm yerden dudaklarımda onun teninin tadı vardı. Herkes cam kapıdan içeri bakıp beni görebilirdi, bu riskli bir hareketti, ama yapmamak elimde değildi.

Onunla durum böyle.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Durmam gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum. Ne kadar uzak durmaya çalışsam da, onda beni kendine çeken bir şey var. Kısacası, ben bittim. Tamamen bittim. Corie gibi beni bu kadar tüketen bir kadın daha önce hiç olmadı. Eğer ona dokunma şansım olursa, yani gerçekten dokunma şansım olursa, geri dönüşü olmayacağını biliyorum.

Tehlikeli.

O öyle birisi. Durum bu, ama ben hala duramıyorum. İçimde büyük bir kısmım durmak istemiyor. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve her türlü sınırı aşıyorum, ama onda, her ne ise, bizim aramızda aynı odada olduğumuzda alevlenen farklı bir şey var.

"Kardeşim, hamur işleri iyi seçim olmuş," diyor Landry.

Hepimiz teras masasında oturuyoruz. Karnımız doydu, yani Landry hariç herkesin. Onun karnı hiç doymuyor galiba. Gün geceye dönerken yıldızlar ortaya çıkıyor ve gece gökyüzünü aydınlatıyor.

"Bu bir kutlama," diyorum ona. Sağ tarafıma, Corie'nin Sloane'ın yanında oturduğu yere bakmıyorum. İkisi de masanın ucunda oturuyorlar, sandalyeleri birbirine yakın.

"Bebek Reynolds bir Rampage!" diye bağılıyor Baker.

Herkes alkışlıyor ve ona bakıyor, bu da benim de bunu yapabileceğim anlamına geliyor, ama çok belli etmeden. Hafifçe dönerek, onun gülümsemesini ve kızaran yanaklarını görüyorum.

Güzel.

"O her zaman bir Rampage'dı," diyor Landry, çikolata kaplı kruvasanın bir parçasını daha ağızına atarak.

"Evet, ama artık sana ihtiyacı yok," diyor Foster. "O artık kendi başına bir Rampage." Corie'nin sağında oturuyor ve ona yumruğunu uzatıyor. "Ağabeyini geride bırakıyor."

Kafası gülmekten geriye düşüyor ve ben bu sesi her zaman dinleyebilmek için kaydetmek istiyorum. Foster, onu güldürdüğü için kendiyile gurur duyarak sırıtıyor ve onun mutlu olmasına seviniyor olsam da, bunun onun yüzünden olması beni gerçekten çok sinirlendiriyor. Bunun bir çelişki olduğunu biliyorum, ama durum bu.

"Ne zaman başlıyorsun?" diye sorar Reid.

"Pazartesi."

"Güzel." Reid başını sallar. "Rampage ailesine hoş geldin."

Landry içinden homurdanır ve hepimiz güleriz. Çocuklar onu kızdırmak için bunu söyleyip dururlar. Bu çok kolaydır.

Corie tekrar gülümser ve titrediğini izlerim.

"Ateş yakmalıyız," diyorum, ayağa kalkıp boş su şişesini dışardaki çöp kutusuna atarken.

"Dışarısı soğumaya başladı," diyor Sloane.

Ateşi yakmak için merdivenlerden aşağı, ateş çukuruna doğru yürümeye başlıyorum. Ona kamyonetimdeki kapüşonlu sweatshirt'ümü verebilirdim, ama bu biraz abartılı olurdu. Ayrıca, o burada yaşıyor. Odasına çıkıp kendi sweatshirt'ünü alabilir. Bu, ona açıkça belli etmeden ısınmasını sağlayabileceğim tek yol.

Ateşi yaktığımda, hepsi bana katılmıştı. Herkes oturdu, ama hala iki kişi eksikti. Landry eve döndüğü ve Sloane her zaman burada olduğu halde bu konuyla ilgilenmemesine gerçekten şaşırdım. Ona bunu söylemek isterdim, ama onun kucağıma oturma şansı varsa, çenemi kapalı tutacağım.

"Pekala çocuklar, kim beni istiyor?" diye soruyor Sloane.

Landry, Sloane onun için bir kardeş gibi olduğu için inliyor. "Ben istemiyorum," diyor ve ellerini kaldırıyor.

"Ben varım," diyor Foster, bacağını okşayarak.

Sloane hiç vakit kaybetmeden kendini onun kucağında rahat hissetmeye başlar. İkisi konuşmaya konuşmaya ve ben uzak başka arıyorum Corie'yi Corie'yi Birkaç metre ötede duruyor. O benim bakışlarımı hissedip bana dönene kadar ona bakıyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor, ama diğer erkeklerden biri teklifte bulunması için yeterli bir süre ve bu gece onun yanında oturan tek kişi ben olacağım.

Bu son kez. Kendime böyle söylüyorum, ona elimi uzatırken, bunun tamamen saçmalık olduğunu bilsem de. Kendine yalan söylersen, yalanın bir önemi olmaz, değil mi? Hafif adımlarla yaklaşıp, gergin bir kahkaha atarak kucağıma oturuyor. Landry'ye bakıyorum, telefonunda bir şeyler arıyor. Gözlerim ateşin etrafında dolaşıyor ve kimse onun yine kucağımda olduğuna fazla dikkat etmiyor gibi görünüyor.

Ait olduğu yere.

"Ne olacak?" diye soruyor Sloane. "Doğruluk mu Cesaret mi, yoksa Şarkıyı Tanı mı?"

"Never have I ever her zaman iyi bir oyundur," diye ekliyor Landry.

"Name that Tune," diyor Baker. "Baby Reynolds, yenileceksin," diyor ve ellerini ovuşturuyor.

"Beni gerçekten yenebileceğini mi sanıyorsun?" diye sorar Corie.

"Playlist'imi hazırlıyorum," diye cevaplar.

"Tamam, koca adam, bakalım neyin var," diye alay ediyor Corie.

"Bir bakalım," diyor Baker, telefonunda gezinerek. "Buldum." Başını sallıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bununla onu şaşırtacağını düşünüyor.

Şarkının ilk notaları çalmaya başlar ve Corie kucağımda kıpırdanarak "The Ballad of Jayne. LA Guns!" diye bağırır.

"Siktir," diye mırıldanır Baker.

"Sıra sende, Corie," diyor Sloane neşeyle.

Telefonum zaten elimde. Kodu girip ona uzatıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıp sırtarak, mükemmel seçimi bulmak için kaydırıyor. "Başlıyoruz," diyor ve Play tuşuna basıyor. Şarkı beş saniye çalıyor ve kimse tahmin edemeden kesiliyor. "Ee?" diyor ve sesinden, onları şaşırttığı için heyecanlandığını anlayabiliyorum.

"Beckett, dostum, bir ipucu," diyor Foster.

"Olmaz." Corie dönüp elini ağızıma koyar ve ben kendimi tutamam. Avucunu yalarım. Gözleri büyür, ama elini indirmez ve ateşin diğer tarafındaki Foster'a bakmak için tekrar döner. "Bu hile. Telefonu görebiliyor."

"Tamam, bir arkadaşını ara," diye mırıldanır Foster.

"Hepimiz buradayız, dahi." Reid gülüyor. "Bu konuda yenildiğimi kabul ediyorum, Corie. Bize ne olduğunu söyle."

"Herkes pes mi ediyor?" diye soruyor.

"Bence kuralları değiştirmeliyiz," diyor Landry. "İlk beş saniyede bulamazsak, bir ipucu almalıyız."

"Hayır. Bu iş böyle yürümüyor. Yıllar önce bu oyunu başladığımızda, sadece beş saniye olacağına karar vermiştik. Ayrıca, puan tutmuyoruz, bu yüzden şarkının daha fazlasını dinleyemezsin. Aynı beş saniyeyi tekrar çalabilirim," diye öneriyor.

"Tamam. Çal," diyor Landry. Sandalyesinde dik oturuyor ve sanki bu şekilde daha iyi duyabileceği gibi dirseklerini dizlerine dayıyor. "Sesini de aç."

Corie telefonun sesini sonuna kadar açar. "Hazır mısınız?" diye sorar. Herkesin cevap vermesini bekler ve ilk beş saniyeyi tekrar çalar.

"Pes ediyorum," der Landry, sandalyesine yaslanarak. "Aynı evde büyüdük. Bu şarkıları nasıl bilmiyorum?"

"Şey, ağabey, sen futbolla yaşarken, futbolla beslenirken ve futbolla nefes alırken, Sloane ve ben müzik dinliyor ve senin sevimli arkadaşların hakkında konuşuyorduk."

Ellerimi beline dolayarak onu göğsüme çekiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Benim dışımda başka birini düşünmesinden hoşlanmıyorum. Evet, bu geçmişte kaldı ve bunun ne kadar mantıksız olduğunu ben de çok iyi biliyorum, ama Corie söz konusu olduğunda kendimi durduramıyorum.

"Ahh." Landry kulaklarını kapatıyor. "Bu saçmalığı duymak istemiyorum," diyor ve herkes gülüyor.

Onunla aynı fikirde olmasam komik olurdu, o yüzden ben de katılıyorum. Bunların hepsi gerçek duygularımı gizlemek için kullandığım bir taktik. Er ya da geç bunlarla yüzleşmem gerektiğini biliyorum, çünkü bu gece bana bir şey öğrettiyse, o da durmamın imkansız olduğu.

Daha da ötesi, durmak istemediğimi öğretti. En iyi arkadaşlık kuralını ve eminim milyonlarca başka kuralı da çiğniyorum, ama ben her zaman içgüdülerimi takip etmişimdir ve içgüdülerim bunu bırakmamamı söylüyor. Bu her ne ise, onu kucaklamam gerekiyor. Sonuçları umurumda değil.

"Bu şarkı ne?" diye sorar Sloane. "Ben bile bilmiyorum." "Culture Club'ın 'Karma Chameleon' şarkısı," diye cevaplar Corie.

"Ne?" diye sorar Landry. "Şarkıyı çal." Sanki bu şarkıyı hiç duymamış gibi kaşlarını çatıyor.

Corie kıkırdar ve bu benim kalbimi etkiler. Kalbimi hafifletir ama aynı zamanda sıkıştırır. Oynat düğmesine basar ve grubun biraz zaman alması gerekir, ama ritim değişir ve nakarat başlar başlamaz hepsi şarkı söylemeye başlar.

"Name that Tune'un kraliçesine selam olsun," diyor Reid, Corie'yi işaret ederek.

Benim kraliçem.

Vücudum donar, çünkü bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum. Corie benim hiçbir şeyim değil. Bana doğru dönerek, içimdeki değişimi hissetmiş olmalı. Gözlerinde endişe var.

"İyi misin?"

İyi miyim? Emin değilim. Ona da öyle söylüyorum. "Bilmiyorum."

"Ne oldu?" Yakınlaşarak, konuşmanın sadece ikimizin arasında kalmasını sağlar. O kadar yakın ki, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmek için çok az çaba sarf etmem yeter. Neyse ki, herkes hala gülerек ve şarkı sözlerini yüksek sesle söyleyerek detone oluyor. Bize hiç dikkat etmiyorlar.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Sorun şu ki, bu günlerde tek düşünebildiğim sensin. Az önce ne düşündüğümü biliyor musun?" O başını sallıyor. "Senin benim kraliçem olduğunu. Oyunun kraliçesi değil, benim kraliçem. Bununla ne yapmam gerekiyor, Corie?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Seni gerçekten öpmek istiyorum. Dudaklarının daha önce olduğu gibi benim dudaklarıma bastırıldığını hissetmek istiyorum, ama bu sefer daha uzun süre." Elimi kaldırıp dudaklarını okşuyorum ve içimden küfrediyorum. Bunu yapamam. Etrafımız insanlarla çevrili, özellikle de kardeşi, en iyi arkadaşım.

Kendimi toparlamam lazım, ama siktir et. Bu kadın kucağında dururken bunu yapamam.

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Nefes almam gerektiğinden daha çok," itiraf ediyorum.

"Siz ikiniz orada ne planlıyorsunuz?" diye bağırır Foster. "Corie, ona yardım etmene izin yok. Bu hile yapmak olur," diye homurdanır.

"Tatlı bir şey istiyorum," diyor Landry, sandalyesinden kalkıp arka verandaya doğru yöneliyor.

"Sanırım oyun bitti," diyor Sloane. "Gece yüzmeye ne dersiniz?"

"Hadi yapalım." Reid ayağa kalkar ve esner. Baker, Sloane ve Foster da aynısını yapar.

Bu, onu artık kucağında tutamayacağım anlamına geliyor ve bundan nefret ediyorum. Corie ayağa kalkar ve en yakın arkadaşının koluna girer, sonra birlikte içeri girerler.

"Hadi ama, Cap," diyor Baker. "Sözleşmemizde yüzemeyeceğimiz yazmıyor," diye alay ediyor.

"Ve hepimiz ayıkız," diye ekliyor Foster. "Gülümsemelisin. Bizi hizada tutuyorsun."

"Landry hariç hepimiz. Adamın tatlıları bırakması lazım," diye şaka yapıyor Reid.

"Bu sefer nihayet suçu Beckett'e atabiliriz." Baker gülüyor. "Pastanenin tamamını satın alan sensin."

"Kapanıyorlardı, ben de kalanları aldım. Landry'nin yarısını yiyeceğini biliyordum."

Foster işaret parmağını bana doğrultuyor. "Sen onu teşvik ediyorsun." Sırıttıyor.

"Landry'yi hiçbir şeyin yemekten alıkoyamayacağını hepimiz biliyoruz. Her türlü yemek, ben kapısına getirsem de getirmesem de," diyorum onlara ve hepsi gülüyor çünkü bu lanet olası gerçek.

Arka kapı açılır ve hepimiz dönüp Corie ve Sloane'ı görürüz, arkalarında da elinde bir çörek olan Landry vardır. Gözlerim Corie'ye döner ve nefesim kesilir. Mütevazı bir tek parça mayo giymektedir, ama bu onun ne kadar muhteşem olduğunu gizleyemez.

Bunu yapamam.

Burada oturup, onun yüzmesini izleyip, o mayoyla nefes alıp, sanki benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi davranamam.

Gitmeliyim.

Bu sözler dilimin ucundayken, o ve Sloane yanımda durdular. Sloane kolunu koluma taktı ve Corie'ye başını salladı. Corie'nin yutkunurken boğazının hareketini izledim, sonra o da en iyi arkadaşını taklit ederek diğer tarafıma geçip kolunu koluma taktı. Onun yanında kendimi kontrol edemediğim için ona biraz yaslandım.

"Sen de bizimle yüzüyorsun," diyor Sloane. "Onu kaçıрма." Landry sırtıyor.

"Onları buna sen mi teşvik ettin?"

Landry omuz silkiyor. "Belki," diyor ve donutunun ikinci yarısını ağzına atıyor.

"Ben gitmeyecektim," diye mırıldanırım.

"Hayır, ama şezlongda oturup gelecek hafta için oyunlar planlayacaktın. Sen ligin bir numaralı oyun kurucususun, Beckett. Ayrıca bir insansın, ne kadar sık antrenman yaparsan yap, bazıları bunu tartışabilir." Landry sırtıyor. "Oyunu sahada bırakmalısın. Bir gün uyanacak ve her şeyin geçtiğini göreceksin."

"Ne?"

"Hayat. Anı yaşa."

"Sanki ben bir keşişmişim gibi davranıyorsun. Ben hep buradayım. Stadyumda yaşamıyorum."

"Sezon boyunca yaşıyorsun," diye araya girer Reid.

"Ve sezon dışında da hala bir makinesin," diye ekledi Baker. "Bu ne? Knox'u kızdırma günü mü?"

"Onlar seni önemsiyorlar," diyor Corie yanımda. Ona dönüp tüm dikkatimi ona veriyorum. Bu zor bir şey değil. "Sadece hayatın tadını çıkardığını bilmek istiyorlar."

"Mayom kamyonetimde," diyorum ona.

"Harika." Sloane kolumu bırakıp Foster'ın yanına koşar. "Corie, onu takip et ve korkup vazgeçmediğinden emin ol."

"Evet, gitmesine izin verme," diyor Landry ona.

Ne yaptıklarını biliyorlar, yani bilmiyorlar, ama iyi bir seçim yaptılar. Corie kalmamı istediğinde gitmem mümkün değil.

"Onu ben izlerim," diye Corie onlara güvence verir. Evin yan tarafına doğru yürümeye başlar, beni kamyonetime doğru yönlendirir ve ben onu takip ederim. Bu kadını her yere takip edeceğimi düşünmeye başlıyorum.

Evin yanına vardığımızda, kolunu kolumdan çekip omuzlarına doluyorum. Kamyonetime doğru ilerlerken başının üstüne bir öpücük konduruyorum. O da çekilmiyor, bu da onu daha sıkı sarılmak istememe neden oluyor.

Kamyonetime vardığımızda, onu bırakmak için kollarımı çekmiyorum. Bunun yerine, iki kolumu da ona dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Kısa bir süre gözlerimi kapatıp bunun yanlış bir şey olmadığını, onun benim olduğunu ve bizi kim görürse görsün onu böyle tutabileceğimi hayal ediyorum.

"Knox?" Kafasını kaldırıp bana bakabilmesi için biraz geri çekiliyorum. "Mayon," diye hatırlatıyor bana.

"Gecenin geri kalanını böyle ayakta geçiremez miyiz?" Yarı şaka yapıyorum. Yapamayacağımızı biliyorum, ama bu istemediğim anlamına gelmez.

"Beni öpmek istediğini söylemiştin."

Karanlık, sadece ay ışığı var, bu yüzden yüzünü iyi göremiyorum, ama yanaklarında yumuşak pembe bir parıltı olduğunu hayal edebiliyorum. "Öyle."

"Sanırım bunu isterim." "Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Hoşuma gideceğini biliyorum, ama bunun ne olduğunu bilmiyorum, Knox. Kendime kariyerime odaklanacağımı söyledim. Son ayrılığımдан sonra biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Onu sevdin mi?" Landry'ye sevmediğini söylediğini biliyorum, ama yine de bana tekrar söylemesini istiyorum.

"Hayır. Daha çok onun fikriydi. Kardeşimin kim olduğu için değil, benim için olan birine sahip olmak. Sloane'ın erkek versiyonu." Gergin bir şekilde gülüyor. "Tüm ilişki meseleleriyle birlikte."

"Kariyerim benim önceliğim. Her zaman öyleydi, bu yüzden sana sunabileceğim çok şey olduğunu sanmıyorum."

"Sen varsın," diyor tatlı bir sesle.

"Ve kardeşin benim en iyi arkadaşım. Takım arkadaşım. Senin yasak olduğunu söyleyerek hepimizi tehdit etti. Bu onun için

tartışmaya açık bir konu değil."

"Annemizi kaybettiğimizde Landry bize destek oldu, ama o benim babam değil. O benim kardeşim. Kimi öpeceğimi ve kimi öpmeyeceğimi o belirleyemez. Bunun karmaşık olduğunu biliyorum, ayrıca birlikte çalışıyoruz, ama bana tek düşünebildiğin şeyin ben olduğumu söyledin ve itiraf ediyorum, ben de seni düşünüyorum. Aramıza mesafe koymam gerektiğini kendime ne kadar sık söylersem söyleyeyim, sonunda yine yanında, kucağında, kollarında buluyorum kendimi. Kabul ediyorum, burası olmak çok güzel."

"Durum bundan daha karmaşık, Corie, bunu sen de biliyorsun."

"Öyle, ama bir kez olsun bencil olmak istiyorum. Seni öpmek nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Knox Beckett, olağanüstü bir oyun kurucu olduğun için değil. Seni öpmek istiyorum çünkü sen Knox'sun. Bana karşı her zaman tatlı olan adam. Bir bakışıyla ya da basit bir dokunuşuyla vücudumu ağrıtabilen adam. Bunu daha önce hiç yaşamadım ve sadece bu seferlik, burada, gecenin karanlığında, ay ışığı altında yaşamak istiyorum."

"Seni öpersem. Yani, gerçekten arzuladığım gibi öpersem, durdurabileceğimden emin değilim."

"Sadece bir kez."

"Sanırım yapamam, Corie." Aslında, yapamayacağımı biliyorum. Her etkileşimde ona olan özlemim daha da artıyor. Ona sahip olmak, onu tam anlamıyla tatmak, sanki benimmiş gibi öpmek... Bundan vazgeçemeyeceğim. Elimi boynunun arkasına kaydırıp biraz daha yaklaşıyorum. "Senden vazgeçemeyeceğim."

"O zaman bırakma."

Ne istediğinin farkında değil. İçim kararsızlıkla çalkalanıyor ve güçlü kalma kararlılığımın çökmeye başladığını hissediyorum. Bu kadıncağıza direnmenin bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? "Corie." Kararlılığım sarsıldıkça sesim gerginleşiyor.

"Öp beni, Knox."

İstediğim şey ile doğru olduğunu bildiğim şey arasında mücadele ediyorum. Onu istiyorum, ama istememeliyim. Bana sanki tüm cevapları biliyormuşum gibi bakıyor, ama benim tek bildiğim şey onu istediğim. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini istiyorum ve asla aşılmaması gereken bir sınırı aşmak üzereyim, ama o benden istiyor ve onu geri çevirmem mümkün değil. "Siktir et." Ağzımı onun ağzına yapııştırıyorum ve o hemen

benim için açıyor. Her öpücüğüme karşılık veriyor ve hayatımın geri kalanını bu kadını öperek geçirebilirim ve çok mutlu bir adam olabilirim.

Zaman tereddüt eder ve durma noktasına gelir, fiziksel ve duygusal mesafe daralır. Etrafımızdaki dünya tamamen durmuş gibi görünür ve fark ettiğim diğer şey, tek önemli olan şey, kollarımdaki Corie'dir. Ağız benimkiyle birleşir, öpücüğümü sanki onun yaşam kaynağıymış gibi içlerine çeker.

Bu, her iki tarafın da birbirinden öğrenmek için tereddüt ettiği normal bir ilk öpücük değil. Hayır, bu iki ruhun nihayet bir araya gelmesi. Aramızda biriken tüm gerginlik bu öpücükle ortadan kalkıyor.

Bir anda birçok duygu içimi kapladı. Bunca zaman sonra, sanki o benimmiş gibi onu öpebildiğim için rahatladım. Bu inanılmaz kadının benim onu öpmemi istemesi beni şaşırttı. Bu kolay olmayacağı için belirsizlik ve korku karışımı bir duygu hissettim. Ama amacım belliydi, çünkü onun benim olduğundan emindim. Benim nedenim. Panik hissetmeyi bekledim, ama hissetmedim. Muhtemelen içimi kaplamayan tek duygu buydu.

"Hareket etmeliyiz," diye mırıldanarak dudaklarına tekrar öpücük konduruyorum. Eğilerek ellerimi uyluklarının arkasına koyup onu kaldırıyorum. Kollarını ve bacaklarını bana dolayarak öpüşmemizi hiç durdurmuyor ve sonra hareket ediyoruz. Evin karşı tarafına, çalıların hemen ötesine geçip arkasına saklanıyorum. Onu eve doğru itip tüm gücümle öpüyorum.

Corie sertleşmiş penisime sürtünüyor ve bu anda, risklere rağmen onun buna değer olduğunu anlıyorum.

Bu, Corie Reynolds'ı öptüğüm son sefer olmayacak.

Onikinci Bölüm

Corie

Hiç böyle öpülmemiştim.

Knox uyluklarımı sıkıca tutuyor, sırtım eve yaslanmış durumda ve ağzı sıcak ve ısrarcı, dili benim dilime her dokunduğunda. Bu saf mutluluk ve daha fazlasını istiyorum. Kalçalarımı onun sert vücuduna doğru sallıyorum ve o inliyor. Daha fazlasını istediğim için bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ben böyle bir kız değilim. İstediyimi talep edecek kadar cesur biri olmadım hiç. Aslında, onun öpücüğünü istediğim kadar hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Artık bunu deneyimlediğime göre, geri dönemeyecek tek kişi o değil.

Bu işleri karmaşıktırıyor, ama şu anda bunu düşünmem. Bu son olabilir. Yapamayacağını iddia etmesine rağmen, bana hayır deyip uzaklaşabilir. Bu deneyimi sonuna kadar yaşayacağım. O durana kadar durmayacağım. Hiç yapmasak da benim için sorun olmaz.

Sonunda öpücüğü hafifletir ve alnını alnıma dayar. Nefes almamız zorlaşır ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atar. Beni ayağa kaldırmak için hiçbir hareket yapmaz ve bunun için minnettarım. Henüz kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değilim.

Sonunda konuşur. "Beni öldürecek," der boğuk bir sesle.

"O zaman söyleme."

Knox başını kaldırır. "O güzel kafanın içinde ne düşünüyorsun?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi? Geçici bir şey olabilir ve ona söylemek yarardan çok zarar verebilir."

"Yani, ne yapacağız, fırsat buldukça gizlice öpüşecek miyiz? Bunun benim için yeterli olup olmayacağını bilmiyorum, Corie."

"Bilmiyorum. Cevapları bilmiyorum."

Birkaç saniye boyunca beni inceledi. "Ne düşündüğünü söyle bana."

Gözlerimi kapatıp başımı eve yaslayarak aklımdan geçenleri ona anlatıyorum. "Daha önce hiç böyle öpülmediğimi düşünüyorum. Eğer daha fazla öpücük ve senden daha fazla şey alabilirsem, tereddüt etmeden kabul ederim. Bunun yeni bir şey olduğunu düşünüyorum, her ne ise, birkaç öpücükten sonra sönüp gidebilir ve Landry'ye ya da başkasına anlatmak birçok şeyi mahvedebilir. Arkadaşlıklar ve kariyerler tehlikede. Belki de bu sadece ikimizin arasında kalacak bir şeydir." Konuşmamı bitirirken gözlerimi açtım ve onun yoğun bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyor, sesi sert.

"Bilmiyorum. Bitene kadar."

"Ya hiç bitmezse?" diye karşılık verdi.

Yine omuz silkiyorum. "O zaman, o köprüye geldiğimizde geçeriz. Senin hayatın çok yoğun, ben de yeni bir işe başlıyorum. İkimizin de ciddi bir şeye ayıracak zamanı ya da enerjisi yok. Bence sakın olalım ve duruma göre hareket edelim."

"Kimse görmeden öpüşelim mi diyorsun?" Sesinde bir miktar şüphe var.

"Öyle bir şey." Ona gülümserim. "Ateşle oynuyorsun, Corie kızım."

"İkimiz de gözlerimizi dört açıyoruz. Yanmayacağız."

Yaklaşarak eğilir. "Senin öpücüklerini daha fazla tatmak, yanığın izine değer." Yine dudaklarımı kapar ve ben öpücüğün içinde inlerim. Hızlı ve talepkardır, ben kendime gelemeden yine uzaklaşır. "Çok uzun süre dışarıda kaldık. İçeri gir ve arka kapıdan çık. Ben bu işi halledeceğim" — beni ayağa kaldırır ve sertleşmiş penisine başını sallar — "ve üstümü değiştireceğim. Birazdan dışarı çıkarım."

"Peki... öpücükler?"

"Tüm öpücüklerim senin, Corie, artık istemediğini söyleyene kadar."

"Dikkatli ol, Beckett," diye alay ediyorum. "Sonuna kadar hepsini alabilirim."

O başını sallar, dudaklarıma bir kez daha öpücük kondurur ve bir adım geri çekilerek aramıza çok ihtiyaç duyulan mesafeyi koyar. "Seninler," der, sonra dönüp evin etrafından dolaşarak uzaklaşır.

Derin bir nefes alarak ön verandaya koşuyorum, içeri girip mutfağın yanındaki banyoya yöneliyorum. Veranda kapısının açıldığını duyuyorum ve Landry beni çağırıyor.

"Corie!"

"Bekle!" diye cevap veriyorum. Kullanmamış olmama rağmen tuvaleti sifonu çekiyorum ve ellerimi yıkadıktan sonra kapıyı açıyorum. "Ne var?" diye soruyorum.

Landry mutfak adasında duruyor. "Kaybolduğunu sandım. Knox gitti mi?"

"Sanmıyorum. Onu kamyonetine kadar geçirdim ve tuvalete gitmek için ayrıldım."

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor. "Yüzün biraz kızarmış." "İyiyim. Bir şey midimi bulandırdı." Elimi

karnımın üzerine koydum, umarım yalanım tutar. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, iyiyim. Teşekkürler, ağabey." Ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum, ama bunu bastırıyorum ve kendime bunun zararsız birkaç öpücük olduğunu söylüyorum. İkimiz de yetişkiniz. Kardeşim veya başkası bizim kararımızı bilmeden veya düşüncelerini paylaşmadan bu seçimleri yapabiliriz.

Ön kapı açılır ve Knox içeri girer. Saçları dağınıktır ve çok seksi görünür. Yüzümün kızardığını hissediyorum, az önce paylaştığımız şeyi ve kardeşimin bahçesinin karanlık gölgelerinde kararlaştırdığımız şeyi biliyorum.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sorar Landry.

"Everly düğün planlaması için aradı," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden. "Kamyonetimde oturup onunla birkaç dakika konuştum."

"Nasıl gidiyor?" diye sorar.

"İyi. Her şeyi kontrol altında tutuyor. Sanırım düğünü beni aramak ve kontrol etmek için bir bahane olarak kullanıyor. Ondan iki yaş büyük olabilirim, ama bana on yaş küçükmüşüm gibi davranıyor."

"Sadece senin için endişeleniyor," diyorum ona. Gözleri sonunda benimkilere takılıyor ve bana yumuşak bir gülümseme atıyor.

"Haklı. O bu konuda biraz bilgili," der Landry, kolunu omuzlarıma atarak.

"Hadi, üstünü değiştir ve acele et. Arkadaşlar arama ekibi göndermek üzereydi," diye alay ediyor Landry. Beni biraz daha kendine çekiyor. "Küçük kız kardeşlerimiz için yaptığımız şeyler." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve dışarı çıkarken bizi döndürüyor.

Havuzun uzak tarafındaki şezlonglara doğru doğruca giderim ve oraya yerleşirim. Karşı tarafta Sloane'ı görüyorum ve o da rahatça yürüyerek yanıma oturuyor. Landry suya atlayıp büyük bir sıçrama yaparken, erkekler gülüyor ve şakalaşıyor. Birkaç dakika sonra Knox evden çıkıp aynı şeyi yapıyor ve havuza dalarken "Cannonball!" diye bağırıyor, bu sırada herkes sırlıslıklam oluyor.

Sloane ve ben hariç herkes. Duyulmayacak ve ıslanmayacak kadar uzakta oturuyoruz, bu kasıtlı bir hareket. O sessiz, ama soru sormak için can attığını biliyorum.

"Bütün gece sessizce oturacak mıyız, yoksa bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Ne zaman?" Ona bakmıyorum, yoksa yıkılıp her şeyi anlatırım - zaten anlatmayacağımdan değil - ama onun için biraz uğraşmasını istiyorum.

"Corie!" diye sessizce azarladı, duyulmamak için.

"Tamam, ama heyecanlanma. Bu normal, heyecan verici olmayan bir konuşma gibi görünmeli. Eğer bunu başaramazsan, hepsi gidene kadar bekleriz. Ayrıca bunu aramızda tutmalısın. Kimse bunu bilmemeli. Kimse."

"Halledebilirim," diye beni temin eder. "Ben senin kasandım, canım. Beni tanıyorsun." Elini uzatıp kolumu sıkıyor. "Öpüştük."

"Biliyorum."

"Hayır, demek istediğim, tekrar öpüştük." Buna basit bir öpücük demek doğru gelmiyor, çünkü daha çok şehvet ve arzunun vücudumda yuvarlanan bir çığ gibiydi

Gözleri büyüdü ve ben ona olanları ve teklifimi kısaca anlattım. Hâlâ bunu yaptığıma inanamıyorum. Risk çok büyük.

"Akıllı davranırsak, bu ne kadar sürerse sürsün, sorun olmaz." Bu sözleri ona mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değilim. Sanırım ikimiz için de söylüyorum.

"İki şey: ilk olarak, yap şunu kızım." Göz kırıyor. "İkincisi, Corie, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır. Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bildiğim tek şey, daha önce hiç böyle hissetmediğim. Hiçbir zaman bir dokunuş, bir öpücük ya da bir erkeğin yanında olmak için can atmadım."

"Sence bu, yıllar önce yaşadığın aşkın etkisi mi?"

"İlk başta öyle düşündüm, ama bu farklı, Sloane. Açıklayamıyorum, ama öyle."

"Kalbin kırılacağından endişeleniyorum. Sadece, "Hey, bu aptal beni aldattı ve ben buna çok kızgınım" değil, milyonlarca küçük parçaya bölünerek bir daha asla bir araya getiremeyeceğin kadar kırılacağından endişeleniyorum."

Ben gülmeden gülüyorum, "Oh, bu olacak," diyorum ona. "O çok çekici. O çok... her şey."

"Dünyanın çoğunun hayalindeki erkekle birlikte olduğunun farkındasın, değil mi?" diye gülüyor.

"Evet, ama onlar bunu asla bilemeyecekler. O akıllanacak ve en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden daha fazlasını istediğini fark edecek. Ben sadece o farkına varana kadar bu yolculuğa eşlik ediyorum."

"Sen bundan daha fazlasısın," diyor Sloane sert bir sesle. "O aptal Conner'ın sana yaptıklarının, kendini nasıl gördüğünü belirlemesine izin verme. O, senin umursamadığın bir ezikti. Gerçekten. Tabii, ondan hoşlanıyordun, ama hepsi o kadardı, bana söylemediğin bir şey yoksa tabii."

"Hayır. Yani, o yeterince iyiydi ve tüm bu dünyayla bağlantısı olan birinin olması hoştu" —elimi havada evi işaret ederek sallıyorum—"dünya. Onunla çıkmayı kabul etmemin sebebi kendisi değil, onun hakkındaki düşüncelerimdi. Her ne kadar pisliğin teki olsa da, yakışıklı bir adam." Konuşmanın ağırlığını hafifletmeye çalışıyorum. Ayrıca, GQ modelinin görünüşünü seviyorsan bu doğru.

"Tabii, ona hak veriyorum, ama o adam beşine de yetişemez." Havuzun yönünü işaret ederek başını salladı.

"Hayır," diye onaylıyorum. Sloane haklı. Milyonlarca kadın şu anda bizim yerimizde olmak için her şeyi verirdi.

"Reid, dostum, üstüme su damlatıyorsun," diyor Sloane gülerek.

Dönüp bakmak için başımı çeviririm, ama üzerime bir gölge düşer ve ardından bir damla su. Yukarı bakınca, Knox'un gülümseyerek başımda durduğunu görürüm. "Ne yapıyorsun, Beckett?" diye sorarım.

O cevap vermez. Sloane kahkahalarla gülüyor, ama ben ona bakamıyorum. Knox eğilip kalçalarımı kavrayarak beni omzuna attığında gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kafamı kaldırdığımda Reid'in havuza doğru koştuğunu görüyorum ve Sloane'i kollarında tutarak havuza atlıyor.

Knox'un kışına vuruyorum, yapmam gerektiği gibi onunla kavga ediyorum, ama dürüst olalım, beni yere indirmemesini istiyorum.

"Dayan, Corie kızım," diyor bana, beni omzunda tutarken havuza atlamadan önce. Suyu girdiğimizde beni bırakıyor ve ikimiz de su sıçratarak yüzeye çıkıyoruz. Onun peşinden yüzüyorum. Yeterince yaklaştığımda, omzuna baskı uygulayarak onu suya batırmaya çalışıyorum, ama nafile. O çok güçlü.

Ancak bu hareket, intikam almaktan daha iyi bir sonuç verir. Knox ellerini kalçalarımın altına koyar ve beni kendine çeker. Onu suya batırmaya devam ederim, çünkü ellerinin üzerimde olmasını istediğim için kızgınmış gibi davranmaya devam ederim.

"Korkak!" diye bağırır Sloane.

"Sen bittin, Reynolds," diye alay ediyor. "Bir ortak bul."

Hareket etmeyi bırakıp Knox'a bakıyorum. "Bakmana gerek yok," diyor sessizce. "Burada sana dokunmasına izin verilen tek erkek benim."

"Dikkatli olun Bay Beckett, biraz sahiplenici, belki biraz kıskanç konuşuyorsunuz," diye alay ediyorum.

"Evet, evet. Şimdi, bin güzelim." Beni suda döndürür, sırtım onun önüne gelir. Yaklaşır, sertliğini sırtımda hissetmemi sağlar. Ona doğru itilirim, kulağıma yumuşak bir inilti gelir. "Üç deyince," der boğuk bir sesle. Kalçalarımı kavrar, beni omuzlarına almaya hazırdır.

omuzlarına çıkmama yardım etmeye hazır. "Bir, iki, üç," diyor ve suya dalarak omuzlarına yerleşmeme yardım ediyor.

Elleriyle uyluklarımı kavrayarak sudan çıkar. Kafamı kaldırdığımda, Sloane çoktan Reid'in omuzlarına çıkmış ve sırtıtmaktadır. Ona "Seni seviyorum, canım" gülümsemesi atarım, çünkü bu durumu onun zeki zihni ayarlamıştır. Kimsenin şüphelenmeden ona dokunmamı ve yakınında olmamı mümkün kılmıştır.

"Bir yargıç lazım," diye bağıyor Reid.

"Üç kişilik bir jüri var," diyor Foster.

"Omuzlardan suya ilk düşen kaybeder."

"Bunun için üç hakeme ihtiyacımız yok," diyor Sloane küstahça.

"Ne de olsa, onları alacaksın," diyor Baker, sudan çıkıp havuzun kenarına oturuyor. Kardeşim de aynısını yapıyor ve birdenbire tüm gözler üzerimize çevriliyor.

"Hazır... başla!" diye bağırır Landry.

Sloane ve ben anında gülmeye ve birbirimizi alay etmeye başlıyoruz, birbirimizi önce devirmeye çalışıyoruz. Knox uyluklarımı sıkıca tutuyor. O da benim kadar kazanmak istiyor. Jüri üyeleri olarak bilinen seyirciler tezahürat yapıyor ve kendi alaylarını haykırıyorlar. "Bu bir meme ucu mu?" diye bir ses duyduğumda, kazandığımı anlıyorum, çünkü Sloane aşağıya bakıp onun olmadığını kontrol ediyor. Benim olmadığımı biliyorum. Bu gece tek parça mayo giyiyorum ve en yakın arkadaşımın kıyafet seçimi çok daha açık. Fırsatı değerlendirip tüm gücümle itiyorum ve o, Reid'in omuzlarından düşüp suya düşerken çığlık atıyor.

Knox suya düşer ve ben onun omuzlarından uzaklaşırım, ama o beni yakalar ve havaya kaldırır, sırtım ona dönükken zafer çığlıkları atar.

"Haksızlık," diye sızlanıyor Sloane. "Dikkatim dağıldı."

"Galibiyet galibiyettir, Peterson," diyorum Knox beni tekrar ayağa kaldırırken. Arkamda yakınımda duruyor, eli belimin altında. Diğerlerinin göremediğinden emin olduğum küçük, basit bir dokunuş, ama yine de riskli.

Diğer arkadaşlar da havuza katılır ve bir saat kadar daha eğlenerek vakit geçiririz. Harika bir gecedir, kahkahalar ve harika arkadaşlarla dolu bir gece. Bu gece hiç de beklediğim gibi geçmedi. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Kloru yıkamak için hızlıca duş aldıktan sonra, yatakta Knox ile olanları kafamda tekrar tekrar düşünürken telefonum titrer. Komodinden telefonu alıp, onun adını görünce gülümserim.

Knox Beckett: Sana veda öpücüğü vermek istedim.

Onun sözlerini okurken kalbim çarpıyor.

Ben: Bu çok hoş olurdu.

Knox Beckett: Yarın akşamın planın nedir?

Ben: Takvimime bakmam lazım.

Yalan söylüyorum ve ikimiz de bunun farkındayız. Yarın akşam için hiçbir planım yok. Telefonumda onun adını değiştiriyorum, soyadını siliyorum.

Knox: Yoğun programına beni de ekleyecek zaman bulabilirsen, seninle görüşmek isterim.

Ben: Ne yapabileceğime bakmam gerek. Aklında ne vardı?

?

Knox: Sadece seni görmek, Corie kızım. Belki şanslıysam, birkaç öpücük daha çalabilirim.

Evet, lütfen!

Ben: Bu nasıl olacak?

Knox: Sloane seni koruyacak mı? Bunun onu da bu işe karıştırmamız ve bizim için yalan söylemesini istememiz anlamına geldiğini biliyorum, ama bence risk buna değer.

.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ben: O zaten biliyor. Hiçbir şey söylemeyecek.

Knox: Sana güveniyorum. Sence bize yardım eder mi?

Ben: Yardım edeceğini biliyorum. Ne zaman ve nerede olduğunu söyle.

Programım boşaldı.

Knox: Benim evimde. Seni bir yerden alabilirim ya da adresi verebilirim.

Ben: Ben sana gelebilirim.

Bana adresini gönderir ve hemen ardından başka bir mesaj daha gelir.

Knox: Sabah beşte kalkıp spor yapacağım ve yedide bitireceğim. O saatten sonra ne zaman istersen uygunum.

Ben: Sabah yedide mi?

Knox: Eğer bu, bütün günü seninle geçireceğim anlamına geliyorsa, evet.

Ben: Uyumaya niyetliyim.

Aslında istemiyorum, ama çok istekli görünmek de istemiyorum.

Knox: O zaman buraya gel ve uyu.

Ne?

Ben: Yapamam.

Knox: Yapabilirsin Corie kızım.

Ben: Uyandığımda sana mesaj atsam nasıl olur?

Knox: Bütün gün evde olacağım. Hazır olduğunda gel. Seni bekliyor olacağım.

Telefonumu komodinin üzerine geri koyup gözlerimi kapatıyorum, uykuya dalmak için kendimi zorluyorum. Ne kadar çabuk uykuya dalarsam, onu o kadar çabuk görebilirim. Karnımda kelekler uçuşurken heyecandan başım dönüyor. Tekrar telefonuma uzanıp Sloane'ı arıyorum.

"Merhaba, her şey yolunda mı?" diye cevaplar.

"Evet. Yarın benim yerime bakabilir misin diye umuyordum. Planın var mı?"

"Hayır. Yaşadığım bu küçük ayakkabı kutusunu temizleyeceğim."

Sloane, ailesinin garajının üstündeki dairede yaşıyor. Daire küçük ama özgürlüğünü yaşaması için mükemmel ve kira ödemesi gerekmiyor. "Knox beni evine davet etti. Landry'ye günümü seninle geçireceğimi söyleyecektim."

"Tamam."

"Emin misin? Bunun seni zor durumda bıraktığını biliyorum." Bizim için yalan söylemek zorunda hissetmemesini istiyorum.

"Corie, ben senin en iyi arkadaşınım, seninle ölümüne birlikteyim. Tabii ki eminim. Ayrıca, bu destansı aşk hikayesinin bir parçası olacağım."

"Hayal kuruyorsun, dostum." Gülerек cevap verdim.

"Bu konuda içimde bir his var, Corie. İyi bir his."

"Bu sadece şimdilik," diye hatırlatıyorum ona. "Beni koruduğun için teşekkür ederim"

"

"Oh, benim kurallarım var."

"Tamam mı?"

"Detayları bilmek istiyorum. Tüm ilginç detayları." Kıkırdarak, "CliffsNotes," diye karşılık verdim.

"İkimiz de biliyoruz ki senden öğreneceğim," diye kışkırtıyor.

"Peki."

"Tamam. Bay Seksi Quarterback ile gününün tadını çıkar."

"Teşekkürler, Sloane."

"Ben de seni seviyorum, canım." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu komodinin üzerine geri koyup gözlerimi kapatıyorum.
Yarın bir an önce gelsin istiyorum.

On Üçüncü Bölüm

Knox

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. En son ne zaman bir şey için bu kadar heyecanlanıp uykusuz kaldığımı hatırlamıyorum. Beş yerine dörtte uyandım ve uykuya dalmadan önce son kez saate baktığımda saat 1:00'i geçmişti.

Egzersizimi bitirdim ve yatağımın çarşaflarını değiştirdim. Orada sevişeceğimizi düşündüğümünden değil, ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Temizlikçi kadın çarşafları perşembe günü değiştirmişti, ama yine de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Şimdi oturma odasında oturmuş, sesini kapatmış olduğum televizyonda Sports Network'ü izliyor ve onun gelmesini bekliyorum. Bana mesaj atmasına gerek olmadığını söyledim ve bunu içtenlikle söyledim, ama bu bekleyiş beni öldürecek.

Saat sekizi birkaç dakika geçe kapıda hafif bir tıklama duydum. Hemen ayağa kalktım ve kucağımdaki telefonum ile uzaktan kumanda yere düştü. Onları almaya zahmet etmeden kapıya koştum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım, ama onu görünce nefesim kesildi.

"Selam." El sallayarak bir çanta kaldırdı. "Kahvaltı getirdim. Sağlıklı beslendiğini ve muhtemelen bir shake falan içtiğini biliyorum, ama ben açlıktan ölüyorum, o yüzden ne isteyebileceğini tahmin ettim."

Önümde spor şortu ve tişört giymiş, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış halde duruyor. Kapımın önünde duruyor ve onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Gösteriş yapmıyor, giyinip süslenip yüzüne makyaj yapmıyor. Makyaj bile yapmadığını düşünüyorum.

O sadece Corie.

Beni görmeye gelmiş, sadece
Knox'u. Oyun yok. Sahtecilik yok.

Bir adım öne çıkarak kolumu beline doladım, avucumu yanağına koyup onu öptüm. Yapmak zorundaydım. Onun burada olmasına sevindiğimi göstermeliydim. Dün gece yapamadığım için onu tekrar tatmalıyım. Bu yüzden veda öpücüğü yerine, ona müthiş bir merhaba öpücüğü verdim.

Öpüşmeyi bırakıp, yiyecek torbasını tutmayan elini tutup onu içeri götürüyorum. Doğruca kanepeye gidip oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Bu sefer uslu davranmam gerekmiyor. Ellerimi, bu pozisyonda olduğumuz her seferinde dokunmak için can attıkları yerlerde gezdirebilirim.

"Knox, yemek yemeliyiz," diyor, ben yüzümü boynuna gömerken kıvranıyor.

"Burada yiyebilirsin."

"Seninle birlikte yemek istiyorum."

"Tamam. Ne hazırladın bize, Corie kızım?" Yüzümü boynundan çekiyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyor, ben de onu bırakmadan birkaç saniye daha tutuyorum, sonra bırakıp yanına oturmasına izin veriyorum.

"Peynir ve pastırmalı yumurta akı tam tahıllı İngiliz muffin ve benim için pastırma, yumurta ve peynirli bagel." Çantaya uzanıp bana sandviçimi verirken gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Eğilip, ağzının köşesine bir öpücük kondurdum.

"Belki de sana her gün kahvaltı getirmeliyim. Bu oldukça hoş bir karşılama."

"Çok uzun sürdü," diyorum, sandviçimi açıp bir ısırık alırken. "Ne çok uzun sürdü?"

"Seni öpmek arasında. Çok uzun sürdü," diye mırıldanıyorum.

Gülümser ve güzel yeşil gözleri mutlulukla parlar. "Yirmi dört saat bile olmadı."

"Biliyorum, ama seni öpmek istediğimi inkar etmek aylar sürdü. Aylarca bunu yapabilmeyi diledim, bu yüzden evet, yirmi dört saatten az olsa bile, çok uzun sürdü."

"Sanırım kaybedilen zamanı nasıl telafi edeceğimizi bulmalıyız." Utangaç bir şekilde gülümser.

"Bütün gün seninle birlikteyim, değil mi?"

"Sen yap. Ben çıktığımda Landry hala yataktaydı. Ona bir not bırakıp, Sloane ve benim kızlar günü geçireceğimizi söyledim."

"Peki, ne zaman eve dönmen gerekiyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Sokağa çıkma yasağım falan yok. Ben bir yetişkinim. İstedğim kadar dışarıda kalabilirim."

"Yani, duyduğum kadarıyla bütün gün ve geceyi burada geçiriyorsun," derim, sandviçimden bir ısırık daha alırken.

"Senin istediğin bu mu?"

"Seni öpmek istiyorum. Seni kucaklamak ve bu sırada on kanunu çiğniyormuşum gibi hissetmemek istiyorum. Bizi izleyen gözlerin merceği altında olmadan seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Adım adım gidelim."

"Bir nefes, bir saniye, bir dakika, bir saat, bir gün," diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey, sadece çocukken ailem sık sık söylediği bir şey." "Ailenle yakın mısın?"

"Evet. Kan bağı olmayan ama sanki kan bağı varmış gibi olan büyük bir ailemiz var. Büyürken çok eğlenceliydi, her zaman etrafımızda birçok insan vardı."

"Büyük, gürültülü bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Sadece Landry, ben ve anne babamız vardı. Babam ben beş, Landry on iki yaşındayken öldü."

"Landry bana biraz bahsetmişti. Ne trajik bir kaza." "Öyleydi. Annemiz bizim için hem anne hem babaydı, sonra onu da kaybettik."

"Bir başka tuhaf kaza." Elimizi uzatıp dizine koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Evet, yani, üç kat yukarıdan üzerine çelik bir kiriş düşmesi kadar tuhaf değil, ama diz ameliyatı kısa sürecek bir ameliyattı. Kan pıhtısı komplikasyonunu asla tahmin edemezdik." Nefesini içine çekip gözlerini siler.

"Üzgünüm. Seni üzmem istemedim."

Bana sulu bir gülümsemeyle bakıyor. "Öyle demedin. Onlar hakkında konuşunca böyle oluyorum. Hala her gün onları özleyorum."

"Her gün özleyeceğini tahmin ediyorum. Bu konuda biraz bilgim var, ama bu tamamen farklı bir hikaye."

"Öyle mi?" diye sorar, boş ambalajı buruşturup çantaya atar.

"Bu konuyu pek konuşmam çünkü benim gözümde, tek tanıdığım kişi annemdir, anlıyor musun?"

"Bana anlatmak zorunda değilsin, Knox."

"Sana anlatmak istiyorum." Bana yaklaşıp kolunu koluma doladı ve başını omzuma yasladı.

"Ben iyi bir dinleyiciyim ve hikayenizin benimle güvende olacağına söz veriyorum."

"Biliyorum." Onun şakağına bir öpücük kondurup öykünün özetini anlatıyorum. "Annem, aslında benim teyzem." Bu sözün ardından genellikle gelen yargıyı bekliyorum, ama gelmiyor, ben de devam ediyorum. "Annem ve teyzem doğumda farklı aileler tarafından evlat edinildiler. İkiz olduklarını bilmiyorlardı." Öykünün geri kalanını ve annemle babamın nasıl bir araya geldiklerini anlatıyorum.

"Vay canına, kaderden bahsetmişken."

"Biliyorum. Gerçekten de sanki daha yüksek bir güç ya da kuvvet ipleri elinde tutuyormuş gibi hissediyorum. Öyle olmalı. Ben daha bebektim, bu yüzden sadece bana anlatılanları biliyorum, ama öyle olmadığı düşüncesi bana çok uzak geliyor."

"Bu gerçekten çok havalı, Knox. Onunla böyle bir bağın var."

"Biliyorum. Keşke onu hatırlayabileceğim bir yaşta biyolojik annemle tanışabilseydim. Üçümüzün bir fotoğrafı var, doğduğum gün çekilmiş. Hepsi bu. Fotoğraf çekildikten hemen sonra vefat etti. Sevildiğimi veya istendiğimi hissetmediğim tek bir gün bile olmadı. Ailem beni ve bu kariyer hayallerimi destekledi. Sayısız antrenman, maç ve ekipman, hepsini yaptılar ve bugün bulunduğum yerde olmam için onlara minnettarım."

"Bunu seviyorum," diyor, esnemesini saklayarak.

"Yorgun musun?" diye alay ediyorum.

"Evet. Dün gece uykuya dalmak çok uzun sürdü."

"Ben de, sonra sabah dörtte uyanık kaldım." "Ne? Neden bu kadar erken kalktın ki?"

"Söyleyemem."

"Tamam," diyor ve yanımda kaskatı kesiliyor.

"Düşündüğün şeyin yakınından bile geçmiyor. Sana söz veriyorum."

"Sorun değil. Bana söylemek zorunda değilsin."

"Sana söylemek istemediğimden değil." Bir süre durakladım ve o cevap vermediğinde, sessizliği ve şafak vakti beni uyandıranın başka biri olduğunu varsaymasını kaldıramadım. "Sen," diyorum yumuşak bir sesle. "Bugün seni göreceğim için çok heyecanlıydım, o yüzden sabah 4'te uyandım. En son ne zaman böyle hissettiğimi bilmiyorum, Corie." İşte, artık açıkça söyledim. Oyun oynamayı seven bir adam değilim... futbol hariç. Beni saymayın. Ayrıca çok agresif davranmak da istemiyorum, ama içimde dönen bu duygular çok büyük ve onun farklı bir şey düşünmesindense gerçeği söylemeyi tercih ederim. İletişim eksikliği, ne olursa olsun, bu ilişkinin başlangıcı için istediğim bir şey değil.

"Sanırım şimdi sana aynı nedenden dolayı benim de tamamen uyanık olduğumu söylemenin tam zamanı."

"Buraya gel." Onu kucağıma çekip kollarıma sarıyorum. Ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum, sadece birbirimize sarılıyoruz. Sonunda benden uzaklaştığında, yüzünde utangaç bir ifade var.

"Biraz kestirmek ister misin?" diye utangaçça sorar.

"Seninle mi? Evet. Genelde uyumam ama bugün kesinlikle uyuyabilirim."

Ayağa kalkar ve kanepeye bakar, sanki kafasında bu şekerlemenin nasıl gerçekleşeceğini planlıyormuş gibi.

"Odamda karartma perdeleri var. Deplasman maçından geç döndüğümüzde çok yardımcı oluyor. Düzenli egzersiz yapmak kadar uyku da önemlidir. Oraya gidebiliriz. Sadece uyumak için."

Kız başını sallar. "Sadece uyumak için."

Hala fikrini değiştirebilecek olmasına rağmen, ona zaman tanımadan ayağa kalkıp parmaklarını parmaklarımla birleştiriyorum. Eğilip, hala yerde duran cep telefonumu alıyorum, ama uzaktan kumandayı sonra almak üzere bırakıyorum. Elini elimde tutarak, ön kapının kilitli olduğundan emin olmak için hareket ediyorum ve sonra onu yatak odama götürüyorum.

"Uyumak için bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır, bu yeterli. Yine de teşekkürler." Terliklerini çıkarır ve yatağa bakar.

"Yat, Corie kızım. Perdeleri ben hallederim."

"Ne, bunları bir tür süslü uzaktan kumanda ile açmıyorsun mı?" diye alay ediyor.

"Hayır, ama bu daireyi değil, başka bir ev satın aldığımda, bu kesinlikle olacak."

"Apartman hayatı hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, askere alındığımda gençtim. Lisansımı bitirmeyi bekledim ve o zamanlar bu daire çok cazip bir fırsat gibi görünüyordu. Üniversiteden yeni mezun olmuş, ligde yeni olan genç, bekar bir adamdım. Burasının sonsuza kadar yaşayacağım evim olmayacağını biliyordum, ama dört yatak odası var, yani ailem şehre geldiğinde benimle kalmak için bolca yer var."

"Ah, Knox Beckett, sen kocaman bir oyuncak ayı gibisin, değil mi?" diye alay ediyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım sevdiğim insanlar için öyleyim."

Yatağa tırmanıp yorganın altına giriyor. Hızlıca perdeleri çekip kapatıyorum. Karanlık odada el yordamıyla yolumu bulduktan sonra, telefonumu komodinin üzerine koyup yatağın yanında onun yanına uzanıyorum. "Corie?"

"Evet."

"Buraya gel." Yanıma dönüp kollarımı ona açarım. Kolayca yanıma gelir ve onu kendime çekip göğsüme yatırırım. "Şimdi uyuyalım." Gözlerim ağırlaşır ve vücudumun yatakta gevşediğini hissederim. Nefesi düzeldiğinde, kendimi uykuya bırakırım.

* * *

Cep telefonumun çalmaya başlaması, en azından cep telefonum olduğunu düşünüyorum, beni uyandırır. Dikkatlice uzanıp telefonu alırım, göğsümde uyuyan Corie'yi uyandırmamaya çalışarak. Ekranda Landry'nin adını görünce küfür ederim.

"Alo."

"Ne yapıyorsun? Neden fısıldıyorsun?"

"Uyuyordum," diye düşünmeden ağzımdan geçiriyorum.

"Kahretsin. Hasta mısın? Neyin var? Neye ihtiyacın var? Doktora falan gittin mi?" diye sorar.

"Hayır, hasta değilim. Sadece dün gece çok kötü uyudum. Kalktım, egzersizimi yaptım ve birkaç saat daha uyumaya karar verdim." Corie yanımda kıpırdanarak başını kaldırdı. "*Landry*" diye fısıldadım ve o da başını salladı. Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben kolumu sıkıca ona doladım. "Bir şey mi lazım?"

"Foster'la egzersiz yapmak için buluşacağım. Sen de katılmak ister misin diye sormak istedim."

"İkinizle de gurur duyuyorum ama hayır. Benim işim bitti. Uyumaya devam edeceğim."

"Sonra ne yapacaksın?" diye sorar.

"Henüz emin değilim." Bu yalan değil. Corie ile birlikte olacağım dışında, daha sonra ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

"Eğer buluşmak istersen bana haber ver. Sanırım sonra yemek yiyeceğiz."

"Tamam."

"Hasta olmadığına sevindim. Görüşürüz," diyor ve hat kesiliyor. "Ne istiyordu?"

"O ve Foster spor yapmaya gidecekler ve beni de davet ettiler."

"Bu normalde yapacağın bir şey mi?" "Muhtemelen."

"Bugün zaten spor yapmış olsan bile mi?" "Evet."

"Ben de gelebilirim."

"Hayır. Yani, ihtiyacın varsa ya da istiyorsan, sorun değil, ama seninle geçireceğim bu zamanı kaçırmak istemiyorum, Corie."

"Knox, bu çok riskli."

"Biliyorum. Ayrıca, seninle geçireceğim bu anları kaçırmayı, sana sarılmayı ya da öpmeyi düşününce... bundan nefret ediyorum."

"Seni öpmekten hoşlanıyorum," diyor.

"Belki de bu teoriyi test etmeliyiz." Onu sırt üstü yatırıp, dudaklarım onun dudaklarına yapışırken üstüne eğildim. Elleri kollarımın altına uzandı ve ben onun ağzını keşfederken tırnakları sırtıma batıyordu.

Saniyeler. Dakikalar. Saatler... Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama yeterince uzun olmadığını biliyorum. "Çok daha iyi bir plan," diyorum, burnunun ucunu öperek.

"Ona yalan söylediğimiz için kendimden nefret ediyorum, ama çok şey söz konusu. Bu iş bittiğinde, en iyi arkadaşını kaybetmeni ya da işini tehlikeye atmanı istemiyorum."

"Beni şimdiden başından savmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum. Bu sonun düşüncesi bana pek uymuyor, ama bunun için henüz çok erken olduğunu biliyorum.

"Hayır, hiç de değil."

"Her günü tek tek yaşayalım. Birbirimize karşı açık ve dürüst olmamız önemli. Landry'ye ve dünyaya açıklamaya hazır olduğumuz zaman geldiğinde, bir plan yapıp onu uygulayacağız."

"Sence bu olacak mı?"

"Bilmiyorum, Corie. Bu tür kadınlarla vakit geçirmediğimi biliyorum. Onları evime almam. Ailem ve hizmetçim dışında, buraya gelen ilk kadın sensin. Bu beni hiç de korkutmuyor. Senin benim için burada olduğunu biliyorum. Knox için buradasın, benim kariyerim ya da banka hesabımdaki sıfırların sayısı için değil."

"Burada olmamın tek nedeni bu." "Ve benim öpücüklerimi seviyorsun."

"O da var," diye onayladı.

"Durmak istersen, durabiliriz. Senin rahatsız olmanı asla istemem." Yanına yaklaşıp avucumu yanağına koyuyorum. "Ama bebeğim, bu benim için çok zor olacak. Gerçekten çok zor. Seni çok seviyorum, savaşmadan vazgeçemem."

"Benim için mücadele etmek mi istiyorsun?" diye soruyor. Sesinde hayranlık var, sanki neden böyle dediğimi anlayamıyormuş gibi.

"Bizim için. Olabileceğimiz şey için, evet, istiyorum. Ya sen?"

"Evet. Kendimi suçlu hissediyorum, ama aynı zamanda, bunu bırakmak benim için yeterli değil." Bir süre durur. "Bildiğin gibi, ben de aldatıldım."

gerçekten değer verdiğim bir adam tarafından değil, ama biz birbirimize sadık kalmıştık. O kişiye aşık olmasan bile bu, duygularını derinden etkiler. Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum. Bu yüzden, ilişkimizin bittiğine karar verdiğinde, lütfen bana dürüst ol."

"Sadece sen ve ben varız, Corie kızım. Sana söz veriyorum, benim için başka kimse yok. Eğer bu durum değişirse, ilk bilen sen olacaksın. O zamana kadar, bakalım bu bizi nereye götürecektir. Bir gün geriye dönüp baktığımızda sevgiyle hatırlayacağımız büyük bir macera olabilir, ya da hayatımızın en harika kısmı olabilir. Denemeden bilemeyiz."

"Knox?"

"Evet?"

"Senin çok iyi olduğun o öpücüklerden daha fazlasına hazırım." Gülerek odayı sesimle dolduruyorum. "Benim için zevk, bebeğim."

On Dördüncü Bölüm

Corie

Rahat bir ritim yakaladık. İşten sonra eve koşar, üstümü değiştirir ve tekrar dışarı çıkarım. Sloane'a gittiğimi veya akşam yemeğine çıktığımızı ya da kardeşimin en iyi arkadaşıyla gizlice görüştüğümü öğrenmemesi için aklıma gelen her şeyi söylerim. Yalanlar dilimde asit gibi yakıyor ama bu yanma hissi beni durdurmaya yetmiyor.

Knox Beckett'tan vazgeçmek mümkün değil.

Zaten bırakmak da istemiyorum. Hayır, onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar açgözlü oluyorum ve daha fazla zaman istiyorum. Kardeşime yalan söylemekten kendimi çok kötü hissediyorum, ama Knox'un kollarına girdiğimde, tüm bunlar aklımın bir köşesine kayboluyor.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye soruyor Landry. "Seni neredeyse hiç görmüyorum, oysa aynı evde yaşıyoruz."

Suçluluk. Midemde hissettiğim bu duygu işte bu. "Biliyorum. Üzgünüm. Sloane'ın dairesini boyamasına yardım ediyordum. Yeni bir görünüm kazandırmak için." Bu tamamen yalan sayılmaz. Onun evine gidip boyamasına yardım ettim. O gece eve dönmeden önce Knox'un evine de uğradım. Son zamanlarda böyle geceler çok oldu.

"Nasıl gidiyor? Bir haftadır her gece boyuyormuşsun gibi geliyor bana. Dairesi küçük, değil mi?"

"Öyle, ama aynı zamanda takılıyoruz da," diyorum ona. "Burada takılabilirsin."

"Biliyorum, biz de öyle yapıyoruz. Beni özlüyor musun, ağabey?" Tüm yalanlar yüzünden içimdeki kargaşayı görmezden gelerek alay ediyorum.

"Evet. Her gece seni görmeye alışmıştım, ama şimdi hep yokusun."

Gülümsüyorum, çünkü yokluğumu düşündüğümde aklıma Knox geliyor ve o adam beni mutlu ediyor. "Biliyorum. Bir gece bizim için de zaman ayıracağıma söz veriyorum. Sloane'ı arayıp iptal edebilirim," diyorum ona. Knox'u iptal etmek istemiyorum, ama yapacağım.

"Hayır. Yapma. Sloane'ın bana kızmasını istemem." Gülüyor. "En iyi arkadaşınla eğlenirken, ağabeyine de zaman ayır."

Keşke bilseydi.

"Tamamdır."

"Zaten yakında yatacağım. Koç bugün antrenmanda bizi çok hırpaladı."

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Yemek yedin mi?" diye soruyorum, suçluluk duygusu yine mideme yumruk gibi çakılıyor. Knox ve ben bu... her ne yapıyorsak onu yapmaya başlayana kadar her akşam ona yemek pişiriyordum.

"Yedim. Carla, Knox'un yediğimi görünce sevineceği bir tavuklu pilav yaptı. Çok lezzetli ve sağlıklıydı. İstersen biraz kaldı."

"Hayır, teşekkürler. Sloane ve ben akşam yemeği yiyeceğiz."

"Mutlu görünüyorsun," diyor birdenbire.

Gülümsedim çünkü haklıydı. "Öyleyim," diye onayladım.

O da başını salladı. "Dikkatli ol. Eve mi geleceksin, yoksa Sloane'da mı kalacaksın?" diye sordu.

"Çok geç olursa orada kalabilirim. Sabah işe hazırlanmak için eve gelebilirim."

"İyi fikir. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Ona sarılırim ve kapıdan dışarı koşarım. Heyecandan ellerim titriyor, arabayı garajdan çıkarır ve Knox'un evine doğru yola koyulurum. Birkaç kez, bütün gece onunla kalmamı istediğini söylemişti. Bu gece de isterse, bu isteğini yerine getireceğim.

* * *

Neredeyse Knox'un evine varmıştım ki o beni aradı. "Merhaba, neredeyse geldim," diye cevap verdim. "Kardeşimle biraz sohbet ettim."

"Yemek yedin mi?" diye soruyor.

"Hayır. Seninle yemek yemek istedim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"İyi. Kamyonetimde buluşalım. Arabayla gezmeye çıkalım." "Bunu yapmalı mıyız?" diye soruyorum ona.

"Camlarım koyu renkli ve kimseye görünmeyeceğiz.

Planladığım şey için değil."

"Bu şüpheli geliyor," derim ve onun evinin otoparkına girerim.

"Dinle Corie, kız arkadaşım az önce geldi ve onu öpmeyeli tam yirmi dört saat oldu. Seni sonra arayacağım," der ve telefonu kapatıp arabamın kapısını açar. "Corie kızım." Gülümser.

"Telefonu yüzüme kapattın." İkimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde, kırılmış gibi davranıyorum.

"Hadi." Bana elini uzatıyor. Çantamı, telefonumu ve anahtarlarımı hızla alıp elini tutuyorum ve SUV'umdan inmeme yardım etmesine izin veriyorum. Kapımın kilitli olduğundan emin olduktan sonra beni kamyonetine götürüyor. Kapıyı açıp içeri girmem için işaret ediyor. İçeri giriyorum ve o hemen kapıyı kapatıp kamyonetin önünden dolaşıp direksiyonun başına geçiyor. Motoru çalıştırıp bana dönüyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Garip davranıyor.

"Şimdi iyiyim." Bir elini boynuma koyar, diğer eliyle yanağımı okşar ve dudakları benim dudaklarıma değir.

Onun öpücüğü kendi başına bir dil konuşuyor. Bir sesi olsaydı, "Seni özledim ve seni gördüğüme sevindim" derdi. Dudaklarının benim dudaklarımı ele geçirme şekli ya da vücudumu kontrol etme şekli, başımı istediği gibi eğme şekli hiç tereddüt etmiyor. İlk dokunuşuyla, tüm kontrolü ona teslim ediyorum.

İkimiz de nefes almaya ihtiyaç duyduğumuzda, geri çekilir, sırtını koltuğa yaslar, ama gözleri üzerimde kalır. "Renkli camlar," der boğuk bir sesle. "Gelmiş geçmiş en iyi icat."

Kendimi tutamıyorum. Kahkahalarla gülüyorum. "Bütün bu aciliyetin sebebi bu muydu?" diye soruyorum.

"Corie kızım, seni öpmemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Evet, acil bir durumdu."

Ona başımı sallayarak, aptal gibi gülümsüyorum. "Sen çok fazlasın."

Yine bana doğru eğildi ve bu sefer hazırdım, ona yarı yolda karşılık verdim. "Ve tamamen senin," dedi, dudaklarını benimkilere bastırarak, bu sefer kısa bir öpücükle.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kemerini bağla, bebeğim. Birazdan öğreneceksin." Benim kemerimi bağlamamı bekler, sonra o da kemerini bağlayıp yola çıkar. "Akşam yemeğinde ne yemek istersin?"

"Açıkçası, her şey olur. Senin ne yapmak istediğini bilirse, benim için özel bir şey yok."

"

"Taco yiyelim mi?"

"Tabii," diye onayladım. "Günün nasıl geçti?" "Berbat. Koç bizi mahvetti."

"Landry de aynı şeyi söyledi. Aslında erken yatmayı planlıyordu. erken yatmayı planlıyordu."

Gülüyor. "Birkaç ay önce, ben de öyle olurdum." "Hiçbir yere gitmemize gerek yok. Dinlenmen gerekiyorsa ben de eve gidebilirim . Ne diyorum ben? Tabii ki dinlenmen lazım. Bütün vaktini alıyorum. Özür dilerim."

Elini uzatıp dizime koydu. "Üzülecek bir şey yok. Boş zamanımı sana ayırıyorum çünkü bunu kendi isteğimle yapıyorum. Seninle bu zamanı geçirmek istiyorum, Corie. Dinlenmeye çok ihtiyacım olsaydı, seni yatağıma götürür ve uyurduk, ama bu gece hava güzel, hala sıcak ve hava değişmeden bunu seninle yapmak istiyorum."

"Bir ipucu alabilir miyim?"

"Hayır, ama ben sana söyleyeceğim sana bu sadece otuz Nashville Nashville'in dışında."

Beni nereye götürebileceğine dair tüm olasılıkları gözden geçiriyorum ama hala bir sonuca varamıyorum. Sanırım bekleyip görmekten başka çarem yok.

Taco almak için arabaya biniyoruz ve yola çıkıyoruz. "Şimdi mi yemek istersin, yoksa vardığımızda mı?"

"Oraya vardığımızda. Sen istersen yiyebilirsin."

"Seni bekleyeceğim. Ayrıca, ne yapacağını merak ediyorum da biraz gerginim."

"Gergin olma." Elini uzattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.
"Beğenmezsen gideriz."

"Hoşuma gitmeyeceğinden eminim."

"Evet, ama hoşuna gitmezse bana söyle, eve döneriz."

"Sorun yok," diyorum ona.

"Bize biraz mőzik al," der ve bana telefonunu uzatır, sonra kamyonetinin tavan penceresini açar ve camları indirir.

"Ne dinlemek istersin?" diye soruyorum.

"Sen yanımda otur. Başka bir şey istemiyorum." Bana göz kırparak baktıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

Sonraki otuz dakika boyunca DJ'lik yapıyorum. Her şarkının sözlerini avazımız çıktığı kadar yőksek sesle sőylőyoruz. Rőzgar saçlarımızı dalgalandırıyor ve Knox tőm bu sőre boyunca elimi hiç bırakmıyor. Ashby şehir sınırına ulaşana kadar elimi bırakıp radyonun sesini kısmıyor.

"Dővmelerimin çoğunu bu kőők kasabada yaptırdım," diyor bana.

"Gerçekten mi?"

"Evet, Everlasting Ink'te harika bir grup var. Maddox ve eşi Brogan, kasabanın kenarında, nehrin hemen yanında bir yerleri var. Orada birkaç kez balık tutmak için park ettim."

"Balık tutar mısınız?"

Gőlőyor. "Evet, bebeğim, balık tutarım. Ne, tek bildiğim futbol mu sanıyorsun?"

"Hayır, yani, belki." Gőlőmsőyorum. "Seni balık tutarken hayal edemiyorum."

"Ben de böyle kőők bir kasabada bőyődőm. Babam, amcalarım, kuzenlerim ve birkaç arkadaşımla sőrekli balık tutmaya giderdim."

"Knox Beckett, olaęanőstő balıkçı," diye alay ediyorum.

"Tamamdır. Bir gőn seni balık tutmaya gőtőreceęim."

"şu anda yaptiğımız şey bu değil mi?"

"Hayır, sadece gőle uğrayıp birlikte akşam yemeği yemek istiyorum. Dışarıda gőrőnmememiz gerektiğini biliyorum. Maddox sakın biridir ve magazin dergilerine koşacak biri değildir. Evet, geleceğimizi biliyor."

Uzun bir çakıl yola giriyor ve sağ tarafta gőzel bir ev gőrőnőyor, ama biz sola dőnőp aşağıya inen toprak yola giriyoruz.

su. "Çok güzel," diyorum ona, renk değıştiren yaprakları seyrederken.

"Evet, fark edilmenin gürültüsünden uzak, sadece var olmanın keyfini çıkarabileceğin güzel bir yer."

"Düşünme şeklinizi seviyorum, Bay Beckett."

Kamyoneti park edip emniyet kemerini çözüyor. "Beni bekle.

Çimler çok uzun."

"Uzun çimlerde yürüyebilirim," diye karşılık veriyorum.

"Evet, ama ben varım, o yüzden yapmana gerek yok. Yerinde kal." Parmağını bana doğrultuyor ve ben şakacı bir şekilde ona vuruyorum. Kahkahası kamyonetten dışarıya kadar geliyor. Arka kapıyı açtıktan sonra, nereye gittiğimize odaklandığım için fark etmediğim battaniyeleri ve yastıkları alıyor. Onları kamyonetin arkasına atıyor ve başını açık arka camdan içeriye uzatıyor. "Yiyecekleri ve içecekleri bana ver, sonra gelip seni alacağım."

Ona tamamen yetenekli olduğumu hatırlatmaya gerek duymuyorum. Bunun yerine, onun istediğini yapıyorum, ihtiyacımız olan şeyleri ona uzatıyorum ve şımarık ve şımartılmış bir prenses gibi beni kapıma gelip almasını bekliyorum.

Beni omzuna atar, kamyonetin kapısını kapatır ve beni kamyonetin kasasına taşır. Beni yere indirir ve yanımdaki bagaj kapağına atlar.

Suyu seyrederek, sakın ve huzurlu güzelliğın tadını çıkarıyorum. "Burası çok güzel."

"Öyle. Hadi, yiyelim." Günlerdir yemek yememiş gibi yemeğimize saldırıyoruz. İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde, Knox poşeti bağlayıp kamyonetinin arka camından dışarı atıyor, sonra ilgilenmek üzere.

"Şimdi, iyi kısım." Battaniyelerin üzerine uzanır, başını yastıklara dayar. "Sen yokken burada çok yalnızım, Corie kızım."

İki kez söylemesine gerek kalmadan, terliklerimi çıkarıp kenara koyuyorum ve başımı göğsüne koyarak yanına uzanıyorum.

"Mükemmel," diyor ve dudaklarının başımın üstüne bastırdığını hissediyorum.

Sessizce uzanıyoruz ve ikimiz de havayı sohbetle doldurmaya gerek duymuyoruz. Knox nazikçe omurgamı okşuyor ve bu yatıştırıcı ama aynı zamanda

beni tahrik ediyor. Başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuktan sonra öne eğilip onu öpüyorum. Başlangıçta ikimiz de acele etmiyoruz, ama o beni kendine çekip elini tişörtümün altına sokuyor.

Bu, durumu değiştirir.

"Cildin çok yumuşak," diye mırıldanıyor.

"Karşılaştırmalıyız," diyorum dudaklarına, elimi tişörtünün altına kaydırıp parmak uçlarımla karın kaslarını okşayarak. Basketbol şortu giyiyor ve dokunuşumun ona ne yaptığını kanıtlayan izleri görebiliyorum. Güneş batıyor ve kamyonetin yanları bizi gizliyor, ama ne olur ne olmaz diye fazladan battaniyeyi alıp üzerimize çekiyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor.

"Hayır, ama bunu yapmam gerekiyordu," diyorum, elimi şortunun ve boxerının bel kısmının altına kaydırıp onu kavrarken.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

"Durmamalı mıyım? Bizi gören olabilir mi?"

"Hayır, burada güvendeyiz, ama ne olur ne olmaz." Ellerimi pantolonundan nazikçe çekip, kamyonetin arka kapısını kapatmaya yöneldi.

"Artık uzanamazsın."

"Evet, ama şimdi korunuyorsun. Birinin kamerası ve uzun menzilli lensi olsa bile, ne yaptığımızı göremezler.

"Düşünme şeklini seviyorum, Beckett."

"Öyle mi? O zaman bunu seveceksin." Başını eğip beni öperken, kot şortumun düğmelerini açar ve elini tangamın altına kaydırır. "Corie." Nefesini tıslar. "Bu benim için mi?" Parmaklarını kıvrımlarımın arasında gezdirir, onun için ne kadar ıslak olduğumu hisseder.

"Bağlı, bu benim için mi?" diye soruyorum, sertleşmiş penisini tekrar kavrarken, bu sefer şortunun üzerinden.

"Sadece senin için," diye beni temin eder.

"Sadece senin için," diye onun sözlerini tekrar ederek boynunu öpüyorum. Durup kalçalarına hafifçe vuruyorum ve o da benim için kalçasını kaldırıyor, böylece şortunu uyluklarına kadar indirip yoluma engel olmamasını sağlıyorum. Ben onu tabandan uca kadar okşarken, o da beni kendine çekip öpüyor ve ben de elimde hissettiğim onun sıcak, ağır ağırlığını zevkle tadını çıkarıyorum.

"Bunlar çıkmalı," diyor ve şortumu çekiyor. Öpüşmeyi bırakıp, şortumu ve külotumu çıkarmak için kıvranıyorum, sonra yanına uzanıyorum.

"Seni buraya bu yüzden getirmedim."

"Evet, ama getirdiğine memnun değil misin?" diye soruyorum, sesim hafif ve alaycı.

"Seninle geçirdiğim zamanlardan asla pişmanlık duymam, Corie."

"İyi. Bunu unutulmaz kılalım," diyorum, onu tekrar kavrarken, bu sefer biraz daha sıkı, okşamaya başlıyorum.

O yanına dönüyor ve ben de onun uzun, kalın parmağını içime kaydırırken tutuşumu ayarlıyorum. Rahat bir nefes alıyorum. Onun elinin üzerimde, ya da içimde olmasına ihtiyacım vardı... nasıl ifade etmek isterseniz.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Dudakları benimkini bulur ve birbirimizde kayboluruz. Paylaştığımız öpücüğün tadında, birbirimizin ellerinin dokunuşunda. Bir parmak daha eklediğinde sırtım kavislenir ve daha fazlasını isteyen kalçalarımı kaldırırım.

"Seni hissediyorum bebeğim," diyor, tişörtümü kaldırıp sütyenimi indiriyor ve sertleşmiş meme ucumu ağzına alıyor. "Yaklaştın. Hissedebiliyorum. Amin parmaklarımı mengene gibi sıkıyor."

"Yaklaştım," diyorum ona.

"Bunu birlikte yapacağız," diyor boğuk bir sesle. "Ne?"

"Duydun beni. Birlikte."

"Ben..." O bir parmak daha eklediğinde sesim kesildi.

"Beni bekle. Beni daha sıkı tut," diye talimat verir. Dediğini yaparım ve yüzünü gömdüğü boynuma inler. "Siktir, Corie, bu çok iyi geliyor," der.

"Knox... Geliyorum," derim, kendimi tutmaya çalışırım ama orgazmım hızlı ve şiddetli bir şekilde yaklaşmaktadır.

"Yap şunu bebeğim. Benim için boşal," diye emretti ve ben de tam olarak öyle yaptım. Onu okşamaya devam ettim ve sıcak sperminin çıplak uyluğuma döküldüğünü hissettim.

Aynen dediği gibi yaptık. Birlikte boşaldık. Knox, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi tembelce beni öper ve ah, keşke bu gerçek olsaydı. Sınırsız zamanımız olmayabilir, ama bu gece bizim, henüz bahsetmediğim bir şey.

"Gitmek istemiyorum. Gittiğimizde senin eve dönmen gerekeceğini biliyorum ve tek istediğim sana sarılmak."

"O zaman öyle yapalım."

Başını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Sesinde heyecan vardı.

"Evet, Landry'ye bu gece Sloane'da kalabileceğimi söyledim. Eğer kalırsam, işe hazırlanmak için erken eve geleceğimi söyledim."

"Benimle kalacak mısın? Bütün gece?"

"Eğer istediğin buysa."

"Tabii ki, istediğim bu. Arabayı yer altı garajına park edebiliriz. İki park yerim var ama sadece birini kullanıyorum."

"Sorun olur mu?"

"Evet, muhtemelen başından beri bunu yapmalıydık. Neyse ki Jeep Grand Cherokee'ler yaygın ve tanıdıklarımızdan hiçbiri senin arabayı otoparkta fark etmemiştir herhalde." Beni sertçe öper. "Hadi bebeğim. Eve gidip yatmaya." Mümkün olduğunca temizlik yapıp, eşyaları toplayıp onun evine dönerken, sanki milyar dolarlık piyango kazanmış gibi gülümser.

On Beşinci Bölüm

Knox

Bugün berbat bir gündü. Corie bütün günü Landry ile evde tembellik ederek geçirdi ve bu gece, Sloane ile birlikte kızlar gecesi ilan ettiler. Bu da bugün onunla vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyor ve bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. On üzerinden on puanla tavsiye etmiyorum.

Oyuncaklarını kaybetmiş bir çocuk gibi bütün gün somurtarak geçirdiğimin farkındayım, ama bu sadece onunla vakit geçirememekten daha fazlası. Onu özlüyorum. Sadece *"Hey, uzun zaman oldu. Seni özledim"* demekle kalmıyor. Sanki bir parçam eksikmiş gibi, onu özlüyorum.

Telefonum çalıyor ve onun olduğunu umarak aceleyle cevap veriyorum, ama Landry'nin adını görünce iç çekiyorum. "Selam," diyorum, hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak.

"Ne haber?" diye soruyor.

"Evde oturuyorum. Sen bugün ne yapıyorsun?" Kızımın tüm zamanını almaktan başka bir şey yapmıyorum.

"Bugün kardeşler günüydü. Corie ve ben annemin en sevdiği filmlerden birkaçını izledik ve bütün gün tembellik ettik. Çok güzeldi. Annem çok seyahat ediyor ve onun yokluğunu özlüyorum."

Suçluluk.

Bu durum içimi çok sıkıyor. Onun tüm zamanını aldığımı biliyorum, ama ona bizim hakkımızda konuşabilirsek, hep birlikte vakit geçirebiliriz. Henüz o noktaya gelmediğini biliyorum, ama o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Biraz zaman alacak ve eminim ki o çok kızacak, ama ben onun kız kardeşine gerçekten aşığım. Ondan önceki hiçbir kadından daha fazla. Corie Reynolds'ta beni çeken bir şey var.

"Kulağa hoş geliyor dostum."

"Evet," diye onayladı. "Neyse, Sloane ile çıkıyor. Buraya geliyor, birlikte hazırlanıyorlar. Kızlar tuhaf," diye mırıldandı. "Gelip kaset falan izlemek ister misin?"

"Evet." Cevap verirken ayağa kalkıp odama doğru yürüyorum. Tabii ki en iyi arkadaşım ile vakit geçirmek istiyorum, ama aynı zamanda kız kardeşi ile de beş dakika vakit geçirmek istiyorum — sadece bir öpücük ve birkaç dakika ona sarılmak istiyorum. Corie'ye ihtiyacım var, o zaman iyi olacağım.

"Evet, yiyecek getir. Bekle, arkadaşları arayayım. Belki poker oynayabiliriz."

"Tabii, ne olursa olsun. Ne tür yemek?"

"Yiyecekleri boş ver, kimlerin geleceğini öğrenince pizza sipariş ederiz."

Daha da iyisi, bu sayede onun evine daha çabuk varabilirim. "Anladım. Birazdan görüşürüz." Vedalaşıyoruz ve ben hızla kıyafetlerimi değiştirip ayakkabılarımı giyiyorum. Hemen oraya gidersem Landry'ye çaresiz görüneceğimi fark ediyorum. Bu yüzden, çıkmak yerine mutfağında yavaşça yirmi tur atıyorum. Bu, kapıdan koşarak çıkmamışım gibi görünmem için yeterli bir süre. Anahtarlarımı, cüzdanımı ve telefonumu aldığımı kontrol ettikten sonra kapıyı kilitleyip kamyonetime doğru yavaşça yürüyorum.

* * *

Sloane, hemen arkamdan Landry'nin garajına giriyor ve birdenbire günüm düzelmeye başlıyor. Bu, Corie'nin hala burada olduğu ve hazırlanmaları gerektiği anlamına geliyor. Özlediğim o beş dakikalık fırsatım çok gerçek bir olasılık haline gelebilir.

"Selam, QB," diye selamlar beni

Sloane. "Yardım ister misin?"

diye sorarım ona.

"Hayır, ama yine de yardımını kabul edeceğim. Sonra üst kattaki banyoya çekilip sana kızımızla birkaç dakika yalnız kalma fırsatı vereceğim. Bugün huysuz davranıyor."

"Ne oldu?"

"Kızlar gecesinden kaçmaya çalıştı. Kulübe gidiyoruz sanki. Şehrin kenarındaki bir barda iş arkadaşlarımla buluşacağız," diye açıklıyor. "Her neyse, sanırım erkek arkadaşını özlüyor." Sırıttıyor.

En yakın arkadaşının sözleri göğsümü hafifletir. Onlara burada kalıp bizimle vakit geçirmelerini söylemek isterim, ama yapamayacağımı biliyorum. Corie en yakın arkadaşıyla vakit geçirmeyi hak ediyor. Sloane'ın da buna ihtiyacı var. Son birkaç haftadır bizim için çok uğraştı ve ikisinin de bu vakte ihtiyacı var. "Onunla konuşurum," derim Sloane'a verandaya yaklaşırken.

"Konuş, öp, onun somurtkan yüzünü güldürmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Tamamdır," diyorum ona, içimden gülererek. Ön kapıda durup kapıyı çalıyor, ama cevap beklemeksizin kapı kolunu çevirip içeri giriyor.

"Tatlım! Ben geldim!" diye seslenir.

"Core yukarıda, odasında!" diye cevaplar Landry.

Sloane parmağını dudaklarına koyarak bana sessiz olmamı işaret eder ve ben de başımı sallayarak sessizce onu merdivenlerden yukarı takip ederim. Corie'nin kapısına doğru başını sallar, bana kalan çantaları uzatır ve banyoya girer.

Kapıyı çalan kızım, "Açık" diye seslenir, ben de içeri girerim.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" diye sorar. Tank top ve spor şortuyla yatakta uzanmış, kolunu gözlerinin üzerine atmıştır. "Burada takılabiliriz."

Odaya doğru ilerlerken ona cevap vermiyorum, kapıyı kapatıp kilitliyorum. Dikkatli olmakta fayda var. Çantaları yere bırakırken, o kadar ses çıkarıyorum ki, gözlerini saklayan kolunu çekiyor, başını kaldırıyor ve ağzı açık kalıyor.

"Knox? Burada ne yapıyorsun?" Yataktan kalkıp bana doğru koşuyor. O atlarken kollarımı açıp onu yakalıyorum, o da kollarını ve bacaklarını bana doluyor.

"Beni özledin mi?" diye soruyorum, alaycı bir şekilde. Onu görmek, böyle kucaklamak, kısa bir süre de olsa, günümü yeniden rayına oturtmaya yetiyor.

"Biraz," diyor, başını kaldırarak. Ben ellerimle onun uyluklarının arkasını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorken, o parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Ben de seni özledim Corie," diyorum ve ona bir öpücük çalıp.

"Bilmiyordum," diyor yumuşak bir sesle.

"Neyi bilmiyordun?"

"Seni bu kadar özleyeceğimi."

"Yalnız değilsin, bebeğim. Sadece bir gün. Bir günü atlatabiliriz.

Ben deplasmana gittiğimde bunu yapmak zorunda kalacağız."

"Belki beni valizine koyup yanına alabilirsin," diye alay ediyor. "Bebeğim, işin engel olmasaydı, seni her lanet oyuna götürürdüm."

lanet olası maça götürürdüm."

"Kes şunu." O gülüyor.

"Ben ciddiylim." Bu doğrudu. Ondan hoşlandığımı biliyordum, ama lanet olsun, son birkaç hafta ne kadar hoşlandığımı kanıtlamıştı. Bana izin verse, onu her şehre ve her maça götürürdüm. Soru sormadan. Tereddüt etmeden.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar, ayağa kalkmak için kıpırdanır. Onu yere indirmeden önce bir kez daha öperim, sadece hızlıca.

"Landry aradı. İkinizin harika bir kardeş günü geçirdiğinizi ve Sloane ile dışarı çıkacağınızı söyledi. Bütün erkekleri davet ediyor."

"Güzel. Sen de erkeklerle vakit geçireceğin için sevindim." "Bu gece araba kullanacak mısın?" diye soruyorum.

"Evet, Sloane bizi götürecek, sonra Uber ile onun evine döneceğiz ve yarın arabasını almak için onun ailesinin bizi götürmesini isteyeceğiz."

"Neden seni almama izin vermiyorsun? Sloane'ı eve götürebilirim ya da bizimle kalabilir." Neden bu seçeneği daha önce düşünmedim bilmiyorum. Günü benimle bitirecek. Benim yatağında. Harika bir fikir.

"Senden bunu isteyemem."

"Corie, biz çıkıyoruz. Bizim işimiz bu. Belki daha önce birlikte olduğun o ahmak bunu yapmazdı, ama biz birbirimiz için varız. Bırak da bunu yapayım."

"Ama geceni erken bitireceksin."

"Evet, kız arkadaşımı ve en yakın arkadaşını eve güvenli bir şekilde ulaştırmak için. Oh, ve kız arkadaşım geceyi benim yatağında geçirecek. Bu sana sorun gibi geliyor mu?" diye soruyorum ona.

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diyorum ona ve odaya ilk girdiğimde istediğim gibi onu öpüyorum. Kapının çalınmasıyla birbirimizden ayrılıyoruz.

"Benim," diye fısıldadı Sloane.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Teşekkürler," dedim ona. "Ne zaman istersen." Gülümsedi.

"Corie, unutmadan." Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırım, birkaç yüzlük alır ve ona uzatırım.

"Bu ne?"

"Bu gece içkiler benden."

"Knox. Hayır, bunu yapmana gerek yok." Parayı bana geri vermeye çalışır, ama ben almam.

"Dinle, çalışıyorsun biliyorum, ama başka bir erkeğin sana içki ısmarlaması fikri beni çok kızdırıyor. Lütfen bunu al ve her içkinin benim seninle birlikte olmamın yerine geçtiğini bil. Diğerlerini reddedebilirsin."

"Erkeklerin bana içki ısmarlamak isteyeceğini nereden çıkardın?" diye sordu, başını yana eğerek.

Bu güzel, muhteşem kadın ne kadar çekici olduğunun farkında değil. "Çünkü benim gözlerim var, Corie kızım. Seni görüyorum. Onlar da görecektir. Sadece hayatındaki erkek sana içki ısmarlayarak seni şımartabilir. O da benim."

"Aww," diye haykırır Sloane.

"Gerçekten mi?" diye başlar Corie, ama ben parayı eline kapatırım.

"Al şunu. Oraya vardığında ve eve dönmeye hazır olduğunda bana mesaj at. Seni almaya geleceğim." Sloane'a bakıyorum. "Siz bayanlar bu gece benim evimde kalacaksınız."

"Bana uyar." Sloane başını sallar.

Corie'yi son bir kez öpüyorum, sonra dönüp odadan çıkıyorum. Aşağı kata inerken adımlarım biraz daha canlılaşıyor.

Ön kapıya doğru ilerleyip kapıyı açıp kapatıyorum. "Selam!" diye sesleniyorum.

diyo

rum. "Mutfakta!" diye cevaplar Landry.

Sanki yeni gelmişim gibi odaya giriyorum. "Nihayet geldin . Arayıp fikrini değiştirdiğini söyleyeceğini sandım

"Buraya geleceğimi söylemiştim. Diğerleri de geliyor mu?"

"Buraya geleceğimi söylemiştim. Diğerleri de geliyor mu?" Daha önce hissettiğim suçluluk duygusu göğsümde bir parça yer kaplıyor, ama Cori e ile geçirdiğim beş dakikanın verdiği tatmin duygusu kadar büyük değil.

"Reid, Baker ve Foster yoldalar. Az önce pizza sipariş ettim."

"Harika," diyorum, adadaki sandalyeyi çekip oturuyorum. Futbol bizim hayatımız olduğu için sezon hakkında konuşuyoruz. Kızlar odaya girdiğinde, koçun bu hafta bize attığı yeni bir oyun hakkında tartışıyoruz.

"Çıkıyoruz," diyor Corie. Onlara dönüp bakıyorum ve dilimi yutmak üzereyim. Dar mavi kot pantolon, siyah tişört ve siyah sandalet giymiş. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, ince boynu ortaya çıkmış. Aşırı seksi bir kıyafet değil. Sloane de benzer bir şekilde giyinmiş. Sadece iki kadın içki içmeye çıkıyor, ama bu farklı çünkü biri benim ve lekelenmiş bir tişört ve üç beden büyük kot pantolon giyse, saçları dağınık olsa bile yine de nefesimi kesecektir.

"Eve nasıl gideceksin?" diye soruyor Landry. "Seni bırakmamı ister misin?"

Gülümsememek için ağzımı elimle kapatıyorum çünkü onun benimle eve geleceğini biliyorum.

"Hayır, Uber ile Sloane'ın evine gideceğiz. Yarın öğleden sonra eve döneceğim," diyor ona ve ona hızlıca sarılıyor.

"Oraya vardığında mesaj at da güvende olduğunu bileyim," diyor ona.

"Tamam." O, onun kollarından kurtulur ve Sloane, bana sarılmak için öne Ona. çıkar.

"Kendimi dışlanmış hissediyorum," diyorum gülerek.

"Sorun değil Knox, sana da sarılacağız." Sloane yanıma gelir ve kollarını bana doluyor. "Rica ederim," diye fısıldıyor ve ben gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum. Bu kız son birkaç haftadır bize çok destek oldu ve yardım etti. Corie'nin ona sahip olmasına ve dolayısıyla benim de ona sahip olmama seviniyorum.

"Gel buraya, Beckett," diye alay ediyor Corie. Kollarını bana doluyor ve tek istediğim ona sarılmak ve bırakmamak. "Sana mesaj atarım

" diye fısıldıyor.

Onu nazikçe sıkıştırıyorum, çekilmeden önce onu duyduğumu belli etmek için.

"Bu gece ikiniz de çok cömert hissediyorsunuz," diyor Landry.

"Kızlar gecesi, Landry, çok heyecanlıyız. Sonra görüşürüz ezikler." Sloane el sallar. Corie gülerek onu kapıdan dışarıya kadar takip eder.

"Daha mutlu görünüyor, değil mi?" diye sorar

Landry. Başımı sallarım. "Mutlu görünüyor."

O daha fazla bir şey söyleyemeden, diğer arkadaşlar da gelir ve kaseti izlemek yerine pizza yiyip sezon hakkında sohbet ederiz. Corie bana güvenli bir şekilde vardıklarını mesaj atar ve ben telefonumu elimde tutarak eve gelmeye hazır olduğunu belirten mesajını beklerim. Arkadaşlarla gülüp şakalaşır ve sohbete katılırsam da aklım hep ondalardır.

Sonunda, saat on bire birkaç dakika kala, Corie'den eve gelmeye hazır olduklarını söyleyen bir mesaj alıyorum. Hızlıca bir cevap yazıp koltuktan kalkıyorum ve sahte bir esnemeye geriniyorum. "Ben gidiyorum," diyorum arkadaşlara.

"Evet, ben de gidiyorum," diyor Baker.

Bu da hepimizin eve gitme zamanının geldiğine karar vermemize neden oluyor. Diğerleri giderken, ben tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek mazeret uyduruyorum, böylece kamyonetimi evimin ters yönüne çevirdiğimi görmesinler. Oturma odasına geri döndüğümde, Landry telefonuna bakarak başını sallıyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Corie ve Sloane bardan ayrılmaya hazırlanıyorlar. Az önce haber verdi."

Kafamı sallıyorum. "Arkadaşlık ve akşam yemeği için teşekkürler," diyorum ve ona yumruğumu uzatıyorum.

"Ne zaman istersen dostum, dikkatli sür." El sallıyorum ve bir anda kamyonetime binip kızları almaya gidiyorum.

Bara vardığımda, Sloane ve Corie barın tabelasına parlayan parlak ışığın altında park bankında oturuyorlar. Burada tek başlarına oturmaları hoşuma gitmiyor, ama en azından burası iyi aydınlatılmış ve barın girişinde, sadece bir buçuk metre uzakta bir kapı görevlisi var.

Kaldırıma yanaşıyorum ve kızlar gülerek kamyonete koşuyorlar. İkisi de arka koltuğa biniyorlar. Onlara gülümsemek için döndüğümde, Corie öne eğiliyor ve dudaklarını benimkilere bastırıyor. "Selam yakışıklı."

"Corie kızım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Eğlendiniz mi hanımlar?" diye soruyorum, o koltuğuna oturduğunda.

"Kızım ile biraz zaman geçirmek çok güzeldi." Corie başını Sloane'ın omzuna yaslar.

"Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Birisi tüm Corie zamanımı çalışıyordu," der Sloane.

"Ama yakışıklı, değil mi?" diye sorar Corie arkadaşına. "Oh, çok yakışıklı."

"Evet, ve o tamamen benim."

Göğsüm genişliyor ve onu ön koltuğa çekip yanıma yapıştırmak için ani bir dürtü duyuyorum. Onun olmaktan gurur duyuyorum. Bu haberi herkese duyurmak istiyorum, ama o gün gelecek.

Evime vardığımda, ikisi de tüm enerjilerini kaybetmişlerdi. Her ikisinin de omuzlarına birer kolumu attım ve bana yaslanmalarını sağlayarak onları evime götürdüm. Sloane'a misafir odalarından birini gösterdim ve ona uyuması için bir tişört verdim, sonra Corie'yi benim odama götürdüm. Ona benim tişörtlerimden birini giydirdikten sonra onu kollarımın arasına aldım. Kısa sürede derin bir uykuya daldı.

Onu kollarımda tutarken vücudumun yatağa gevşediğini hissediyorum. Bu gün, başladığından çok daha iyi bir şekilde sona erdi.

On Altıncı Bölüm

Corie

Son birkaç hafta yoğun, telaşlı ve inanılmazdı, hepsi bir arada. Knox ve ben boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz. Yeni işimle ve pozisyonumu öğrenmekle meşguldüm. Holly harika davrandı ve bana işin inceliklerini öğretti. Yoğundu, çünkü yine yeni bir iş öğreniyordum, ama aynı zamanda tüm boş zamanımı çalan adamla gizlice buluşuyordum. Hem iş hem de adam açısından inanılmazdı. Sanki rüya gibi bir hayat yaşıyormuşum gibi ve eğer öyleyse, hiç uyanmak istemiyorum.

Uyanmaktan bahsetmişken, düşüncelerimden sıyrılıp işime geri dönmem gerekiyor. Hafta sonu için bazı sosyal medya paylaşımları planlarken kapım çalınır. Kafamı kaldırıp baktığımda, insan kaynaklarından Sally'nin kapıda durduğunu görürüm. "Merhaba Sally."

"Corie, nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Harika. Kendimi topluyorum," diyorum. Rampage'da çalıştığım üçüncü haftamın sonu ve bu işi gerçekten çok seviyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim." İçeri girer ve arkasında bir kadın görürüm. Benim yaşlarımda gibi görünüyor, sarı saçlı ve büyük mavi gözlü. "Corie Reynolds, bu Rowan Mills. Yeni fizik tedavi asistanımız."

Ayağa kalkıp masamın etrafından dolaşarak ona selam verip Rowan'a elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diye cevapladı Rowan.

"Rowan birkaç hafta daha aramıza katılamayacak, ama bugün evrak işlerini halletmek için uğradı."

"Korkunç evrak işleri," diye inleyerek söylüyorum ve hepimiz gülüyoruz. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rowan. Tam zamanlı çalışmaya başladığında öğle yemeği yiyelim."

"Harika olur. Bir müttefikimin olması çok güzel olacak."

"Mükemmel. İşine dönmene izin vereceğiz," diyor Sally. Vedalaşıyoruz ve onlar koridordan aşağı doğru ilerliyorlar.

Telefonum titrediğinde iş moduna geri dönmeye çalışıyorum. Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Knox'tan yeni bir mesaj geldiğini görünce kalbim göğsümde çarpıyor ve yalnız olduğum için mutluyum çünkü telefonuma aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümsüyorum.

Knox: Sadece iki gün oldu ve iki gün daha dayanabileceğimi sanmıyorum.

Onun sözleri gülümsememi o kadar genişletiyor ki, yüzüm çatlayacak diye korkuyorum.

Ben: Beni özlediğini mi söylemeye çalışıyorsun?

Knox ve ben, bu yoğun çekimin bizi nereye götüreceğini görmek için karar verdiğimiz gecedan beri her gün birlikte vakit geçiriyoruz. Bu, ikimizin de kariyeri için bir kumar, ama ikimiz de durduramıyoruz. Henüz birlikte yatmadık, ama birbirimizin vücutlarını çok iyi tanıyoruz ve öpüşmede madalya almamız gerek. Sanki liseye geri dönmüşüz gibi hissediyorum.

Knox: Seni çok özlüyorum, Corie kızım.

Ben: Ben de seni özleyebilirim.

Knox: Maç için Vegas'a uçamayacağından emin misin? Biletini ben alırım.

Ben: Peki bunu nasıl açıklayacağız?

The Rampage oynar Vegas Vegas Heatoytar Pazar
günde son dün öğleden sonra uçarak oyuncular

Zaman değişikliğine uyum sağlamak ve Pazar günkü ma için dinlenmek için bolca zaman var.

Knox: Kolay. Dünyaya kız arkadaşımın gelip erkek arkadaşının basketbol maçını izlemek istediğini söylüyorum.

Ben: Çok basitmiş gibi konuşuyorsun.

Knox: Öyle olmalı.

Ben: Yapamayacağımı biliyorsun.

Knox: O zaman Pazartesi günü izin almalısın, böylece bütün günü seninle geçirebilirim.

Ben: Hala yeniyim. Bugün onlara pazartesi gelmeyeceğimi söyleyemem.

burada olmayacağımı söyleyemem.

Knox: Tamam, ama Pazartesi akşamı benim.

Ben:
Anlaştık.

Knox: Sözünü tutmanı bekliyorum.

Ben: Umarım tutarsın. İşe dönmem lazım.

Knox: Eve vardıda bana mesaj at.

Ben: Tamam, canım.

Knox: Aferin kızım.

Telefonumu masamın üzerine yüzüstü koyarak, Knox'u düşünmeyi bırakıp işe dönmeye zorluyorum kendimi.

* * *

"Tıpkı lisede olduğu gibi," diyor Sloane. Landry'nin kanepesinde yanımda oturuyor. Pizza ve tavuk kanadı sipariş ettik ve maçın başlamasını bekliyoruz.

"Evet, ama o cumartesi günleriydi ve annem de bizimleydi," diyorum, o anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. Landry'nin tüm deplasman maçlarına gidemiyorduk, bu yüzden pizza ve kanat sipariş ediyorduk ve üçümüz kanepede oturup oturma odasından ona tezahürat ediyorduk.

"Üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Onu hatırlamak güzel. Güzel anıları hatırlamak güzel. Onu her gün özlüyorum, ama onun hakkında, o anlar hakkında konuşmak, sanki o hala bizimle birlikteymiş gibi hissettiriyor."

Sloane elini koluna koyar. "O bizimle birlikte burada." Gözleri yaşlarla dolmuştur ve ben de gözyaşlarımı tutmak için başka yere bakıp boğazımı temizlemek zorunda kalırım. "Bu gece farklı görünmesinin tek nedeni bu değil. Kardeşinin malikanesinden izliyoruz, o profesyonel futbol liginde oynuyor ve bu gece sadece Landry'yi izlemiyoruz." Kaşlarını oynatır.

"Rampage'daki tüm arkadaşlarımızı ve iş arkadaşlarımızı izliyoruz," diye cevap veriyorum.

Sloane gülerek başını geriye attı. "Benim, Corie. Gözlerinin erkeğine kilitleneceğini itiraf edebilirsin. Bu arada, o nasıl gidiyor?"

"O... şimdilik benim," diye cevap veriyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "İkiniz birlikte çok zaman geçiriyorsunuz."

O bunu bilir. Bu olayların çoğunda bizim gizli kimliğimiz oldu. "Öyle."

"Peki, nasıl gidiyor?" Sanki benim sırrımı açığa vurmamı bekleyemeyecekmiş gibi koltuğunda kıpır kıpır oturuyor.

"Beni, nefes almak için ihtiyaç duyduğu hava gibi öpüyor."

"Ve?"

"Elleri çok iyi ve ağzı öpüşmekten daha fazlasına yarıyor." İtirafımı yaparken yanaklarım ısınır.

"Başka neyi iyi yapıyor?" Bana bir bakış attı, ondan saklamamamı ima ediyordu.

"Öğrendiğimde sana söylerim."

"Ne? Dur biraz." Daha dik oturur. "Onunla yatmadın, değil mi?" Şoktan ağzı açık kalır.

"Onun yanında yattım." Onun evinde geceyi geçirdiğimi biliyor.

"Corie." Sesinde bir uyarı var. "Henüz değil."

"Ne bekliyorsun?" Kafasını yana eğip beni inceliyor, sanki birdenbire çözemediği bir bulmaca olmuşum gibi.

"Bilmiyorum. Sanırım ikimiz de o adımı attığımızda her şeyin değişeceğini biliyoruz. Zaten daha fazlası gibi geliyor... sanki o benim ve her zaman benim olacakmış gibi, ama bu doğru değil." Kendime bunu yapabileceğimi söylemeye çalıştım. Kalbimi bu işin dışında tutabileceğimi, ama bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan. Kalbim ona karşı koyamıyor. O nazik, sabırlı ve o kadar seksi ki, bazen ona bakmak bile acı veriyor.

"Neden gerçek olamıyor?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bir ihtimal var, ama ikimizden biri ya da ikimiz de işimizi kaybedebiliriz. Bir de Landry'yi düşünmeliyiz. Kardeşim çok sinirlenecektir." Knox, aramızdaki bu olay yüzünden Rampage'deki yerini kaybederse, kendimi asla affetmem.

"Bilmiyorum," diye düşünür Sloane. "Bence Landry seni şaşırtabilir. Düşünsene, Knox onun en iyi arkadaşı. Ona güveniyor. Bence Landry, ikinizin de bu ilişkiyi uzun vadede sürdüreceğinizi bilseydi, sonunda bunu kabul ederdi."

"Belki, ama sezonun ortasındayız ve en son istediğim şey bunu bozmak. Aralarında herhangi bir düşmanlık olması ve bunun tüm takımı etkilemesi. Her şeyi olduğu gibi bırakmalıyız ve sezonun sonuna kadar dayanırsak, o zaman durumu yeniden değerlendirebiliriz." Eğer sezon sonu gelirse ve bu durum hala devam ediyorsa, Rampage'a gidip itiraf edebiliriz ve Landry'yi oturup ona birlikte olduğumuzu söyleyebiliriz.

"Eğer... Eğer demeyi bırak," diye azarladı Sloane.

"Sadece tüm bu konuda mantıklı davranmaya çalışıyorum. Kendimi çok fazla düşürmemeliyim. Bir daha asla ayağa kalkamayabilirim." Bu sözleri söylerken bile, bunun için çok geç olduğunu biliyorum.

"Ah, tatlım, bunun için çok geç." Gülümsüyor ve ben de ona sıkıca başımı sallıyorum. Haklı. Çok geç. Knox'a hep aşkıttım, ama şimdi bu aşk çok daha büyük. Aramızda olan şey daha fazlası ve onun için durumun aynı olmadığı düşüncesi beni çok korkutuyor. Biz

Bunun hakkında konuşmadık. İkimizden biri için önemli bir şey olursa ya da birimiz ayrılmak isterse açık ve dürüst olacağımızı söylemiştik, ama ben öyle bir kız olmak istemiyorum. Onun baskı hissetmesini istemiyorum. Gerçeği saklayacağım ve nasıl gelişeceğini göreceğiz.

"Başlıyor," diyorum, televizyona doğru başımı sallayarak.

Sonraki birkaç saat boyunca, kardeşim ve benim... Knox'un galibiyetini izlerken gözlerim ekrana kilitlendi. Sezon öncesi tüm maçlarını kazandılar. Umarım bu, sezonun nasıl geçeceğini bir işaretidir.

"Kalacak mısın?" diye Sloane'a soruyorum.

"Evet, öyle yapayım. Her ihtimale karşı yarın iş için gerekli eşyalarımı da getirdim."

"Saat geç oldu, iyi karar vermişsin."

"Ne zaman eve dönecekler?" diye sordu.

"Bu gece eve uçacaklar. Saat farkı var, bu yüzden gece yarısı döneceklerini düşünüyorum. Yarın izinliler, bu yüzden perşembe gününden beri yoklar ve maçtan sonra uçmaya karar verdiler."

"Mantıklı. Özellikle karısı ve çocukları olanlar için. Onlardan uzak olmak zor olmalı. Landry ve Knox için nasıl olduğunu biliyorum. Ben de çocuk sahibi olmayı hayal edemiyorum, ama en azından sezon dışında bunu telafi edebiliyorlar."

"Bu doğru." Ayağa kalkıp dağınıklığı toplamaya başlıyorum. Sloane yardım ediyor ve kısa sürede odalarımıza çıkıyoruz — yani benim odama ve onun buradayken kullandığı odaya.

"En azından bekleyiş neredeyse bitti ve yarın sevgilini göreceksin," diyor göz kırparak.

Gülüyorum. "Evet. İyi geceler, canım."

"İyi geceler." Odama girip kapıyı kapatıyorum ve onun kapısının da kapandığını duyuyorum. Yatmaya hazırlanmak için her zamanki rutinimi yapıyorum ve yorganın altına girerken telefonum çalıyor. Hemen cevap vermek için acele ediyorum ve Knox'un adını görünce aptal gibi sırtıyorum.

"Alo."

"Seni uyandırdım mı?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Hayır. Maçı izlemeyi yeni bitirdik. Yatağa yeni girdim."

"İzledin mi?"

"Her zaman izlerim. Sloane geldi ve bu gece burada kalacak."

"En iyi arkadaşını kıskanmak yanlış mı?" diye sorar. Sesinde hiç mizah yoktur.

"Kıskanmana gerek yok."

"Dört gün, Corie kızım. Çok uzun dört gün."

"Bir ay önce, umursamazdın," diye hatırlatıyorum ona. "Bir ay önce, sen benim değildin," diye karşılık veriyor.

Sözleri karnımı titretir ve onun burada olmasını her şeyden çok isterim.

"Bu hoşuma gitti," diye yumuşak bir sesle cevap veririm.

"İyi. Bir saat sonra buradan ayrılıp uçağımıza yetişeceğiz. Vardığımızda geç saat olacak."

"İyi uçuşlar."

"Tatlı rüyalar."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sorduğunu duyarım, sanırım Reid.

"Kız arkadaşım," diye cevaplar Knox ve kalbim göğsümde durur. "Bir dakika. Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Yeni bir ilişki, ama evet."

"Son zamanlarda bu yüzden mi bu kadar meşguldün?"

Bu sefer sesin kardeşiminkine ait olduğunu fark ediyorum ve Knox'un ne diyeceğini görmek için nefesimi tutuyorum.

"Evet."

"Vay canına, inkar etmiyor. Çocuklar, sanırım QB1 aşk böceği tarafından ısırılmış," diye alay ediyor Landry.

"Knox, seni bırakacağım," diyorum ona. Telefonun diğer ucunda olmak beni huzursuz ve tedirgin ediyor.

"Tatlı rüyalar, bebeğim," diyor yumuşak bir sesle ve hat kesiliyor.

Karanlıkta yatıyorum, telefonumu göğsüme sıkıca bastırmış, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Landry benim olduğumu bilmiyor. Her şey yolunda. "Her şey yolunda," diye fısıldıyorum, telefonum titriyor.

Knox: Güvenli olması için telefonumdaki adını değiştirdim.

Knox: Sakın bana kızma. O bilmiyor, ama bir şey söylemek zorundaydım. Boş zamanlarımı seninle geçirmek istediğim için grupla daha az zaman geçirdiğim için bana baskı yapıyorlar.

Ben: Bu riskli.

Knox: Sen her riske değersin, Corie.

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Onun da buna değer olduğunu mu? Evet, tabii ki öyle düşünüyorum, çünkü bu işe gözlerim açık bir şekilde girdim. Cevap düşünmeden, başka bir mesaj gönderir.

Knox: Duşa giriyorum, sonra eve, sana gelmek için. Tatlı rüyalar.

Ben: Yakında görüşürüz.

Cevap olarak çok zayıf, ama şu anda elimden gelenin en iyisi bu. Telefonumu komodinin üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum ve uyku beni ele geçiriyor.

* * *

Kalbim hızla çarparak birden uyanırım. Yatağın çöktüğünü hissederim ve onun uykulu sesini duyduğumda çılgılık atmaya hazırım.

"Benim, Corie."

"Knox?" Rüya görmediğimden emin olmak için iki kez gözlerimi kırpiyorum ve o gerçekten burada.

"Geceleri odana gizlice giren tek erkek ben olsam iyi olur." Eğilip ağzımın köşesine bir öpücük kondurur.

"Nasıl buradasın?"

"Landry'ye arabamın çalışmadığını söyledim. Beni evime bırakması yerine buraya gelmek daha kolaydı."

"Seni burada bulamaz." Paniklemeye başlıyorum. "Yalan söylediğini anladığında ne olacak?"

"Bulamayacak."

"Ama öğrenebilir."

"Corie, bulamaz. Çalıştığında şans eseri olduğunu söylerim. Her şey yoluna girecek."

"Peki ya seni burada benimle birlikte bulursa?" diye tekrar soruyorum, zihnim hızla çalışıyor. Kendimle mücadele ediyorum. Bir yanıma ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum, diğer yanıma ise, küçük de olsa, onu misafir odasına geri göndermem gerektiğini söylüyor, ama bu sözleri dudaklarımdan çıkaramıyorum.

"Sorun yok. Bir saatten fazladır evdeyiz. Yatak odasının kapısında durup horlamasını dinledim."

"Saat kaç?"

"Beşi biraz geçti. Seni uyandırdığım için özür dilerim." Elini uyluğumun üzerinde gezdiriyor. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"İşe gitmek için saat kaçta çıkman gerekiyor?"

"Saat sekizde bir toplantım var, bu yüzden zamanında yetişmek için saat yedide çıkacağım."

"Güzel." Yanıma uzanıp yorganın altına giriyor. "Hazırlanmaya başlamadan önce sana biraz sarılmak için vaktim var."

"Knox, burada bunu yapamayız. Bizi bulabilir." "Kapıyı kilitledim."

"Ya seni aramaya çıkarsa ve bulamazsa?" "Bulmayacak."

"Peki ya bulursa?"

"O zaman ona kız arkadaşımın burada olduğumu söylerim." Yutkunuyorum. "Kız arkadaşın mı?"

"Hoşuna gitmedi mi? Sana başka bir şey mi demeliyim? Sevgilim mi? Aşkım mı?" diye sordu, boynumu öperken. "Aklımdan çıkaramadığım kadın, tüm düşüncelerimi kaplayan kadın. Hepsini seviyorum Corie kızım. En sevdiğini seç."

Ben bir şey söylemeyince, o gülümser. "Panik yapma, güzelim. Gitmemi istiyorsan, giderim."

Gömleğini tutuyorum. "Hayır."

"O zaman beni öp. Söz veriyorum, o öğrenmeyecek. Sen kalkıp işe hazırlanırken ben misafir odasına geçeceğim."

"Yapabilirim." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, dudakları dudaklarıma yapışıyor. Dudakları yumuşak ve sıcak. Bir elini

Elini sırtıma koyup beni kendine doğru çekti. Aramızda hiç boşluk kalmadı.

"Siktir, seni özledim," diyor, boynuma öpücükler kondurarak. Büyük, nasırlı eli, uyuduğum tişörtün altına kayıyor ve omurgamı okşuyor. Dudakları yaklaşıyor, ta ki sert meme ucumu ağzına alana kadar. Çok iyi hissettirdiği için inliyorum.

"Şşş," diye fısıldadı.

Dudakları diğer göğsüme doğru kayıyor ve ben onun dokunuşuyla eriyorum. Ellerim beline uzanıyor ama o beni durduruyor. Alt dudağımı dışarı çıkararak somurtuyorum ve o yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bana dokunmana izin veremem Corie. Kesinlikle yakalanırsınız."

"Sen başlattın," diye karşılık veriyorum.

"Bitirmeyi de ben yapacağım." Eli karnımın üzerinde ve pijama şortumun bel bandının altında dolaşıyor.

"Bunu burada yapamayız, unuttun mu?" Sadece bu değil, sessiz kalamayacağımı da biliyorum. Burada zorlanan tek kişi o değil.

"Peki." Göğsümü öptü, sonra gömleğimi düzeltti ve beni kollarına aldı. "Alarmin çalana kadar seni tutacağım. Bu, seni bu gece benim evime götürene kadar beni idare eder." Kollarını bana doladı, başımı göğsüne koydu.

Tekrar uykuya dalmam imkansız. Nefesi derin ve düzenli; yorgun olduğunu biliyorum. Uyuduğundan emin olana kadar bekledikten sonra karanlığa fısıldıyorum, "Kız arkadaşın seni özlemiş."

Kollarını sıkılaştırdı. "Erkek arkadaşın bunu duyduğuna sevindi."

Bu yaşta bu tür terimleri kullanmak aptalca geliyor, ama bunlar bir anlam ifade ediyor. Bu ilişkiye olan bağlılığımızı gösteriyorlar. Birbirimize olan bağlılığımızı. Bu ilişkiye bir isim koyacağımızı beklemiyordum, özellikle de bu kadar erken, ama işte buradayız ve geri almak istemiyorum — hiçbirini.

Ne riske girdiğimizi biliyorum. İkimiz de biliyoruz, ama Knox haklı. Onunla böyle birlikte olmak, kollarında olmak, bana kızım dediğini duymak, her şeye değer. Tüm endişelerimi arka plana iten bu anlar.

On Yedinci Bölüm

Knox

Sistemim tamamen bozuldu, ama pişman değilim. Corie ile biraz uyukladım, ta ki alarmı ikimizi de uyandırana kadar. Odama gitmek yerine, aşağı indim ve kız arkadaşıma kahve ve kahvaltı hazırladım — Sloane'a da. İkisi de bu davranışımдан şaşırılmış görünüyordu. Hâlâ uyuyor olacağımı sanıyorlardı. Öyle olmalıydım, ama uyku ile Corie ile vakit geçirmek arasında seçim yapmam gerekirse, hiç tereddüt etmem. Her seferinde onu seçiyorum.

Kahvaltıdan sonra, Corie'den beni arabamı almaya götürmesini istedim ve orada tamircimle buluşup arabaya bakmasını ya da çekmesini isteyeceğimi söyledim. O stadyuma gidiyordu. Bu çok mantıklıydı, değil mi?

Sloane, benim saçmalıklarımı anında anlayarak sırtıttı, ama umurumda değildi. Landry'ye mutfak adasında aynı şeyi yazan bir not bıraktım ve kız arkadaşım ile stadyuma gittim. Boş park yerine yanıma park etti. Toplantısına erken gelmişti ve etrafta başka araba olmadığı için ona günaydın öpücüğü verdim.

Yine.

Ona doyamıyorum. Şu anda, onu asla bırakacağımı düşünmüyorum. Hayır, aksine, onu hayatımda görüyorum, maçlarda benim formamı giyiyor ve çok daha fazlasını yapıyor. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine aşık oldum. Bu yavaş yavaş oldu ve yanlış olduğunu bilsem de, yine de onu takip ettim. Bununla mücadele etmeye çalıştım. Elimden gelenin en iyisini yaptım, ama aramızdaki çekim direnemeyeceğim kadar güçlüydü.

Corie Reynolds, benim disiplinimi sınayan ilk ve tek kişidir ve ben bu sınavda başarısız oldum, ama bu, memnuniyetle kabul edeceğim bir kayıp.

Onunla vakit geçirmek için çok uğraştım. İkimizi de bu duruma alıştırmak için, ama geçen her gün, ona daha çok aşık oluyorum ve duygularımın ortaya çıkması ve bizim hakkımızda birilerinin bir şeyler öğrenmesi konusunda daha az endişeleniyorum.

Onun duygularının karışmasını istiyorum çünkü benimkiler karışık. Onun benim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum.

Bunu yapmamalıyım. Kariyerlerimiz ve en iyi arkadaşım ile olan ilişkilerim açısından sonuçları ağır olabilir. Ama ben onun kayınbiraderiysem, beni sonsuza kadar nefret edemez, değil mi? Böyle konuşmak için henüz çok erken olduğunu biliyorum, ama bir gün tüm bunların gerçekleşeceğini biliyorum. Geleceği düşündüğümde, Corie de orada.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. "Merhaba baba." "Knox, dün iyi maçı."

"Teşekkürler. Takım bu yıl iyi görünüyor."

"Katılıyorum. İlk normal sezon maçı gelecek hafta, evimizde, değil mi?"

Soruyor, ama ikimiz de zaten bildiğini biliyoruz. Tüm ailem Rampage'in maç programını takip ediyor. "Evet. Minnesota ile oynayacağız."

"Orada olacağız."

"Güzel. Süitiniz hazır olacak. Herkes geliyor mu?"

"Annen, ben, Emma, Everly ve Matt, Reagan ve Tyler, kesin. Diğerlerini bilmiyorum."

O anda aklıma bir fikir geldi. "Landry'nin küçük kız kardeşi evde. Üniversiteden yeni mezun oldu. O ve en yakın arkadaşı da orada olabilir." En iyisi gidip fikrimi ortaya atayım. Onu ikna etmek zor olacak.

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi. Hazırlanabilmem için isimlerini söyler misin?"

"Corie ve Sloane."

"Peki hangisi senin kızın?"

Gülümsedim. "Neden birinin benim olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü sen bir Beckett'sin ve biz hayatımıza rastgele kadınları, daha fazlası olmadıkça ailemizle kaynaşmaları için davet etmiyoruz."

"Landry'nin küçük kız kardeşi ve en iyi arkadaşı."

"Peki, tahminde bulunayım. Kız kardeşi."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyorum, onun olup olmadığını ne onaylayarak ne de inkar ederek kendimi ele veriyorum.

"Çünkü önce ondan bahsettin. İki kez de. Sloane ve Landry'nin küçük kız kardeşi değil." O gülüyor. "Landry biliyor mu?"

"Hayır."

"Oğlum."

"Biliyorum, baba. Biliyorum. Böyle olmamalıydı. Onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Denedim, deli gibi denedim, ama hiç işe yaramadı. Sadece onu daha çok düşünmemi neden oldu. Sonra beni öptü. Kısa bir öpücüktü, ama baba, ondan sonra her şey bitti. Aramızda kalmasına karar verdik ve nasıl gideceğini görmek istedik."

"Ve onu öğleden sonrasını ailenle geçirmeye davet ediyorsun." "Eninde sonunda onunla tanışmak zorunda kalacaksın."

"Öyle mi?"

"Her geçen gün daha da öyle," diye itiraf ettim. Babam, her zaman konuşabildiğim biridir. Ona karşı açık ve dürüst olabilirim. Her zaman bana rehberlik etmek için yanımda olmuştur ve sanırım bu konuda da onun rehberliğine ihtiyacım var.

"O tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Bu riskli, sadece Landry için değil, işlerimiz için de. O da Rampage için çalışıyor. İki çalışan çıkarsa, bunu hemen bildirmek zorunda olduğunuz bir kural var. Landry olmasaydı bunu yapardık, ama sessiz kaldık ve şimdi haftalar geçtikçe, çok fazla batmış durumdayız."

Babam ısıklık çaldı. "Knox, kariyerin tehlikede mi?"

"Olabilir."

Birkaç dakika sessiz kalır, cevabımın anlamını sindirir. Ne yaptığımı biliyordum. Ne yaptığımızı ve bunun ikimizi nasıl etkileyebileceğini biliyorum, ama durmayacağım. Duramam. O benim için çok değerli. Dürüst olalım. O da kalbime kök salmış durumda. Futbol her zaman hayatımdı, ama onunla bir hayat için, şimdiye kadar oynadığım tek profesyonel takımdan ayrılmayacak olsam ne olayım.

"Bu çok derin bir düşünce, evlat."

"Kahretsin. Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Öyle yaptın. Ona aşıksın." Bu bir soru değil.

"Hiç aşık olmadım," diyorum ona. "Onu önemseydiğimi biliyorum. Her zaman onunla birlikte olmak istediğimi biliyorum. Tek düşünebildiğim onun olduğunu biliyorum."

"Ben de annen için aynen böyle hissediyordum."

"Aşk kelimesini kullanmak için henüz çok erken, değil mi?"

"Zaman sınırı yok, Knox. Sen gördün. Sen yaşadın. Aşkın tüm çeşitlerini sana gösterecek birçok rol modelin var. Senin için aşkın neye benzediğine sadece sen karar verebilirsin. Babandan bir tavsiye al. Kalp bilir. O duyguları takip et. Ben öyle yaptım ve bu sayede anneni ve kız kardeşlerini kazandım. Siz dördünüz olmasaydınız hayatım hiçbir anlam ifade etmezdi."

"Teşekkürler baba. Onların orada olup olmayacağını sana kesin olarak bildiririm. Bu akşam Corie ile konuşmayı planlıyorum."

"Güzel, oğlum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum baba," diyerek telefonu kapatıyorum. Babam Ridge Beckett, bekar bir babaydı ve kalbinin sesini dinledi. Bu onu anneme götürdü ve sonuç olarak, küçük kız kardeşlerim oldu. Onların hikayesi karmaşık ve kalp kırıklıklarıyla dolu. Sanırım benim de öyle, ama her şey yoluna girdi.

Bizim hikayemiz de öyle olacak.

* * *

Saat beşe birkaç dakika kala kapıyı çaldı. En sevdiği Çin yemeği beş dakika önce teslim edilmişti, yani zamanlama mükemmeldi. Mutfaktan ön kapıya koştum, kapıyı açtım, elini tuttum ve onu içeri çektim. Çantalarını yere bıraktı, ben de onu kollarımın arasına aldım ve sanki son kez olacakmış gibi onu öptüm. Kollarını ve bacaklarını bana doladı ve bu çok doğru geliyordu.

Sanki benim için yaratılmış gibi bana çok yakışıyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim." Gülümsüyor. "Akşam yemeği sipariş ettim."

"Kokusu çok güzel. Teşekkürler."

"Yemek pişirecektim, ama seninle geçireceğim zamandan çalmak istemedim." Gözleri yumuşar ve onu mutfığa taşıyıp tezgahın üzerine koyarken

ben onu mutfağa taşıyıp tezgahın üzerine oturturken. Bacaklarının arasına geçip Çin yemeği paketini alıyorum.

"Burada mı yiyeceğiz?" diye sorar.

"Evet."

"Oturmak istemiyor musun?"

"Hayır. Ben bu muhteşem bacakların arasında durup ikimize de yemek yedireceğim."

"Sonra ne olacak?" diye alay ediyor.

Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı belirir, ben de devam ederim.

"Sonra seni odama taşıyacağım, çıplak soyacağım ve istediğimi yapacağım."

"Biliyor musun? Aslında o kadar da aç değilim. Akşam yemeğini atlayabiliriz," diyor ve ben gülmekten başımı geriye atıyorum.

Bu lanet kız. Beni anlıyor.

"Cazip, ama sana iyi bakıldığından da emin olmam lazım ve seni beslemek de bunun bir parçası."

"Beni beslemene gerek yok. Ben büyük bir kıyım."

"Biliyorum, ama sen aynı zamanda *benim* kıyımın ve ben benim olan her şeye bakarım." Kabı açıyorum, kızarmış pilavdan bir çatal alıp ona yediriyorum. Çubuk kullanacak vaktimiz yok. Akşam yemeği, gelecek olanın sadece başlangıcı ve ikimiz de bunu bir an önce halletmek istiyoruz.

Sırayla ikimizi de besliyorum, ısırik ısırik, arada birkaç öpücük çalıyorum. Bitirdiğimizde, ikimiz de hazır ve nazırız. Bunun, benim sikimin sertleşip onun bacaklarının arasına yerleşmiş olmasıyla bir ilgisi olabilir. Belki de bacakları belime dolanmış olduğu ve ikimiz de aramızda giysi kalmadığında bunun nasıl bir his olacağını hayal ettiğimiz içindir.

Sebepler ne olursa olsun, ikimiz de fazlasıyla hazırız ve bundan sonra olacakların beni değiştireceğinden hiç şüphem yok. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek. Boş kabı kenara itip sonra ilgilenmek üzere bıraktıktan sonra, onu kollarımın arasına alıyorum. Bacakları hala belime sıkıca sarılmış durumda ve kolları da boynuma aynı şekilde sarılmış. Odama doğru yürürken boynumun her yerine öpücükler yağdırarak beni işkence ediyor.

Yatağa ulaştığımda, onu yastık şiltesinin üzerine yatırıyorum ve o da vücudunu sıkıca bana sarıyor. Beni kendine çekiyor

çılgınca öpmeye başladı, ellerini saçlarıma gömdü, saç tellerimi kavradı. Kalçalarımı onun kalçalarına sürttüm, o inledi.

"Daha az giysi," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Hey, o öpücükle planı değiştirdin," diye alay ettim.

"Evet, programa güzel bir ekleme oldu, ama şimdi programa geri dönmemiz gerekiyor."

"Ayağa kalk, Corie kızım."

Kollarını ve bacaklarını bırakıyor, böylece ayağa kalkabiliyorum. Ona elimi uzatıp kalkmasına yardım ediyorum. Bir dakika durup gözlerimi onun her santimetresinde gezdiriyorum. Bugün gri bir kalem etek ve açık pembe kısa kollu bir bluz giymiş. Bu sabah giydiği kıyafetle aynı, ama şimdi bir şekilde daha seksi görünüyor, çünkü yakında yatak odamın zemininde olacağını biliyorum.

Dışarıda hala gün ışığı var ama gün geceye dönüşürken hızla kayboluyor. Perdelerden içeri süzülen hafif bir ışık var. "Çok güzelsin."

"Bence bu, kıyafetler çıkarıldıktan sonra söylenmesi gereken bir şey," diye alay ediyor.

"Onlar olsun ya da olmasın, Corie kızım, sen benim nefesimi kesiyorsun." Kızarıklığını saklamak için başını eğiyor, ama ben buna izin veremem. İşaret parmağımla gözlerini tekrar benimkilere çeviriyorum. "Benden saklanma." O başını sallar, ben de elimi indirip bluzunun düğmelerini açmaya başlarım. Son düğmeye geldiğimde, bluzu kollarından geçirip köşedeki sandalyeye özenle yerleştiririm. İstedğimden daha fazla zaman alıyor, ama Landry'nin ona nerede olduğunu ve neden eve bu kadar dağınık geldiğini sormasını istemiyoruz.

Sırada eteği var ve ben aynı şeyi onunla da yapıyorum, sandalyenin arkasına asıp ona geri dönüyorum. Üzerinde sadece beyaz bir tanga külot ve ona uyan bir sütyen var. Bu anı hafızama kazımak için bir dakika duruyorum. Onu çıplak gördüğüm ilk sefer değil ve tanrım, umarım son sefer de olmaz.

"Kalbim hızla atıyor," diyor, sesinde titremeyeyle. Elim tutup göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyor. Avucumun altında göğsünün hızlı atışlarını hissederken, o an hala etrafımızı sarıyor.

Onun da bana aynı şeyi hissetmesini istediğimden, gömleğimi çıkarıp yere atıyorum ve onun elini göğsüme koyuyorum. "Buraya kendini gömen tek kadın sensin." Şimdi kalbimin üzerinde duran elinin üzerine kendi elimi koyuyorum.

"Knox." Sesindeki duyguyu duyabiliyorum.

"Nasıl oldu bilmiyorum, ama durumum bu. Sana her zaman dürüst olacağımı söylemiştim ve bunu sözlerle ifade etmesem de, her zaman benimle olduğunu bilmeni istiyorum."

O da başını sallar. "Evet," der, sanki o da onayladığını söylemesi gerekiyormuş gibi.

Geri adım atarak şortumu ve boxerımı çıkarıp kenara atıyorum. Corie'nin arkasına uzanıp sütyenini çıkarıp odanın diğer tarafına fırlatmasını izliyorum, sonra da külotunu çıkarıp kenara atıyor. Bu sırada gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmıyor.

"Beni çıplak bıraktın, Knox Beckett. Bir sonraki adım neydi demiştin? Bana istediğini mi yapacaksın?" diye sorar küstahça.

"Tamamen."

"Oyunu biliyor musun?" diye alay ediyor.

"Bebeğim, oyunu ben yönetirim." Kolumu beline dolayarak, onu olabildiğince yaklaştırıp dudaklarını öpüyorum. Elleri göğsümde dolaşüyor ve sertleşmiş penisimi avuçladığında, kontrolü ele almam gerektiğini anlıyorum. Aksi takdirde, kendimi utandıracağım. "Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Bu daha başlamadan bitecek."

Başını yana eğdi. "Sana dokunmamı istemiyor musun?" Sözleri fısıldadı, ama beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktüren, gözlerindeki ateşli bakıştı.

"Oh, istiyorum, ama henüz değil. Başlamadan önce tek yaptığının beceriksizlik olduğunu düşünmeni istemem."

"Bana neyin var göster, oyun kurucu," diye alay ediyor.

"Yatağa." Poposuna hafifçe vuruyorum, o da çığlık atıyor, sonra kıkırdayarak yatağa tırmanıyor. Komodinin çekmecesine uzanıp bir prezervatif alıyorum ve onu yatağın üzerine, onun yanına atıyorum, sonra bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Burada kontrol sende, Corie. Durmak istersen, dururuz."

"Neden durmanı isteyeyim ki? Haftalardır bunun için hazırlanıyoruz. Durursan yanabilirim."

"Zaten patlayacaksın." Sırıtiyorum ve o hafifçe gülüyor.

"Kanıtla."

Konuşma zamanı bitti. Bacaklarının arasına yerleşiyorum, önce birini, sonra diğerini omuzlarımin üzerine kaldırıyorum ve aç bir adam gibi amını yalıyorum. Onu çok arzuluyorum. Onu daha önce de bu şekilde becerdim, ama bu her zaman ana yemekti, başlangıç değildi. Elleri saçlarıminı kavırıyor ve kalçalarını kaldırıyor.

"Knox..." diye nefes nefese diyor ve ben gülümsedikten sonra işime geri dönüyorum. Ağzım ve ellerim arasında, vücudu orgazmıla titrerken, kısa sürede benim adımları haykırmaya başlıyor.

Bacaklarını yatağına geri koyarak, kolumun arkasıyla yüzümü silirim ve onun üzerine eğilirim. Yavaşça öpücüklerimi bırakırım. Ona ulaştığımda, dilimde kendi tadını aldığında inler.

Yavaşça gözlerini açar. "İşte burada," derim.

Elini yanağıma koyar ve gözleri en yumuşak, en şefkatli bakışla dolar. "İşte buradasın," diye fısıldar. Serbest eliyle prezervatifi alır, yırtar ve bana uzatır.

Kalbim kaburgalarımda bas davul gibi atıyor. Hiç vakit kaybetmeden penisimi kılıfına sokuyorum ve ellerimi başının iki yanındaki yatağına dayayarak tekrar onun üzerine eğiliyorum. "Bu durumu değiştirir."

"Biliyorum."

Ağırlığıminı bir koluma vererek, penisimi kavradım ve girişine hizaladım. "Hayır diyebilirsiniz."

"Lütfen," diyor onun yerine. "Sana ihtiyacım var."

Kimsenin bana ihtiyacı olup olmadığını bilmiyorum. Hayatımda beni seven insanlar var, ama onların bana ihtiyacı olduğunu hiç hissetmedim, en azından o gelene kadar. Onun içine girmek, bedenimden çıkmış gibi bir his veriyor. Aramızda koruyucu bir tabaka olsa da, vücudu etrafımda titreşirken onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bu benim ilk seferim değil, ama sanki öyleymiş gibi hissediyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye soruyorum, yarıya kadar içeri
O. girmişken.

"Sadece sen, Knox."

Kızımın istediğini vererek, tamamen içeri giriyorum ve
hala. Nabzım hızla atıyor. O kadar yüksek ki, onun da duyabildiğini
biliyorum. Ellerim terli ve kollarım titriyor, onu ilk kez bana sarıldığını
hissediyorum.

Babamın beni oturup kuşlar ve arılar hakkında konuştuğu sırada bana
söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor. *"Oğlum, seks özeldir. Hele de hiç
beklemediğin ve onun etrafında olmak için her şeyi yapacağın kadını
bulduğunda."* Bana deneyim kazanmamı ama seksi asla hafife almamamı
söyledi ve ben de bir iki kez bağlanmadan tek gecelik ilişkiler yaşadım ama bu
sözler aklımda kaldı.

Özellikle şu anda. Babam bundan çok hoşlanırdı, eminim.

"Nereye gittin?" diye sordu, avucunu yanağımda gezdirerek.

"Tam burada, olmam gereken yerdeyim." Başımı eğip dudaklarını
dudaklarımla kapattım. Aceleci olmayan bir öpücüktü, ondan uzaklaşıp
yavaşça geri girerken tadını çıkarmak istediğim bir öpücüktü. Bu, hızla atan
kalbimin ritmine meydan okuyan, yavaş ve istikrarlı bir hareketin
başlangıcıydı.

Kalbim hızla atıyor olsa da, hareketlerimi ölçülü ve düzenli tutuyorum.
Vajinası beni sıkıyor ve adı dudaklarımdan bir yalvarış gibi dökülüyor. Ne için,
emin değilim. "Corie."

"Bunu yapmak için neden bu kadar uzun bekledik?" diye soruyor,
kalçalarını kaldırarak her ileri hareketimde benimkilerle buluşuyor.

"Emin olmak istedik." "Emin
misin, Knox?"

Hareket etmeyi bırakıp onun güzel yeşil gözlerine bakıyorum. "Senin
benim olduğuna eminim. Senden önce hiçbir şeyin önemi olmadığına eminim.
Hiçbir şeyin senin amının benim sikimi sımsıkı kavraması kadar iyi
hissettirmedicine eminim." Sessiz kalıyor, sanki sözlerimi sindiriyormuş gibi.
"Ne düşündüğünü söyle bana, Corie kızım."

Parlak yeşil gözler bakışlarımı tutuyor. "Bunu kaybedersek kalbim
kırılacak diye düşünüyorum."

"Kaybetmeyeceğiz." Sesim kararlı ve kesin. O benim beklenmedik aşkım ve gerçek şu ki o benim, ben de onunum ve birlikte olduğumuz sürece bundan sonra nereye gideceğimiz önemli değil. Bu bir aşk ilanı değil, ama öyle de olabilir.

Başımı aşağı çekip beni öper, yarı yolda buluşuruz ve ben kalçalarımı sertçe itmeye başlarım. Nefes nefese kalır ve tırnaklarını sırtıma geçirir. "Lütfen durma. Sakın durma..." diye nefes nefese söyler.

"Asla, bebeğim." Bu sadece bu gece için bir söz değil. Bu gece ve gelecekteki her gün için bir söz. Her zaman biz olacağız. Bunu içimde hissedebiliyorum. Bu gecenin aramızdaki ilişkiyi değiştireceğini söylemiştim. İkimiz de aynı fikirdeydik, ama bu kadar derin bir değişiklik olacağını bilmiyordum.

Gözleri kapalı ve alt dudağını ısırtıyor.
Yaklaşıyor.

"Seni hissedebiliyorum, Corie. Amın çıldırıyor. Benim için boşalmanı istiyorum." Ağzının köşesini öptüm ve gözleri açıldı.

"Birlikte."

Başımı sallayıp kendimi bırakıyorum. Çok geçmeden, arzu dalgası bizi sararken ikimiz de birbirimizin adını haykırıyoruz. Nefesim, sanki koç tüm antrenman boyunca bize sprint yaptırmış gibi zorlanıyor. Ben profesyonel bir sporcuyum, ama kız arkadaşımınla geçirdiğim bir gece beni günde iki paket sigara içen biri gibi nefes nefese bırakıyor.

Nefesimi toplayınca, onu hızlıca öpüp yataktan kalkarak prezervatifi atıyorum. Sıcak bir bezle geri dönüp onu temizliyorum. Ben bunu yaparken gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sana söylemiştim. Benim olanı korurum. O da sensin." Onu tekrar öperim, çünkü ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Onunla her zaman böyle olmuştur ve bunun asla değişmeyeceğini hissediyorum.

Yatağa geri dönüp yanına uzanıyorum ve üzerimize battaniyeyi çekiyorum. "Ne kadar kalabilirsin?"

"Bir süre."

Cevabından nefret ediyorum. Sonsuza kadar kalacağını söylemesini istiyorum. "Ona söylemeliyiz, Corie." Vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Henüz değil."

"Ne kadar uzun beklersek, o kadar kötü olacak."

"Biliyorum, ama henüz değil. Sezon bitene kadar beklemeliyiz." "Bebeğim, daha yeni başladı."

"Biliyorum, ama takımın birbirine düşman olmasına neden olamam. Nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz ve bu sezonun gidişatını etkiler ise, kendimi asla affedemem. İkinizin arasına girmek zaten yeterince kötü olacak."

"Öyle bir şey olmayacak. Bizi her zaman birlikte görecek."

Bana bakmak için yuvarlanıyor ve gözlerinde belirsizlik var. "Sezon bitene kadar dayanmamız gerekiyor."

"Playofflara kalırsak bu aylar sürebilir, ve biz playofflara kalacağız." Sırıttım.

"Biraz daha zaman. Lütfen, Knox." Başımı sallardım. "Tamam. Bekleyeceğiz."

Bana yaslanarak rahatlar.

Yüksek riskli bir oyunda kumar oynuyoruz. Risk çok büyük, ama bunun onun için önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden onun istediği gibi yapacağız. O zamana kadar, onunla olabildiğince çok zaman geçireceğim ve ne olursa olsun kabul edeceğim.

On sekizinci bölüm

Corie

Kapıyı kapatır kapatmaz, odama girer girmez telefonum çaldı. Ekranı baktığımda Knox'un adını gördüm. "Poker oynamıyor muydun?" diye sordum.

"Biraz hava almak için dışarı çıktım."

"Ve gizli... arkadaşını aramak için iyi bir zaman olduğunu mu düşündün?"

"Gizli kız arkadaşım, ve evet, seninle konuşmak istedim." "Tamam mı?"

"Bu hafta sonu maçımız var."

"Biliyorum. İlk normal sezon ev maçı. Orada olacağım."

"Güzel. Senin orada olmanı istiyorum, ama sana bir şey teklif etmek istiyorum. Sana ve Sloane'a."

"Landry biletleri çoktan aldı."

"Biliyorum, ama yağmur yağması bekleniyor ve ikinizin bir süitte daha rahat olacağınızı düşündüm."

"Süitin var mı?" "Var."

"Ve bizim süitinde oturmamızı mı istiyorsun?" "Evet." Bir süre durdu.

"Ailemle birlikte."

Nefesim kesildi. "Ailenle oturmamı mı istiyorsun? Knox, bu kötü bir fikir."

"Hepsi gelmeyecek. Sadece annem, babam, kız kardeşlerim, Reagan teyzem ve Tyler amcam gelecek. Diğerlerinin gelip gelemeyeceğinden emin değilim."

"Sadece, Knox. Hepsi bu kadar."

"Hayır, üç aile daha var, seçtiğim teyzelerim ve amcalarım ve onların çocukları."

"Onlara ne diyeceğim? Merhaba, ben Corie. Oğlunuzla yatıyorum, ama \$\$\$, kimseye söylemeyin. Oh, bu da en iyi arkadaşım Sloane," diye alay ediyorum.

"Kahretsin, bu geceyi es geçip seni görmeye gelmeliydim. Öyle olmayacak. Babama Landry'nin kız kardeşi ve en iyi arkadaşının da onlara katılabileceğini söyledim bile."

"Ama neden?"

"Nedenine gerek yok, Corie. Öyle işte. Söz veriyorum, garip bir durum olmayacak. Ailem çok havalıdır."

"Knox, herkese yalan söylüyoruz. Senin yokluğunda, sahte bahanelerle senin ailenle nasıl tanışacağım?"

"O zaman onlara söyleyelim."

Onun sözleri midemi bulandırdı. Bütün dünyaya söylemek istiyorum, ama çok fazla şey söz konusu. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun."

"O zaman benim için orada ol. O süite baktığımda senin orada olduğunu bilmek istiyorum. Senin için benim için önemli olan insanlarla birlikte olduğunu bilmek istiyorum. Yağmur altında durmadığını bilmek istiyorum. Ailemin seni tanımasını istiyorum. Şimdilik seni sadece Landry'nin küçük kız kardeşi olarak görseler bile, tüm dikkatimi çeken kadını tanımalarını istiyorum."

"Bu riskli."

"Hayır, Corie kızım, öyle değil. Sen Landry'nin küçük kız kardeşi ve en iyi arkadaşısın, ailemle birlikte süitte kalacaksın. Benim çok büyük bir ailem var, bu yüzden süitin parasını ben ödüyorum, böylece istedikleri zaman gelip kalabiliyorlar. Bu açık bir davet. Senin de buna dahil olmanı istiyorum. Sen ve en iyi arkadaşın."

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Lütfen düşün," diye cevaplar. "Oraya geri dönmem gerekiyor. Erken kalkıp antrenmana gitmemiz gerektiği için geç saatlere kadar oynamayacağız. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Tabii."

"Görüşürüz," der ve görüşme sona erer.

Telefonumu yanımdaki kanepeye bırakıyorum ve zihnim hızla çalışmaya başlıyor. Bir yandan, onun ailesiyle tanışmak ve kalbimi çalan bu inanılmaz adamı yetiştiren insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

Ancak bu riskli bir durum. Aramızda hiçbir şey olmadığını inanacaklar mı? Onlarla birlikteyken ona olan duygularımı gizleyebilecek miyim? Bunu yüzde 100 yapabileceğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar emin değilim. İkinci bir görüşe ihtiyacım var. Telefonumu alıp Sloane'ı arıyorum.

"Ne haber, tatlım?" diye cevaplar.

"Önemli bir şey yok. Landry, Baker's'ta arkadaşlarla poker oynuyor."

"Pazartesi gecesi mi?" diye soruyor.

"Evet, bugün izinliydim. Yarın antrenman için erken kalkmaları gerektiği için geç saatlere kadar oynamayacaklar. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Kanepede uzanıyorum. Bugün çok zor bir gündü. Sınıfımda bir tür virüs dolaşıyor ve diyelim ki, çok fazla vücut sıvısı dışarı atıldı."

"Sanırım bu, anaokulu öğretmeni olmanın getirdiği bir risk."

"Evet, bir de ebeveynler çocuklarını hasta halde okula gönderiyorlar. Anlıyorum. Bazen farkında olmuyorsunuz. Bu tür şeyler habersizce ortaya çıkabiliyor. Ancak, onları okula bıraktığınızda ve bana bütün gece karın ağrısı çektiklerini ama ateşleri olmadığını, bu yüzden yine de okula getirdiğinizi söylediğinizde, günün bir saatinde kusacaklarını garanti edebilirsiniz."

"Sana ve yaptıkları iş için yeterince takdir edilmeyen tüm öğretmenlere sağlık diliyorum."

"Teşekkürler, canım. O çocukları seviyorum. Kötü günlerde bile tüm zorluklara değer."

"Sen her zaman çocukları sevmişsindir. Kendine bir erkek bulup birkaç tane kendi çocuğun olmalı."

"Hatırladığım kadarıyla, lisede bebek bakıcılığı yaparak ekstra para kazanan tek kişi ben değildim."

"İyi bir işti. Yağlı hamburger çevirmekten çok daha iyiydi." "Bu konuda hemfikiriz, sevgili dostum. Ee, ne var ne yok?"

Nefes vererek, Knox ile yaptığım görüşmeyi ona anlatıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şey, süite gidelim," diyor. Sesinde heyecan duyuluyor. "Corie, ikiniz de bu işin içindesiniz. Tabii, sen hala saklıyorsun, ama

bu senin verdiğin bir karar. Bana, Landry ve Rampage'e söylemek istediğini ve kartların nasıl düşerse düşsün dediğini söyledin."

"Bunu yapamayız. Sezon boyunca olmaz. Sezon bittiğinde hala birlikteyse, başka bir iş arayabilirim."

"Gerek kalmayabilir."

"Bu bir olasılık, ama eğer birimiz organizasyondan ayrılmak zorunda kalırsa, o kişi ben olmalıyım. Bir de kardeşim var, onu da düşünmeliyiz."

"Hâla Landry'yi hafife aldığını düşünüyorum. Tek istediği senin mutlu olman. Knox'un tamamen seninle olduğunu bilirse, o da bunu kabul edecektir. Ayrıca, seni gördüğünde Knox'u da görmek zorunda kalacak ve ikimiz de onun seni silip atmayacağını biliyoruz. Landry en iyi ağabeydir. Cinayet işlesen bile, yine de yanında durup seni destekler."

"Biliyorum, ama bu farklı. O, tüm arkadaşlarına, hatta tüm takıma benim yasak bölge olduğumu söyledi. Sen de benim kadar çok kez bunu söylediğini duydun."

"Evet, çünkü çoğu serseri. Knox ve onun yakın arkadaşları değil. Elbette, ilişki kuruyorlar, ama seks sağlıklı ve doğal bir şey. Her gece farklı bir kadınla yatmıyorlar. Hiçbiri yle değil. Landry bunu biliyor. Ona güven, Corie."

"Neden onu bu kadar savunuyorsun?"

"Hayır. En yakın arkadaşımın ikilemine yardımcı oluyorum, bu yüzden beni aradı," diye cevap veriyor. "Bak, Landry'yi senin kadar iyi tanıyorum. O koruyucu biridir. Bu rolü gururla üstlendi. Onu kaybetmeden önce bile," diyor, annemden bahsederek, "seni her zaman korudu. Mutlu musun, Corie?"

"Evet."

"Knox da bu mutluluğun bir parçası mı?"

"Kesinlikle."

"O zaman Landry de ikna olacaktır. Bu yüzden seni kaybetmeyecektir. Knox'un senin için doğru kişi olduğunu kabul etmeyi öğrenmek zorunda kalacaktır. Bir gün o da doğru kişi bulacaktır."

O haklı. Biliyorum haklı, ama bu korkutucu. Annemizi kaybettiğimizde Landry bize destek oldu ve bir bakıma, onun en yakın arkadaşıyla çıkmak ona saygısızlık gibi geliyor, ama Sloane haklı. Ben

Bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum ve Knox ve bana davranışları bunun büyük bir parçası. O benimle birlikteyken, biz varız. Elbette, halka açık yerlere çıkmıyoruz, ama çıksaydık, içimden bir ses onun farklı davranmayacağını söylüyor. Aslında, bana daha da uyumlu davranırdı.

"Teşekkürler, Sloane."

"Her zaman, canım. Peki, pazar günü Beckett ailesiyle lüks bir hayat mı yaşayacağız, yoksa tribünde sıırsıklam mı olacağız?" diye şaka yapıyor.

"Orada olacaksın, değil mi? Orada ol derken, ben hata yaparsam diye yanımda olmanı istiyorum." Futbol terimleri kullandığımda kendime gülümsüyorum. Knox ve kardeşim gurur duyardı.

"Orada olacağım."

"O zaman süit hayatı yaşıyoruz demektir."

"Evet!" diye sevinçle bağırır. "Uzun ve zor bir günü daha da güzelleştirdin. Kıyafetlerimizi seçmemiz lazım."

"Kot pantolon ve Landry'nin forması," diyorum ona.

"Televizyona çıkma ihtimalimiz var. Süitleri gösterdiklerini biliyorsun."

"Ben yine de kot pantolon ve Landry'nin forması giyeceğim. Sadece kendim olmak istiyorum, Sloane."

"Tamam, ama saçını kıvırıp makyajını yapacağım." "Anlaştık."

"Belki de Knox'un forması giymeliyiz, sonuçta bu onun süiti."

"Evet, bunu yapamayız. Landry'nin kız kardeşi ve en iyi arkadaşı olarak misafiriz. Knox'un forması giymek şüphe uyandırır."

"O senin erkek arkadaşın. Bekle, Knox Beckett'in forması var mı ki?"

"Hayır."

"Onca yıldır ona aşıksın, hiç para harcamadın." "Hayır, ben Reynolds hayranıyım."

"Senin için ikisinin de isimleri ve numaraları yazılı özel bir forma yaptırmamız gerekecek. Bunun onlarla bir kavgaya dönüşeceğini görebiliyorum." O gülüyor.

"O noktaya gelirse, ne yapabileceğimize bakarız," diye onu teselli ettim.

"Sözünü tutmanı bekliyorum," diyor bana.

"Biliyordum. Beni ikna ettiğin için teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Asla gerek kalmayacak. Seni seviyorum, Corie."

"Ben de seni seviyorum. Sonra konuşuruz," diyorum, telefonu kapatıp kanepeye bırakıyorum, tam da ön kapı açılırken. Landry oturma odasına girip kanepede yanıma oturuyor. "Onlardan tüm paralarını aldın mı?" diye takılıyorum.

"Biliyorsun. Şey, hepsi değil. Ben ikinci oldum. Reid en çok ödülü aldı." Ayaklarını sehpaye uzatır. "Ne izliyoruz?" diye sorar, sesi kapatılmış televizyonu işaret ederek.

"Hiçbir şey. Az önce Sloane ile telefonda konuştum." "O nasıl?" diye sorar.

"İyi. Virüs yayılırken, anaokulu öğretmeni olarak en iyi hayatını yaşıyor."

Landry yüzünü buruşturur. "O işi yapan harika bir kadın. Ben yapamazdım herhalde."

"Daha önce hastalandığımda bana sen bakmıştın."

"Evet, ama tuvalete zamanında yetiştin."

O haklı olduğu için gülüyorum. "Bence kendi çocukların olduğunda durum farklıdır. Ya da, bilirsin, küçük kız kardeşin." Omzumu onun omzuna yaslıyorum.

"Muhtemelen haklısın."

"Sen harika bir baba olacaksın, Landry."

"Bana karşı yumuşuyor musun, küçük kardeşim?" Ses tonu alaycı.

"Hayır, sadece bir gözlem yapıyorum."

"Bir gün, umarım haklı olduğumu kanıtlayabilirim."

"Vay canına, büyük Landry Reynolds yerleşmekten bahsediyor. Hayatında benim bilmediğim bir kadın mı var?" Bu soruyu soruyorum, her ne kadar ikiyüzlü bir davranış olsa da, çünkü ben de onun en iyi arkadaşıyla olan ilişkimi saklıyorum.

"Hayır, ama Knox biriyle görüşüyor. Kim olduğunu bize söylemiyor, ama farklı davranıyor."

Yutkunup sesimin titrememesine dikkat ediyorum. "Nasıl yani?" "O daha sakın biri, sanırım. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Her zaman doğru beslenmemiz ve yeterince dinlenmemiz için başımızın etini yiyor.

yanlış anlama, hala öyle yapıyor ama sanki hayatında futboldan daha önemli bir şey varmış gibi. Dürüst olmak gerekirse, bunu kafamda oturtmak zor. Knox Beckett futbol demektir. Üniversitede tanıştığımız günden beri, onun birinci sınıf, benim üçüncü sınıf olduğumdan beri, o bu oyunu yaşıyor ve soluyor. Şimdi de hala futbolu seviyor gibi görünüyor ve kariyerine odaklanmış durumda, ama o kız her kimse, ona da odaklanmış durumda."

Onun sözleri göğsümde bir heyecan yaratıyor. Ona söylemek için ağzımı açıyorum ama kapatıyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor. Kısım Landry bizi, yani Knox'u fark ettiği için, kısmen de onu nasıl gördüğü için. Landry benim Knox'umu tarif etti. Televizyondaki ya da sahadaki adamı değil. Bana kraliçe gibi davranan adamı. Beni ona aşık eden adamı. Landry'nin konuşma şekli gözlerimi yaşartıyor; Knox'un gizemli kadına aşık olduğunu görüyor. Belki, sadece belki, bizim hakkımızda gerçeği öğrendiğinde, itiraf ettiğimizde, anlayacaktır ve bu, benim beklediğim gibi büyük bir patlama olmayacaktır.

"Knox demişken." Landry bana dönünce kalbim ağzıma geldi. "Ayrılırken bu hafta sonu süitinde boş odası olduğunu söyledi. Yağmurda oturmak yerine Sloane ile birlikte onun ailesiyle maçı izleyip izleyemeyeceğinizi sordum. İkinizi de memnuniyetle ağırlayacağını söyledi. Ailesi çok havalı. Sen ve Sloane oraya çok uyum sağlayacaksınız."

Panik duygum yerini sıcaklığa bırakır. "Çok nazikmiş."

"Evet, yeni kız arkadaşının da orada olup olmayacağını öğrenmeye çalıştım ama ağzını sıkı tuttu. Onun hakkında fazla bir şey söylemiyor, sadece var olduğunu söylüyor."

"Mahremiyetine hakkı var."

"Öyle, ama o benim en iyi arkadaşım, biliyorsun. Onun adına mutluyum." "Eminim hazır olduğunda onunla tanışacaksın."

"Evet, yani, bizim dünyamız oldukça çılgın. Fotoğraflarımız çekilmeden bir restorana gidemiyoruz, hatta lanet olası bir otomatik araba yıkamaya bile giremiyoruz. Onu kendine saklamanın cazibesini anlayabiliyorum."

"Belki de henüz yeni bir ilişki olduğu için, bu ilişkinin uzun süreli olacağından emin değildir," diyorum, kendimi sahtekar gibi hissederek.

"Hayır, bence onu tamamen kendine saklamak ve bizim hayatımız olan spot ışıklarından uzak tutmak istiyor. Knox'u çok uzun zamandır tanıyorum ve daha önce hiç kız arkadaşı olduğunu söylememişti. Bu seferki onun için farklı bir şey var."

"Onun için iyi," diye mırıldanıyorum, gülümsememi saklamaya çalışırken.

"Yatmaya gidiyorum." Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürür. Durur ve bana döner. "Knox'a, sabah antrenmana sen ve Sloane'ın geleceğini söyleyebilir miyim?"

"Tabii. Lütfen ona bizim adımıza teşekkür et. Eminim Sloane çok heyecanlanacaktır." "Tabii ki, Rampage ile süit hayatı." Gülümser. "Bir tane almayı düşündüm

Bir tane almayı düşündüm, ama Knox gibi onu dolduracak çok fazla insanımız yok."

"Bir gün, ağabey, bir gün, ikimiz de küçük ailemizi büyüteceğiz."

O da başını sallar. "Olmazsa da, birbirimiz varız." El sallayarak dönüp koridordan odasına doğru yürür. Onun odası birinci kattaki ana yatak odasıdır.

Telefonum çalıyor ama cevap vermiyorum. Bunun yerine bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Odama çıkıyorum. Birazdan ararım.
ararım.

Knox: Tamam.

Yatma vaktim geldiği için aceleyle işlerimi halledip kapımı kapatıyorum ve onu aramadan önce sesimi bastırmak için vantilatörü açıyorum.

"İşte geldi," diyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Biraz para kaybettiğini duydum."

Kıkırdar. "Evet, ama hepsi eğlence amaçlı. Bahisleri asla çok yükseğe çıkarmayız. Faturaları yine de ödeyebileceğim," diye alay eder.

"Landry, Sloane ve bana süitini teklif ettiğini söyledi."

"Bunun satılmasına yardımcı olabileceğini düşündüm. Endişelendiğini biliyorum."

"O ayrıca dedi dedi senin aşık aşık senin gizli gizli kız arkadaşına aşık oldun."

"Çünkü öyle."

"Bu konuşmayı yapıp ona söylememek zordu."

"Sen hazır olduğunda ben de hazırım, Corie. Sadece bunu birlikte yapacağımıza söz ver. Onun öfkesini senden çıkarmasını istemiyorum."

"Ama bunu sır olarak saklamak isteyen benim."

"Ben de kabul ettim. Bu işte birlikteyiz, Corie kızım. Her zaman yanında olacağım. Kimin fikri olursa olsun, ikimiz de aynı fikirdeyiz, o yüzden ona birlikte söyleyeceğiz. Hazır olduğunda."

"Bazen senin gerçek olduğuna inanamıyorum," diyorum ona. "Nasıl yani?"

"Sen her zaman ne söyleyeceğini biliyormuşsun gibi görünüyorsun." "Ben sadece kendimim, Corie. Bir senaryo yok."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum, ama geçmişte bana sözler söylenmişti ve Knox'un Conner olmadığını ve Conner'ın bana yaptıklarını asla yapmayacağını bilsem de, bu korku zihnimin bir köşesinde hafifçe kalıyor.

"Peki, maç?"

"Landry iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Ona katılacağımızı söyledim." "Evet, harika," diyor, heyecanı belli oluyor.

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü onlar senin benim olduğunu bilmiyor olabilirler, ama ben biliyorum. Sevdiğim herkes bizi izleyecek ve zaferimizi birlikte kutlayacak."

"Seni dinle, Bay Quarterback. Biraz kibirli olmaya başladın, değil mi?"

"Kız arkadaşım izleyecek. Bu benim için bir ilk ve bu olayı kutlamak için galibiyeti eve götürmekten başka bir sonuç olamaz."

"Haklısın." Gülüyorum.

"İki şey bunu daha da iyi hale getirebilir." "Öyle mi? Nedir o?"

"En büyüğü, tüm dünyanın senin benim olduğunu bilmesi. İkincisi ise benim formamı giymen. Lanet olsun, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor."

"Her hafta binlerce kadın senin formayı giyiyor."

"Onlar sen değilsin, Corie. Onların desteğini takdir ediyorum ama benim kızımın benim adım ve numaramı giymesi ile aynı şey değil."

"Sanırım kendime bir Knox Beckett forması almam gerekecek." "Tamam. Ben hallederim."

"Onu giyemeyeceğimi biliyorsun," diyorum ona.

"Henüz giyemezsin, ama giyebileceğin bir gün gelecek. O gün geldiğinde hazır olacaksın."

"Oraya varabilir miyiz sence?" diye soruyorum, güvensizliğim belli oluyor ama ondan saklamam gerekmediğini biliyorum.

"Ulaşacağız, Corie kızım. Hazır olduğunda bana söyle, gerisi kendiliğinden hallolur."

"O kadar basit değil."

"Güven bana, bebeğim. O kadar basit hale getireceğiz."

"Sadece Landry değil. İkimiz de işimizi kaybedebiliriz."

"Hazır olduğunda, insan kaynakları, koç ve orada olması gereken diğer kişilerle randevu alacağız. Durumumuzu açıklayacağız ve ne olursa olsun, olsun."

"Bu fikir hoşuma gitti mi, bilmiyorum."

"Sonuçta sen benim olursun ve tüm dünya bunu bilirse, her şey yoluna girer."

"Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim."

"İkimiz için de yeterince var," diyor.

"Geç oldu. Biraz uyumanı sağlayayım." "Evet, yatmam lazım."

"İyi geceler, Quarterback."

O gülümser. "İyi geceler, Corie kızım."

On Dokuzuncu Bölüm

Corie

"Kıpırdama," diye emreder Sloane. Banyo aynasının önündeki taburede otururken donakalıyorum. Sırtım dönük olduğu için göremiyorum. En iyi arkadaşımın bana ne yaptığını hiç bilmiyorum.

"Fazla abartma," diye uyarırım onu. "Ben sadece benim, Sloane. Bu yetmiyorsa, öyle olsun." İyi bir izlenim bırakmak istiyorum, yanlış anlamayın, ama aynı zamanda kendimin farklı bir versiyonu gibi davranmak da istemiyorum. Son birkaç aydır yeterince rol yaptık. Suçlar listeme yenilerini eklememize gerek yok.

"Bebeğim, bunu senin için yapıyoruz, başkası için değil. Erkek arkadaşının ailesinin yanına gittiğinde kendine güvenen ve seksi hissetmeni istiyorum. Onlarla ilk kez tanışacaksın."

"Ama onun için önemli biri olarak tanışmıyorum," diye karşılık veriyorum. Bu sözleri söylemek göğsümü acıtıyor.

"Bir gün öyle olacaksın," diye beni teselli ediyor. "İşte." Aynaya dönüp gülümsüyorum. "Gördün mü, sana çok fazla olmadığını söylemiştim."

Tabureden kalkıp en iyi arkadaşımı kucakladım. "Teşekkürler, Sloane. Sen olmasaydın bugün o süite giremezdim."

"Onlar sadece insanlar, Corie."

"Onun için önemli insanlar."

"*Sen* de onun için önemlisin." Telefonum çaldı, o da uzanıp ekrana baktıktan sonra telefonu bana uzattı. "Söylemiştim."

Knox: Derin nefes al, Corie kızım. Şu anda çok korktuğunu biliyorum, ama sana her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum. Maçtan sonra süitte kal, ben

seni almaya geleceğim.

Ben: Ben gayet sakınım, QB. Bugün iyi şanslar. Beckett
süitinde, Reynolds formasıyla seni destekleyen kız ben
olacağım.

Knox: O forma meselesini çok yakında halledeceğiz, bebeğim.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Sloane omzumun üzerinden.

Telefonumun ekranını kilitleyip ona dönüyorum. "Omzumun üzerinden okumayı kes," diyorum, sesimde hiç öfke yok.

"Zaten bana söyleyecektin, o adam için önemli olduğunu tam olarak teyit etmezsem nasıl sevinçten havalara uçabilirim ki? Bence sen de bu gece o süitte olacak diğer herkes kadar onun için önemlisin."

"Bu biraz abartılı."

"Hayır. Peki ya forma olayı?" Ellerini yüzünün önünde yelpaze gibi sallıyor. "Çok seksi."

Onun haklı olduğunu kabul ederek başımı sallıyorum. Knox'un benim onun forması giymemi istemesi... Bilemiyorum... Bu, çoğu kadının hayalini kurduğu bir oyuncu için bir tür bağlılık gibi ve işte ben, hayalimdeki adam, bunun gerçekleşmesi için çaresizce bekliyorum.

"Bu yüzden sana bir şey aldım." Sloane, banyodan çıkıp yatak odama girerken sırtarak küçük bir hediye çantasıyla geri dönüyor.

"Onu nereden aldın?"

"Çantamın dibine sıkıştırmıştım." Bana uzatıyor. "Aç şunu." "Bugün benim doğum günüm değil."

Sloane parlak kahverengi gözlerini bana çevirir. "Biliyorum. Bu muhtemelen senin için olduğundan çok Knox için, ama aynı zamanda sana bahsettiğim güvenin bir parçası."

Ne demek istediğini merakla, kağıt mendili açıp içindekileri çıkarırım. Elimde siyah bir sütyen ve külot seti vardır. "Bana iç çamaşırı mı aldın?" Kumaş ipeksi pürüzsüzdür ve başparmağımla işaret parmağım arasında kumaşı okşamadan edemem.

"Ah, sevgili Corie. Bu sıradan bir iç çamaşırı değil." Eşleşen seti elimden alır ve havaya kaldırır. Sütyenin bandında Rampage sarısı renkte "*Beckett*" yazısı işlenmiştir. İpek külotu havaya kaldırır. Önünde "*Property of*" yazısı, arkasında ise 10 rakamı işlenmiştir. Knox'un numarası. Hepsi Rampage sarısı renkte.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Parçalar çok güzel ve nakışlar çok zevkli. "Bunları nereden aldın?"

Omuzlarını silkiyor. "Ben yaptım." "Ne?"

"Evet, annemin yeni bir nakış makinesi var ve bana nasıl kullanıldığını gösterdi."

"Lütfen bana annenin sana yardım etmediğini söyle?"

Sloane gülerek başını geriye attı. "Yardım etmedi. Sınıfım için birkaç proje yaptım. Saymak için kulaklarında rakamlar olan aylar ve her çocuğun adının yazılı olduğu, ilan panosuna asmak için kurdeleler yaptık. Onları internetten uygun fiyata satın aldım ve annem bana yardım etti. İşimi bitirdiğimde, bu konuda profesyonel olmuştum ve bunu düşündüm."

"Bunu nasıl düşündün?"

"Knox'un senin onun forması giymeni istediğini söylemiştin. Bu gece benimle kalacağını biliyorum." Göz kırpar. "Bu yüzden, maça Reynolds'ın bir numaralı forması ile gururla çıkacağın için, bu onu biraz neşelendirebilir diye düşündüm."

"Bu... mükemmel." Onu kucaklarım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi hazırlanmamız lazım, yoksa geç kalacağız." Bana sütyen ve külotu uzattı. "Git giyin." Kaşlarını oynattı ve kahkahası beni banyodan yatak odama kadar takip etti.

* * *

"Kıpır kıpırsın," diye fısıldadı Sloane. Süitin kapısına vardık ve bana döndü.

"Hazır mısın?"

"Artık geri dönüş yok." Omuzlarımı dikleştirip, gerginliğimi bir kenara bırakarak odaya giriyorum. Kapının açılma sesi

herkesin dikkatini çeker. Kapı duyulabilir bir tıklama sesiyle kapanırken tüm gözler üzerimizde.

El sallayıp gülümsüyorum. "Merhaba, ben Corie, bu da en iyi arkadaşım Sloane. Ben Landry'nin kız kardeşi" diyorum. Kim olduğumu biliyorlar. Knox, onlara burada olacağımızı söylediğini söyledi.

"İçeri gelin bayanlar," diyor Knox'un kız kardeşi Everly. Onu, evinde asılı olan fotoğraflardan tanıyorum. Ailesini de tanıyorum, bu yüzden diğer ikisi de amcası ve yengesi Reagan ve Tyler olmalı. Hepsinin fotoğrafları var, ama onları şahsen tanımadan hepsini ayırt etmek benim için hala zor. Everly ve ailesi farklı. Evinde beşinin birlikte çekilmiş daha fazla fotoğraf var.

"Ben Everly, Knox'un kız kardeşi. Bu da nişanlım Matt." Bir adım öne çıkıyor ve ben el sıkışmayı bekliyorum, ama o bunun yerine beni ve sonra Sloane'ı kucaklıyor.

"Kucaklaşma döneminden geçiyor," diye nişanlısıyla dalga geçiyor Matt. "Düğüne hazırlanıyor." Ona, odadaki tek kadınmış gibi gülümsüyor. Knox, onun iyi bir adam olduğunu ve kız kardeşi için mükemmel olduğunu söylemişti. İlk izlenimim de aynı yönde. O, ona aşık. "Tanıştığımıza memnun oldum." O da bizi kucaklıyor.

"Sadece ben değil," Everly onunla dalga geçer. O geri adım atar ve onu belinden tutar, önüne çeker ve kollarını ona dolandır.

"Ben Emma, en küçük kız kardeşi." Gülümser ve beni de kucaklamaya çeker.

"Hoş geldiniz. Ben Kendall, Knox'un annesi." O da bize sarılır ve geri çekilir.

"Ben babasıyım. Ridge," der babası ve ikimizi de kucaklar. "Ben Reagan, bu kızın ablasıyım. Bu da kocam Tyler. bize katıldığınız için çok mutluyuz." Bizi kucaklar, sonra kocası öne çıkar ve aynısını yapar.

Sloane'a bakıyorum, o da gülümsüyor ve bana hafifçe *"Ne yapıyorsun?"*

"

"Bu süitin dolu olmasına alışkınsınız, bu yüzden bugün bizimle birlikte birkaç kişi daha olması çok hoş," diyor Kendall.

"Bizi de izlemeye davet ettiğiniz için teşekkürler. Kardeşime ve Knox'a tribünde de rahatça izleyebileceğimizi söyledim." Önce Landry'den bahsediyorum, sözlerimin "*oğlunuz beni burada istedi*" anlamına gelmemesini umarak.

"Onlar ısrar etti," diye araya giriyor Sloane.

"Peki, ısrar ettiklerine sevindik." Reagan gülümser. "Tonlarca yiyecek var ve menüden bir şey sipariş etmek isterseniz her süite atanmış garsonlarımız var. Size getirirler."

"Bebeğim, o Landry'nin kız kardeşi. Eminim prosedürü biliyordur," amcası Tyler diyor.

"Hayır, aslında. Bu benim için bir ilk," diye itiraf ediyorum. "Ne? Gerçekten mi?" Everly şok içinde soruyor.

"Evet, son dört yıldır üniversitedeydim ve burası çok geniş. Sadece Landry ve ben varız, bu yüzden Sloane ve benim burada oturmamız biraz fazla olur. Genelde tribünde otururuz ama hava durumu nedeniyle Knox ve Landry buraya gelmemiz gerektiğine karar verdi." Saçmalıyorum ve çok fazla şey ifşa edeceğimden çok korkuyorum, bu yüzden ağzımı sıkıca kapatıyorum.

"Büyük kardeşleri bilirsin," diye alay ediyor Sloane. "Corie ve ben anaokulundan beri en iyi arkadaş olduğumuz için, teknik olarak o benim başka bir anneden olan kardeşim. Her şeyi en iyi kendisinin bildiğini düşünür ve genellikle hayır cevabını kabul etmez."

"İkisi de ısrar ettiği için mutluyuz. Gelin, oturun. Maç başlamak üzere." Knox'un annesi Kendall elimi tutarken, teyzesi Reagan da Sloane'ın elini tutup bizi koltuklara götürüyor.

"Bu inanılmaz," diyor Sloane. Sesinde heyecan duyuluyor.

"Stadyum boşken buraya gelmiştim, ama bu... seyirciler ve sahadaki oyuncularla, tamamen farklı bir deneyim."

"Hiç süitte bulunmadığınızı sanıyordum?" diye sorar Everly.

Harika, şimdi ailesi benim yalanlarla dolu olduğumu düşünüyor. Teknik olarak öyle, ama bu konuda değil. "Maç izlemek için değil. Bu sezon Rampage için çalışmaya başladım. İçeri girdim, ama hiç maç izlemedim," diye açıklıyorum.

"Anladım. Mantıklı. Tam bir deneyim yaşamanıza sevindim." Everly gülümser.

Hafif bir sohbet yapıyoruz ve Knox haklıymış. Ailesi inanılmaz. Bizi kelimenin tam anlamıyla kollarını açarak karşıladılar ve sanki onları yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Maç berabere ve top Rampage'de. Hepimiz ayakta izliyor, nefesimizi tutuyor ve ne olacağını bekliyoruz. Top atılıyor, Knox geriye düşüyor ve saniyeler içinde topu sahaya fırlatıyor ve top Landry'nin açık ellerine düşüyor. Kardeşim koşmaya başlıyor ve hepimiz bağırıp çığlık atarak onu destekliyoruz. Landry, saatte on saniye kala touchdown için endzone'a düşüyor.

Gözlerim yaşlarla dolarken, ağabeyim ve Knox göğüslerini çarpıştırıyor ve ardından sahadaki tüm Rampage oyuncularını bir tür zafer dansı yapıyor. Dans bittiğinde, Landry yumruğuyla göğsüne vuruyor ve süiti işaret ediyor.

Kendall bana iyi olup olmadığımı sorana kadar ağladığımı fark etmiyorum. Gözyaşlarımı siliyorum. "İyiyim. Onunla gurur duyuyorum, annemle babam da gurur duyardı." Sözlerim daha ağızımdan çıkmadan, Kendall beni tekrar kucaklıyor.

"Öyleler," diyor, sesi titriyor. "İkinizle de gurur duyuyorlar."

"Teşekkür ederim," diyerek kollarından kurtuldum.

"Şimdi, ne yap yap yapacağız?" Sloane sorar. O

kazandıkları heyecandan titriyor. Kesinlikle çok heyecanlı bir maçı.

"Genelde burada takılırız. Knox duş alıp medyadan kaçabildiğinde bizi ziyarete gelir," diye açıklıyor Ridge.

"Sizinle bekleysek sorun olur mu? Landry muhtemelen bizim de onunla olacağımızı varsayacak ve muhtemelen onunla birlikte olacaktır." *Ben de oğlunuzu görmek istiyorum.*

"Tabii ki," diyor Ridge. "Maçtan sonra hepiniz bize katılabilirsiniz. Genellikle ev maçlarından sonra yemeğe gideriz." "Oh, rahatsız etmek istemeyiz."

Kendall elini havada sallıyor. "Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur. Landry ve diğer birkaç arkadaşımız birçok kez bize katıldı. Aileleri şehirde ya da gidecek evleri yoksa, birkaç kişi her zaman bize katılır."

"Davetiniz için teşekkürler. Landry ile konuşup ne yapmak istediğine bakacağım."

"O zaman anlaştık." Ridge gülüyor. "Landry'nin yemek yemeyi sevdiğini biliyoruz."

Hepimiz gülüyoruz çünkü haklı. Kardeşim yemeğe bağımlı. Seçici değildir. Hiçbir şeyi sevmediğini söylediğini duymadım. Belki ligden emekli olduğunda, dünyayı dolaşan bir yemek eleştirmeni olabilir.

Matt, Tyler ve Ridge maçı özetlerken, altı kadın oturup Everly'nin düğününden herkesin akşam yemeği için gitmek istediği yere ve herkesin kariyerine kadar her şeyi konuşur. Sohbetler rahattır ve Knox'un ailesinde Knox'un izlerini çok görürüm. Geldiğim için mutluyum.

Sonunda, bir saat sonra, süitin kapısı açılır ve Knox ile Landry, Reid, Baker ve Foster'ın peşinden içeri girerler. Hepsi birbirlerini tanıyor gibi görünür ve selamlaşırlar.

"Peki, süt hayatı nasıldı?" diye sorar Landry ve beni kucaklayarak sarılır.

"Maç iyiydi, eğlenceli zaman geçirdik. Organizasyon için teşekkürler." Ona övgüde bulunmaktan nefret ediyorum, ama daha sonra Knox'a telafi edeceğim.

"Knox'a teşekkür et, bu onun fikriydi. Ben sadece uyguladım." Landry omuz silkiyor.

"Ben ne yaptım?" Knox, ailesine merhaba dedikten sonra bize katılır.

"Kızların burada olması senin fikrindi."

"Yağmurda dışarıda olmaktan iyidir." Omzunun üzerinden sahayı işaret eder. "Yemeğe gitmeye hazır mısınız?"

"Bu gerçek bir soru mu?" diye sorar Landry.

"Landry açlıktan ölmeden gidelim," diye alay eder Tyler.

"Hey, bunu hak ettim. Bugün sahada ne yaptığımı görmedin mi?"

"Evet, evet," diye homurdanır Reid. "Gidelim."

Oda boşalır ve Sloane'ın Landry ile son oyun hakkında konuşmaya başladığını izlerim. Knox ve ben süitten çıkan son iki kişiyiz. Elini kalçama koyarak eğilir ve fısıldar. "Çok güzelsin, Corie kızım."

Omzumun üzerinden ona gülümserim. "Teşekkürler, Sloane sihrini konuştu."

"Saçınla, makyajınla ya da sırtında yanlışı isim ve numara yazmasıyla ilgisi yok. Sadece sensin."

"Adım Reynolds, biliyorsun," diye onu takılıyorum, iltifatını önemsemeden.

"Sonsuza kadar öyle kalmayacak," diyor, belimi sıkıca kavrayıp, babası dönüp bizim de onları takip ettiğimizden emin olmak için tam zamanında uzaklaşıyor. "Geliyoruz, ihtiyar," diyor Knox alaycı bir şekilde.

Babası gülümser ve başını sallar, kolunu Kendall'ın omuzlarına atar. Onları stadyumdan dışarıya kadar takip ederiz.

Onu öpmek için can atıyorum. Kollarımı ona dolamak ve "*İyi oyundu*" demek için can atıyorum, ama kendimi tutuyorum. Bunu daha sonra, meraklı gözlerden uzak, onun evinde yapma fırsatım olacak. Yine de, ona yaslanıp "*İyi oyundu, Quarterback*" diye fısıldamaya dayanamıyorum.

Knox gülümser. "Teşekkürler, bebeğim." Bana uzanacakmış gibi elini kaldırır ve hemen indirir. Bana attığı bakış, aynı fikirde olduğumuzu gösterir. Bu durum ideal değil, ama öncekiler gibi bununla da başa çıkacağız ve yalnız kalana kadar dakikaları sayacağız.

Reid, Foster ve Baker'ın bize katılmasına sevindim. Bu grupta yeterince vakit geçirdim, sohbeti onlar sürdüreceklerini biliyorum. Sadece bu da değil, hepsi bir araya geldiğinde her zaman iyi vakit geçirirler ve bu geceki gibi heyecanlı bir maçtan galip çıktıklarında, heyecanlanmaları kaçınılmazdır.

Yirminci Bölüm

Knox

Hepimiz akşam yemeğinde oturuyoruz. Ortam gürültülü ve kaotik. Bu, ailemle birlikte ev maçlarından sonra yaptığımız bir gelenek. Bazen sadece annemle babam olur, bazen de herkes bir aradadır. Her zaman keyifli vakit geçiririz, ama bu akşamın şimdiye kadarki en iyisi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bunun, yanımda oturan ve bacağını benimkine dayayan güzel kadınla ilgisi olduğuna eminim. Nasıl başladığımızı bilmiyorum, ama Corie yanımda. Birden fazla kez kendimi, ona doğru eğilip şakağına öpücük kondukmaya ya da kolumu sandalyesinin arkasına atıp ipeksi saçlarıyla oynamaya başlarken yakaladım. Neyse ki kendime hakim oldum. Bacağıma bastırmakla yetinmek zorundayım; küçük bir şey ama yine de bir şey.

Foster ayağa kalkar ve faturayı onun ödeyeceğini bilirim. Foster, Baker, Reid, Landry ve ben her zaman sırayla hesabı öderiz. Babam ve amcalarım her seferinde sızlanıp dururlar, ama bu hepimizin kolayca karşılayabileceği bir şey ve biz de bundan keyif alıyoruz. Ayrıca, herkes benim sahip olduğum gibi büyük bir aile desteğine sahip değil. Benim ailem onlara bizim bir parçamızmış gibi hissettiriyor ve bu, ara sıra bir yemek parasından daha değerli.

"Foster, sana ne kadar borçluyuz?" diye sorar babam masaya döndüğünde.

"Hadi ama Bay B, sen daha iyi bilirsin," diye cevaplar Foster. "Siz çocuklar," diye homurdanır babam. "Bahşışı biz alacağız."

"Zaten cömertçe halledildi."

Babam konuşmaya başlar, ama annem elini onun koluna koyar. "Teşekkürler, Foster. Bizi bu kadar şımarttığınız için size minnettarız."

"Anne," diye inlerim. "Biz erkekiz. Yetişkin erkekler."

"Benim için hepiniz her zaman çocuklar olacaksınız. Özellikle sen," der, masanın üzerinden eğilerek babamın arkasından bana bakar. Bana annemin bakışını atar, *"benimle uğraşma"* diyen bakışı, ve bu beni gülümsetir.

"Haklısın." Başımı sallarım.

"Benim gibi düşündüğüne çok sevindim." Annem gülüyor.

Hepimiz kalkıp gitmek için ayağa kalkıyoruz. Corie ve Sloane anneme ve kız kardeşlerime sarılırlar. Sürpriz bir şekilde, babam ve Tyler amcam da onlara katılırlar. Erkekler kadınlara sarılırlar ve babam, Matt ve Tyler'a el sıkışırlar. Herkes Foster'a yemek için tekrar teşekkür eder. Corie'ye beni beklemesini söylemek istiyorum, ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Bunun yerine, kapıdan çıkarken elini yakalayıp, hafifçe ve hızlıca sıkıyorum. Onu göremeyene kadar izliyorum, sonra dikkatimi tekrar aileme çeviriyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler." Everly'yi kucaklayıp bırakıyorum, sonra Matt'e elimi uzatıyorum.

"Seni özlüyoruz kardeşim," diyor Everly. "Düğüne sadece birkaç hafta kaldı, işler çok yoğun olacak. O zamana kadar seni bir daha göremeyebiliriz," diyor Matt kolunu onun beline dolarken. O ona yaslanıyor ve kıskançlık midemi yumrukluyor. Ben de Corie'yi öyle kucaklayabilmek ve kimlerin izlediğini umursamamak istiyorum.

"Bu yüzü o kadar uzun süre görmeden nasıl dayanacaksın?" diye alay ediyorum.

"Kes şunu," diyor Everly gülerek. "Gidiyoruz." Bana dilini çıkarıyor ve son bir el sallamayla dönüp uzaklaşıyorlar, geriye sadece ben, ailem ve küçük kız kardeşim kalıyoruz.

"Gel buraya," diyorum Emma'ya, kollarımı açarak ona sarılmak için. O da gülümseyerek kollarımın arasına giriyor, sonra aileme arabada buluşacaklarını söyleyip babamdan anahtarları alıyor ve çıkıyor. Jackson'a tek başına dönmediği için mutluyum.

"Onu seviyorum," diyor annem.

"Öyle umarım. Onu ve o yaramazı sen yarattın," diye alay ediyorum, Everly'den bahsediyorum. Annemin kız kardeşlerimden bahsetmediğini biliyorum, ama ona zorluk çıkarmadan duramıyorum.

Annem başını sallar. "Corie, Corie'yi seviyorum."

Ben de başımı sallıyorum. "Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Biliyordum!" diyor annem ve kollarını belime dolayarak bana sarılır, ben de mutlu bir şekilde ona sarılırım.

"Çocuğu rahat bırak, tatlı kız." Babam gülüyor.

"Bana her şeyi anlat," diye ısrar ediyor annem, uzaklaşarak. Annem yeterince yaklaştığında, babam onu yanına çekip sıkıca sarılıyor. Bunca yıl geçmesine rağmen, babam hala annemin yanında olmasına ihtiyaç duyuyor. Sonunda bunun cazibesini anlayabildiğim için gülümsüyorum.

"Bu karmaşık bir durum."

Annem alaycı bir şekilde, "Bana bunu söyleme, Knox Beckett. Ben senin annenim" diyor.

"Doğru. Karşı koyduk," diyorum, ellerimi saçlarımin arasında gezdirerek. "Artık dayanamayana kadar. O, Landry'nin küçük kız kardeşi ve Rampage için çalışıyor. Uymamız gereken kurallar ve kurallar var."

"Ne kuralları? Ne kuralları?" diye soruyor annem.

"En iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle ilişki kurmazsın ve herhangi bir ilişki derhal yönetime ve insan kaynaklarına bildirilmelidir," diye açıklıyorum. Etrafıma bakıyorum, kimse bizi duymadığından emin olmak için.

"Ah, Knox." Annem iç geçirir.

"Her şey yoluna girecek," diye beni teselli eder babam. Annemin şakağına bir öpücük kondurur. "Hayatın tuhaf bir şekilde işlediği bir durum."

Annem başını kaldırıp ona gülümser ve aralarında bir şey geçer. "Haklısın," diye onaylar annem.

"Onu senin için seviyorum, Knox."

Gülümsüyorum. "Ben de anne, ben de."

Beni tekrar kucaklar, sonra babamın yanağına öpücük kondurur. "Kamyonette olacağım."

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Neyi?" diye sorar babam, annem kamyonete binene kadar onu izler.

"Seninle erkek erkeğe konuşmam gerektiğini bilmek."

"Anne içgüdücü," diyor.

Başımı sallıyorum. "Bunu daha fazla saklamak istemiyorum," diyorum ona. "Onunla konuş."

"Konuştum. Korkuyor ve onu zorlarsam onu kaybedeceğimden korkuyorum."

"Bunu istemezsin." Babam bilgece gülümser.

"Hiç de değil. Onu beklemiyordum, baba. Bu benim planım değildi, ama şimdi o hayatımda olduğu için, onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Hayattaki en güzel şeyler beklenmedik şeylerdir, evlat. Her anı, her saniyeyi, her dakikayı, her saati ve her günü tek tek yaşa. Eğer sen ve Corie birbiriniz için yaratılmışsanız, her şey yoluna girecektir."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum, ama kenarda oturmaya alışkın değilim. Bu gece onunla birlikte olmak ve masadaki herkese onun benim için ne kadar önemli olduğunu gösterememek, içimi ateş gibi yakıyor.

"Gel buraya, evlat." Babam beni kucaklıyor. Yirmi yedi yaşında bir adam olmam umurumda değil. Ebeveynlerinin kucaklamasının verdiği rahatlığı hiçbir şey yenemez. "Dikkatli sür," diyor bana.

"Teşekkürler baba. Sen de dikkatli sür." Kamyonetine doğru yürürken, ben de aynısını yaparım. Kızımı görmek için eve gitme zamanı.

* * *

Asansör en üst kata geldiğinde, dışarı çıkıyorum ve Corie'yi kapımın yanında yerde otururken görüyorum. "Sana bir anahtar bulmalıyız," diyorum ona. Onun burada tek başına oturması beni çok kızdırıyor. Bu katta sadece benim dairem var, bu yüzden biri beni ziyarete gelmedikçe, ki bu ilişkimizi sakladığımız için riskli olabilir, burada kimse olmamalı, ama yine de bundan nefret ediyorum. İçeri girer girmez ona yedek anahtarı vereceğim. Neden daha önce ona vermeyi düşünmedim bilmiyorum.

"Buraya geleli çok olmadı," diyor, ayağa kalkmasına yardım etmek için uzattığım eli tutarken. Onu göğsüme çekip kollarımı etrafına doluyorum.

"Seni özledim."

"Az önce beni gördün," diyor bana.

"Aynı değil, bunu sen de biliyorsun."

Bu sözlerle başını geriye doğru eğip bana gülümsemek için yeterince uzaklaşıyor. "Ben de seni özledim."

"İçeri girelim." Onun gecelik çantasını alıp kapıyı açıyorum ve onun için kapıyı açık tutuyorum. Çantasını kanepeye bırakıp mutfığa doğru yürüyorum ve çekmecedan yedek anahtarımı çıkarıyorum. "Al şunu." Ona anahtarı uzatıyorum.

"Bana anahtar vermek zorunda değilsin, Knox."

"Corie, al şu lanet anahtarı. Her zaman bana 24 saat ulaşabilmeni istiyorum. İstedğin zaman kullan. İstedğin zaman burada kal." Elini tutup anahtarı avucuna koyuyorum ve o elini yumruk yapıyor.

"Bu çok büyük bir şey," diye mırıldanır. "Büyük bir adım."

"Başka neyin büyük olduğunu bilmek ister misin?" diye soruyorum ona.

Güzel yeşil gözlerini devirir. "Bu eski haber." Kıkırdar.

"O değil... yani, evet, o da var, ama ben onu kastetmedim," diyorum, kalçalarını tutup onu mutfak adasına oturtuyorum. Bacaklarını benim için açıyor ve ben de ait olduğum yere, aralarına yerleşiyorum.

"Özür dilerim." Gülümsüyor. "Ne söyleyecektin, söyle bana."

Bir eliyle ensesini kavrarken, diğer eliyle yanağını okşuyor. "Sana karşı hissettiklerim çok büyük. Sana her baktığımda kalbim göğsümde kabarıyor. Bu çok büyük bir şey. Yani hayır, Corie kızım, evimin anahtarını alman buna kıyasla küçük bir şey. Dünyaya senin benim olduğumu söylemiyor olabiliriz, ama burada, benim evimde, sen benimimsin. Sen benim kraliçemsin, bebeğim, ve kalemin anahtarlarını hak ediyorsun."

Gözleri yaşlarla parıldıyor. "Ben de öyle hissediyorum," diyor gülümseyerek. "Hepsini."

"Güzel." Yaklaşıyorum, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde duruyor. "O zaman bana karşı gelme. Anahtarı al. Kullan." Son kalan mesafeyi kapatarak onu öpüyorum. Söylemediğim şeyi ona göstermeye çalışıyorum. Onun kalbimi çaldığını anlamasını istiyorum. Neredeyse ona söyleyecektim. Neredeyse itiraf edecektim, ama onun daha fazla zamana ihtiyacı var. Onun da aynı şeyi hissetmediğini düşündüğümden değil, ama hala suçluluk duygusuyla boğuşuyor ve bizim ilişkimizi açıkça ortaya koymaya hazır olana kadar, hikayemizin bu küçük parçasını saklamam gerekiyor. O bunu duymaya hazır olduğunu anlayana kadar, sadece kendim için, sıkı sıkıya saklamalıyım. Akrabam olmayan bir kadına onu sevdiğimi hiç söylemedim. Corie'nin ilk ve son aşkım olmasını istiyorum.

Büyük sözler.

Büyük duygular.

Hepsi onun için.

Elleri gömleğimin eteğine uzanıyor ve çekerek öpücüğü kesiyor. "Çıkar."

"Ne istersen," diyorum ona, gömleğimi başımdan çıkarıp yere bırakıyorum. "Buraya gel." Uyluklarının arkasını kavrayıp onu tezgahtan kaldırıyorum. O da ne yapacağını biliyor, kollarını ve bacaklarını bana doluyor ve ben bizi yatak odama götürüyorum.

"Benim için soyun."

"Tuvalete gitmem lazım," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Tamam." Onu tekrar ayakları üzerine indirip geri çekilirim ve yanımdan geçmesi için yer açarım. Banyo kapısı kapanınca, kalan giysilerimi de çıkarırım. İkimiz de bunun nereye varacağını biliyoruz ve ona ihtiyacım var. Giysilerim sadece önümdeki engellerden biri.

Lambayı yakıp tavandaki ışığı kapattım ve ortamı mükemmel hale getiren bu atmosferi gülümsemeyle karşıladım. Banyo kapısı açıldı ve ona doğru döndüm. Siyah sütyen ve külot dışında her şeyini çıkarmıştı. Birkaç adımda birbirimize yaklaştık ve gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Göğüslerine geldiğimde durdum. "Bu ne?" diye mırıldandım. İşaret parmağım, bant üzerine işlenmiş soyadımı izledi.

"Hediyeydi."

"Kimden?"

"Sloane."

Başımı sallıyorum. "Noel için yeni bir araba alacak," diyorum ona. Corie gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor, ama inan bana, yapmıyorum. Onun üzerinde benim adımı görmek, bu... her şey demek. "Seni benim formamla görmek istediğimi sanıyordum. Neyi kaçırdığımı bilmiyordum."

"Senin formanda beni istemiyor musun?" diye utangaçça soruyor.

"Oh, istiyorum. Gerçekten istiyorum, ama bu kıyafet, adımı her yerinde bu kadar samimi bir şekilde görmek ve bana verdiği his, kafamda hayal edebileceğimden çok daha öte."

"Ne hissi?"

"Sahiplenme

hissi."

O geri adım atar ve ben onaylamadığımı belirtmek için homurdanırım. Ancak gözlerim onu izlemeye devam eder. O anda onu görürüm. "*Sahibi*," derim, sesim boğuk çıkar. O döner ve ben 10 rakamını görürüm. Sırtımda benim lanet rakamım. Penisim çelik gibidir. O kadar sertleşmişim ki acıyor.

"Bir ev," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ne?"

"Sloane'a bir ev alıyorum. Evi küçük, değil mi? Bunu hak etti."

Güzel kızım gülüyor. Tüm vücudu titriyor ve dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koyuyor. "Sen çok fazlasın," diyor gülüşünü kontrol altına aldıktan sonra.

"Sen her şeyimsin," diyorum ve onu kendime çekiyorum. Aramızda mesafe yok. Tam da istediğim gibi. "Göster bana."

Seni seviyorum.

Kafamda bu kelimeleri tekrarlıyorum. Çenemi sıkarak, elini tutup onu yatağa götürüyorum. Yatağa çıkıp sırt üstü yatıyorum, ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" "Sana gösteriyorum."

Alt dudağını ısırarak beni inceliyor. "Biraz farklı olacağını düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. Sesinde eğlence duyabiliyorum.

"Benim olan her şey senin," diyorum ona. Bu, aklıma gelen en yakın "seni seviyorum" ifadesi. "Bana ne istersen yap." Gözlerinin büyüdüğünü ve sonra ısındığını görünce ona sırtıyorum.

Sütyenini ve külotunu çıkarıp yere atmasını izledim, sonra yanıma geri döndü. "Peki, eğer bunu yapsam" — elini uzatıp sikimi avuçladı, yavaşça pompaladı — "bu serbest mi?"

"Ne istersen."

Yaramazlık ve ihtiyaç gözlerinde dans ediyor. "Bunu yapmak istiyorum." Eğilip penisimin başını yalıyor. Çıkardığı sesler, içinden gelen düşük bir inilti, penisimi titretiyor. Daha fazlasını istiyor, ben de kalçalarını tutup onu üzerime kaldırıyorum, böylece

"Hey," diye itiraz eder, omzunun üzerinden bana bakar. "Benim kontrolümde olduğunu sanıyordum."

"Öylesin, ama neden bir taşla iki kuş vurmayalım?" Bunun üzerine, amını dudaklarıma geri çekip uzun ve yavaş bir yalama yapıyorum, tadını dilimin her yerine yayıyorum.

"İki kuş. Bir taş. Anladım," diyor ve ağzını benim sikime indirip beni boğazının derinliklerine alıyor.

"Siktir," diye homurdanırım.

Tepkim onu daha da teşvik ediyor ve eğer başlamazsam, ondan önce boşalacağımı biliyorum. Böyle bir şey olamaz. Kalçalarını kavrayarak onu ağzıma doğru çekiyorum ve işe koyuluyorum.

"Oh, Tanrım," diye inledi.

İşime geri dönmeden önce, ona "Knox" diye hatırlatmak için bir an duruyorum. Kalçalarını hareket ettirerek yüzümün üzerinde gidip geliyor, benim sikim çoktan unutulmuş durumda ve bu benim için hiç sorun değil. Önce onun boşalmasını istiyorum. Dilim onun girişini dürtüyor ve o daha fazlasını isteyerek geri itiyor.

Klitorisini ağzıma aldığımda "Oh, lanet olsun" diyor. Yüzümü ıslatırken "Kn... Knox!" diye bağıyor.

Vücudu titriyor, ama o bana yığılana kadar durmuyorum. "Buraya gel, bebeğim," diye mırıldanıyorum, kıcına hafifçe vurarak.

"Haksızlık. Dikkatimi dağıttın," diye mırıldanıyor ve yanıma uzanıyor.

Corie'yi sırt üstü yatırıp, dudaklarını dudaklarımla kaparken onun üzerinde duruyorum. Dilim dudaklarının arasından kayarken inliyor ve dilimde kendisinin tadını ilk kez alıyor. "Kızım," diye fısıldıyorum öpüşmemiz sırasında.

Aramıza uzanıp sikimi avuçladı. "Sanırım hala bana göstermen gerekiyor," dedi ve sikimi kökünden ucuna kadar okşadı.

Ona gülümsüyorum. O, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. "O düşünceyi aklında tut." Dudaklarına bir öpücük kondurup komodine uzanıyorum. Bir prezervatif çıkarıp açıyorum ve onu takıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Onu içime almak için hiç vakit kaybetmiyorum.

Sırtı yataktan kalkar ve elleri saçlarıma uzanır. Parmaklarını saçlarıma geçirir ve dudaklarımı dudaklarına çeker. "Sen her şeysin, Knox Beckett." Daha önce söylediğim sözleri fısıldar.

Onunla sevişirken gözlerim hiç ondan ayrılmıyor. İkimiz de bunu söylemiyoruz, ama olan biten bu. O parmaklarını saçlarımin arasında gezdirmeye devam ederken, kalçalarım sabit bir ritimle sallanıyor.

Vücudunun tepki verdiğini hissediyorum. "Benim için boşalacak mısın, Corie kızım?" diye soruyorum, eğilip dudaklarına öpücük kondurarak. "Bu sikin üzerine boşal, bebeğim."

"Durma," diye yalvarır. "Lütfen durma."

"Asla." Onu sevmekten ve onunla sevişmekten asla vazgeçmeyeceğim. Corie Reynolds sessizce kalbime sızdı ve kalıcı olarak yerleşti. Başka türlü olmasını istemezdim.

"İşte," diyor, kalçalarını kaldırarak her itişime karşılık veriyor. Başım göğüslerine düşüyor ve sertleşmiş meme ucunu ağzıma alıyorum. O çığlık atıyor. Amcığı çıldırıyor, sikimi sağıyor ve ben kendimi bırakıyorum. Yüzümü boynuna gömerek içini boşaltıyorum ve hayatımda ilk kez aramızda prezervatif engeli olduğunu lanetliyorum.

Panik hissinin gelmesini bekliyorum, ama hiç gelmiyor. Corie benim geleceğim ve onunla bir aile kurmak, lanet olsun, bu gerçekten harika olurdu. Temizlenmem gerektiğini bilerek, yavaşça içinden çıkıp yataktan kalkıp banyoya doğru sendeleyerek gidiyorum. Hızlıca işimi halledip, sıcak bir bezle kızımı temizliyorum, yorganın altına girip onu kollarıma alıyorum.

"Her seferinde," diyor, esneyerek. "Her seferinde, bir öncekini geçecek bir şey olamaz diye düşünürken, sen bana yanıldığımı kanıtlıyorsun."

"Biz buyuz, Corie kızım. Birlikteyken biz buyuz. Her zaman harika bir kimyamız vardı, buna karşı koymaya çalıştığımızda bile."

"Bu kararı vermek, hayatımızda verdiğimiz en iyi karardı."

"Evet," diye onaylıyorum. Kafasının üstüne bir öpücük kondurup gözlerimi kapatıyorum. O haklı. Corie, hayatımdaki en iyi karar olacak. Bu hayatın bana verebileceği en büyük hediye. Önümüzde ne tür engeller olursa olsun, sonuç ne olursa olsun, kollarımdaki kadın benim olduğu sürece hepsi buna değer.

Yirmi Birinci Bölüm

Corie

Rowan geldiğinde soyunma odasının dışında duruyorum. "Selam. Nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Şimdilik iyi." Gülümsüyor. "Ne yapıyorsun?" Benim saklandığım boş koridora bakıyor.

"Oh, koçtan ya da soyunma odasına girebileceğimi söylemek isteyen kim olursa olsun, ondan onay bekliyorum. Görmek istediğim son şey kardeşiminki... Evet, boş ver." Ben titriyorum, o gülüyor. "Çocuklar için bir hayır işi ve gönüllü olmak isteyenlere bir iyilik yapacağım."

"Gönüllü olacaklar mı?" diye soruyor.

"Sanırım evet, çünkü ya huzurevinde gönüllü çalışmak ya da süper modelle randevuya çıkmak arasında seçim yapacaklar. Ve huzurevine yaptıkları son geziden bazı hikayeler duydum." Kıkırdayarak gülerim.

"Hangisi iyilik?" diye sorar. "Ve bu, duymam gereken bir hikaye gibi geliyor."

"Model. Menajeri aradı ve yoksul çocuklar için bir bağış etkinliğine eşlik edecek birini arıyor. Tanıtım amacıyla bekar oyuncularımdan ilgilenen var mı diye sordu. Anlaşılan o ki, kendisi ve şu anki eski sevgilisi ayrılmışlar ve ona eşlik edecek birine ihtiyacı var. Menajeri bunun takım için iyi bir tanıtım olacağını düşündü ve haklı da."

"Huh," diyor. "Sanırım bu da bir randevu bulma yöntemi."

"Evet. Ve huzurevi. Bayan Margaret'in birkaç oyuncuya ilgi duyduğunu söyleyelim. Özellikle birine, sürekli kıcını çimdikliyordu. Bu yüzden, süper modelle bir gece geçirmek için gönüllü olacak kişinin o olacağına eminim." Gülümsüyorum.

Rowan gülüyor, tüm vücudu titriyor, kardeşim kafasını kapıdan dışarı çıkarıyor. "Cor..." diye başlıyor, Rowan'a bakıyor ve koridora çıkıyor. "Neden bu kadar heyecanlısınız bayanlar?" diye soruyor, bize doğru yürürken gözleri Rowan'dan hiç ayrılmıyor. "Landry Reynolds," diyor ve ona elini uzatıyor.

"Rowan Mills, tanıştığımıza memnun oldum, Bay Reynolds." Elini sıkıyor.

"Sadece Landry," diye cevaplar, elini bırakarak.

"Rowan fizik tedavi asistanı. Geçen hafta takımla ilk resmi haftasını geçirdi," diyorum kardeşim.

"Güzel." Landry başını salladı.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyorum, soyunma odasını işaret ederek.

Landry, Rowan'dan gözlerini ayırır. "Ne? Oh, evet, sana bunu söylemek için buraya geldim."

"Güzel. Hadi gidelim. Görüşürüz Rowan," diyorum, kolumu Landry'nin koluna takıp soyunma odasına açılan çift kapıya doğru yürüyorum. "Beğendiğin bir şey mi gördün ağabey?" diye takılıyorum.

"Sus." O gülerek saçımı karıştırmaya çalışır, sonra kapıyı açar ve içeri girmem için işaret eder. "Aslında toplantı odasındayız, koridorun sonunda." Sağı işaret eder ve ben onu takip ederim. Landry kapıyı açar ve biz içeri gireriz, kapı arkamızdan çarparak kapanır ve tüm gözler bize döner.

"Merhaba." Gülümser ve el sallırım. Gözlerim anında Knox'u bulur ve gülümsemem genişler. Onunla ilgiliyken kendimi tutamıyorum.

"Beyler." Koç Warner odadaki herkesin dikkatini çeker. "Corie'yi tanıyorsunuz. Sezon boyunca sizin ilginize ve işbirliğinize ihtiyacı var, sizden buna uymanızı bekliyorum." Bana bakar ve başını sallır. "Söz sizde," der.

"Teşekkürler, Koç Warner. Merhaba, millet."

"Bebek Reynolds!" diye bir ses duyulur, sanırım Reid'dir, ama şu anda bana bakan çok fazla yüz var ve emin olamıyorum.

"Corie," diye gülümseyerek düzeltiyorum.

"Bırak konuşsun," diyor Knox ön sıradaki koltuğundan. "Devam et, Corie kızım," diyor. Sesi yumuşak ve ben fark ettiysem, diğerleri de fark etmiştir, bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum.

"Çabuk olacağım. Caring Hands Huzurevi'ne yıllık ziyaretimizin zamanı geldi." Holly, buranın Nashville'deki en büyük bakım tesisi olduğunu ve oyuncuların yılda bir kez buradaki sakinleri ziyaret etmesinin bir gelenek olduğunu açıkladı. "En az dört gönüllüye ihtiyacım var," diyorum onlara, tarihi saymadan önce.

"Ben giderim." Knox elini kaldırır.

"Yalakalık yapma," diye mırıldanır Landry. "Tamam, ben de varım," der ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Teşekkürler, Bay Reynolds ve Bay Beckett. Çok teşekkür ederim. Ancak Bay Beckett, Make-A-Wish Vakfı'ndan size özel bir ricam var, bu yüzden bu toplantıdan ayrılabilirsiniz."

"Ne zaman ve nerede olacağını bana bildirmeniz yeterlidir," diyor Knox.

Ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Huzurevi için en az üç kişiye daha ihtiyacım var. Ancak, aranızdan birinin daha çok isteyebileceği başka bir küçük ricam daha var."

"Nedir o?" diye sorar Landry.

"Bugün Natasha Gillman'ın menajeri beni aradı. Lighthouse yardım galası için bir eşe ihtiyacı var. Bu, yoksul çocuklar için bağış toplamak amacıyla düzenlenen bir etkinlik. Okul sonrası spor programlarını desteklemeye yardımcı oluyor. Etkinlik Kasım sonuna kadar değil, ama o çekim için ülke dışına çıkacak ve döndüğünde bir planı olsun istiyor."

Tanımadığım bir oyuncu ıslık çalıyor. "Natasha çok güzel bir kız."

"Ben giderim!" Baker ayağa kalkar ve elini kaldırır. "Tamam," der hızlıca.

Foster onun yanında oturuyor ve gülmesini zorlukla bastırıyor. "Nedenini hepimiz biliyoruz," diyor, başını tavana doğru eğip vücudu kahkahadan titriyor.

"Beni aydınlatın," diyorum onlara, Holly zaten bana her şeyi anlatmış olsa da anlatmış olsa da.

"Kız arkadaşını görmeye gitmek istemiyor musun?" diye sorar Reid, sesini yükselterek.

"Bu yıl olmaz çocuklar. Üç yıl üst üste o bayan tarafından hırpalandım. Artık yeter. Ben bu işten çekiliyorum. Reid, kalın pantolon giysen iyi olur." Havayı çimdikliyor. "Onun pençeleri çok acıtıyor," diye söyleniyor Baker.

"Ben yaparım." Reid, sanki Baker yerine onu seçecekmişim gibi benden yardım ister.

"Üzgünüm, Bay Montgomery. Bay Sinclair ilk gönüllü olan kişiydi. Bu adil," diyorum, yanağımın içini ısırarak gülümsememi saklıyorum. Onlara bu kadar resmi hitap etmek garip geliyor.

Reid kendi kendine mırıldanırken, Baker rahatlamış bir ifadeyle yerine oturur. "Tamam, iki kişi daha lazım," derim onlara. "Reid Montgomery ve Landry Reynolds var."

"Ben de giderim," diyor Foster, elini kaldırarak.

"Ben de giderim. Holly de orada olacak." Defans oyuncusu Cody Martin elini kaldırır.

"O da orada olacak. Bu, Holly'nin Rampage çalışanı olarak katıldığı son resmi etkinlik olacak." Birkaç hafta önce ofise gelmeyi bıraktı. Hâlâ telefon ve e-posta ile beni kontrol ediyor, ama bu etkinliği kendisi halletmek istedi ve ben de seve seve kontrolü ona bıraktım.

"Sen de gidiyor musun?" diye sordu Landry.

"Hayır. Bay Beckett'in Çocuk Hastanesine yaptığı ziyarette ona eşlik edeceğim" — elimdeki notlara bakıyorum
—Asa Meeker'ı ziyaret etmek için Çocuk Hastanesine yaptığı seyahatte Bay Beckett'e eşlik edeceğim."

Landry başını sallar.

"Gönüllülere teşekkür ederim. Tüm bilgileri içeren broşürlerim var." Çocuklar ayağa kalkıp kağıtlarını almaya gelirler, sonra Knox'a dönerim. "Programını kontrol etmek istedim. Antrenmandan sonraki bir gün senin için uygun olur diye umuyordum. Hastane, istediğimiz zaman gelebileceğimizi söyledi."

"Bugün nasıl?" diye sorar Knox.

Başımı sallarım. "İrtibat kişimi arayıp ayarlayayım."

"Teşekkürler, Corie kızım," diye cevaplar. Koltuğunda uzanmış, soğukkanlıdır, ama gözleri onu ele verir. Çölde suya bakan bir adam gibi beni izliyor. Kalbim hızla atıyor ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyorum, bu yüzden telefonumu kulağıma götürerek daha sessiz bir köşeye geçmek için uzaklaşıyorum, ama aslında, kimliğimizi açığa çıkarmadan ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Ondan kaçınmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Çocuk hastanesindeki Sherry'den bu öğleden sonra uygun olduğunu onayladıktan sonra, Knox'a geri dönüyorum. Neyse ki oda boşalmaya başlamış, bu yüzden bize bakan gözler azalmış.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor.

"Evet. Bugün saat üçte. Senin için uygun mu?"

"Evet. Yolda uğrayıp seni alırım," diyor. "Oh, buna gerek yok. Orada buluşabiliriz."

"İkimizin de oraya arabayla gitmesi anlamsız. Birlikte gitmemiz daha mantıklı. Ayrıca, sen yine burada olacaksın ve benim yolumun üzerinde."

Kim dinliyor bilmiyorum ama bunu büyötmek istemiyorum. "Tabii, harika olur. Teşekkürler."

O başını sallar ve bu benim için buradan gitme zamanının geldiğinin işaretidir. "İşe dönmem gerek." Kalanlara el sallayarak kapıdan çıkarım.

* * *

Saat iki buçuk. Bilgisayarımı kapatıp ofisimi kilitleme zamanı. Knox'a mesaj attım ve onunla otoparkta buluşacağımı söyledim. Beni ofisimden almaya gelmek istedi ama ben izin vermedim. Birlikteyken birbirimize çekiliyoruz; bunu gören kişi ne kadar az olursa o kadar iyi.

Kapıyı itip açarak çalışanların ve oyuncuların otoparkına çıktığımda, onu duvarın yanında, kollarını göğsünde ve bacaklarını ayak bileklerinde çaprazlamış halde dururken buldum. "İşte benim kızım." Gülümsedi ve lanet olsun, dizlerim titremeye başladı.

"Gitmeye hazır mısınız, Bay Beckett?" diye soruyorum, omuzlarımı geriye atıp başımı dik tutarak profesyonel kalmaya çalışıyorum.

"Sadece Knox," diyor, yükümü hafifletmek için Rampage ekipmanlarının bulunduğu çantayı omzumdan alıyor.

"Burada değil," diye karşılık veriyorum ve onun yanından geçerek kamyonetine doğru yürüyorum. İş yerinde, o Bay Beckett olmak zorunda. Knox'um ile Rampage'ın oyun kurucusu arasında bir ayrım yapmam gerekiyor.

Bana kapıyı açmak için acele ediyor ve ben yerleşene kadar kapıyı kapatmak için bekliyor. Otoparktan çıkıp çocuk hastanesine doğru yola çıkana kadar sessiz kalıyor. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?" diye soruyor.

Derin bir nefes verip ona dönerek bakıyorum. Gözleri yolda ama çenesi kavgaya hazırmış gibi sıkı sıkıya kapalı. Konsolun üzerinden uzanıp elimi onun uyluğuna koyuyorum. "Hayır, beni kızdırmadın. Bu zor bir durum, Knox."

"Neden yukarı gelip seni alamadım?"

"Çünkü bana yakın olduğunda, sana doğru çekiliyorum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, sana olan hislerimi saklamak o kadar zorlaşıyor."

"O da ne?" diye sorar, sesi sert çıkar.

"Seni önemsiyorum. Hem de çok," diye eklerim çabucak. "Aynı odada seninle birlikte olup bunu saklamak benim için zor."

"O zaman yapmayalım," diye karşılık verir. "Önce Landry'ye söyleriz, sonra Rampage'a gideriz ve ne olaksa olsun."

"Yapamayız Knox. Bunu konuştuk. Sezon boyunca takımın arasına giremem. Takım bu yıl çok başarılı ve bunun değişmesine neden olamam."

"Olmaz."

"Biraz daha bekleyelim. Birkaç ay sonra, hala böyle hissediyorsan, hala onlara söylemekten çekinmiyorsan, o zaman söyleriz."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Corie."

"Tamam. O zaman sen futbola odaklan. Her zamanki gibi sahada herkesi ez. Bize lig şampiyonluğunu getir, sonra onlara söyleriz."

Elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi, birleşen ellerimizi benimkinin arkasına öptü. "Tamam, senin istediğin gibi yapalım, ama bunu onlardan sakladığımızı öğrendiklerinde daha da kızacaklar."

"Onlara birbirimizi tanımak için zaman ayırdığımızı söyleyebiliriz. İkimizin de tamamen kararlı olduğundan emin olmak istediğimizi söyleyebiliriz."

"Ben tamamen varım, bebeğim. Daha fazla olamazdım."

Sözleri ruhumu ısıtıyor. "Ben de. Biraz daha zaman lazım."

"Biraz daha," diye kabul eder ve hastanenin otoparkına girer.

* * *

Knox ve ben Asa'nın ebeveynlerini odasına takip ettiğimizde Asa "Olamaz!" diye bağıırır. "Bu Knox Beckett!"

Knox gülümser ve yatağın yanına gider, Asa'ya yumruğunu uzatır ve Asa da coşkuyla yumruğunu vurur. "Tanıştığımıza memnun oldum, Asa. Rampage'ın büyük bir hayranı olduğunu duydum."

Asa küçük kafasını yukarı aşağı salladı. "En büyük hayranı. Değil mi baba?" diye sordu, gözlerini Knox'tan ayırmadan.

Babası gülüyor. "Doğru, dostum."

"Corie bana bunu söylediğinde, seninle tanışmam gerektiğini anladım," diyor Knox

Asa'

nın Asa'nın ağızı açık kalır. "Benimle tanışmak mı istediniz?"

ağız "Tabii ki istedim. Sen Rampage'in en büyük hayranısın." "Ben açık de senin hayranınım," der Asa hemen.

kalır. "Gerçekten mi? Bu iyi oldu, çünkü sana bir şeyler getirdim."

"Ben

imle

tanış

mak

mı

isted

iniz?

"

Elimden çantayı alır ve Asa'ya uzatır. "Bunların hepsi benim için mi?"

"Tabii ki, dostum. Başka ne var biliyor musun?" Knox ona sorar.

"Ne?" diye sorar, heyecandan titreyerek.

"Senin için de birkaç tanesine imza atabilirim diye düşündüm." Arka cebinden siyah ve altın rengi bir Sharpie kalem çıkarır ve Asa sevinçle bağıırır.

"Bu hayatımın en güzel günü." Annesi hıçkırarak ağlamaya başlar ve babası onu teselli etmek için yanına koşar.

"Asa, içinde ne var bir bakmaya ne dersin?" diye soruyorum, el çantasını işaret ederek.

"Sen çok güzelsin," diyor. Knox'a bakıyor. "O senin kız arkadaşın mı?" Kız arkadaş fikrini pek sevmediğini belli edercesine küçük burnunu kırıştırıyor.

"O benim iyi bir arkadaşım ve Rampage için çalışıyor," diye cevaplar Knox. Sesi sakindir, ama bana attığı bakış, benim kadar onun da bundan nefret ettiğini, ama yolumuza devam etmek zorunda olduğumuzu söylüyor.

Asa çantasını karıştırır ve bir forma, Rowdy the Rhino maskotu peluş oyuncak, bir futbol topu, birkaç fotoğraf, çıkartma ve bir sürü başka

şey çıkarır. Sosyal medya materyalleri odasından bulabildiğim her şeyi yanımda getirdim.

Sonraki üç saati Asa ve ailesiyle geçiriyoruz. Knox ona çok iyi davranıyor. Onun tüm sorularına sabırla cevap veriyor ve Asa'nın ona uzattığı her şeyi, hatta tabletini ve hastanenin verdiği su kabını bile imzalıyor. Ben de bu üç saati gülümseyerek ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak geçiriyorum. Hayat çok adaletsiz. Bu küçük adam, henüz yedi yaşında, sekiz yaşına girmek için üç hafta kalan, bize sürekli hatırlattığı gibi, kanserle mücadele ediyor. Bu benim kalbimi kırıyor, ama yüzündeki o gülümsemeyi görmek de kalbimi ısıtıyor.

Veda edip arabaya bindiğimizde, Knox derin bir nefes alır ve bana döner. "Bu geziler her zaman zor oluyor, ama birkaç saatlik zamanımın o küçük çocuğu bu kadar mutlu etmesini seviyorum."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Böyle bir şeye asla hayır demem. İstemekten çekinme. Tek isteğim, bunun medya kanallarında yayılmaması."

"Eminim ebeveynler ve personel fotoğraf çekecektir."

"Sorun değil, ama Rampage'ın bunu kullanmasını istemiyorum. Bunun için yıllık huzurevi ziyaretini ve diğer milyonlarca etkinliği kullanın. Bunu değil. Onu değil," diyor Knox, sesindeki duyguyu gizleyemeden.

"Anlaştık. Sen iyi bir adamsın, Knox Beckett."

"Senin adamın, Corie Reynolds," diyor ve konsola eğilerek beni öpüyor.

"Hadi, gidip akşam yemeği yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

"Sence bu iyi bir fikir mi? Birlikte görülmemiz?"

"İş etkinliğiydi, ama seni rahatsız ediyorsa arabaya servis yapan bir yere gideriz. Ama bebeğim, midem çok aç. Bir şeyler yemem lazım." Bana sırtarak gülümser ve ben de başımı sallarım.

"Drive-thru olsun o zaman."

Gördüğümüz ilk arabaya servis restoranına gidip, yakındaki bir parka park ettik ve Knox beni arabama geri götürmeden önce yemek yedik. Koyu renk camları sayesinde, bana veda öpücüğü verdi, bu da bana veda etmek istemediğini gösteriyordu.

Ona asla veda etmek istemiyorum.

Knox ve ben çocuk hastanesini ziyaret edeli bir haftadan fazla oldu. Rampage arka arkaya deplasman maçları oynadı, bu yüzden birlikte fazla zaman geçiremedik. Bu hafta Georgia Badgers ile oynadılar. Perşembe gecesi oynanan maçı yatakta kıvrılmış olarak izledim. Knox beni evine davet etti ama o olmadan orada olmak bana tuhaf geldi.

Takım bu hafta sonu maç yapmadığı için, kardeşim pazar günü herkesin evine gelip diğer takımların maçlarını televizyondan izlemeye karar verdi. "Rakipleri ölçmek" diye adlandırdı. Bugün o gün. Mutfak adası, Sloane ve benim yaptığımız atıştırmalıklar ve erkeklerin getirdiği şeylerle doludur.

Sloane ve ben ikili koltuğu kaparken, Landry, Knox ve Reid kanepeye yığıldılar. Baker ve Foster ise koltuklarına uzandılar. Güzel bir gün oldu ve en iyi arkadaşımın burada tampon görevi görmesine çok minnettarım. O, erkekleri anaokulu çocuklarından birinin hikayesiyle meşgul ederken, Knox beni koridora çekip aylarca görmemiş gibi öptü.

"Siktir," diye mırıldandı Knox.

Hepimiz ona bakıyoruz. "Ne oldu, Beckett?" diye soruyor Foster.

"Annem ve kız kardeşim," diye homurdanır. "Düğüne birini daha getirmem gerektiğini söylüyorlar, yoksa bizimle birlikte büyüyen komşumuz Sara'yı davet edeceklermiş. Tekrar tek başıma oturmamam için böyle yapıyorlarmış." Onların mantığına gözlerini devirir.

"Kız arkadaşını götürmüyor musun?" diye sorar Landry.

"Hayır. O gelemeyecek. Biz bir araya gelmeden önce başka bir planı vardı." Knox hiç tereddüt etmez, ama çenesinin gerildiğini görüyorum.

"Dur biraz. Sara, senin yatak odana gizlice giren ve onu çıplak bulan kişi değil mi?" diye sorar Baker.

"Oh, lanet olsun!" Reid ağzını kapatır. "O hikayeyi hatırlıyorum."

"Ne yaptın?" diye soruyorum, çünkü erkek arkadaşım az önce yatağında çıplak bir kız olduğunu açıkladı. Tabii, lise yıllarıydı, ama beni meraklı sayabilirsiniz.

Knox, konuşurken gözlerime bakıyor. "Onu kovdum. Aileme hiç söylemedim ama onun ailesine ve benim aileme söylemekle tehdit ettim. Rakip takımdan erkek arkadaşı onun kalbini kırdığı için üzgündü ve benden intikam almak için beni kullanmak istedi. Ona hiç dokunmadım." Gözleri benimkilere dikilmiş, sanki kendini savunuyormuş gibi geliyor ama buna gerek yok. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama merak ettim.

"Bir randevuya ihtiyacın var gibi görünüyor, Beckett," diyor Sloane. "Kız arkadaşın gelemeyeceğinden emin misin?" diye soruyor Baker.

"Meşgul," diye homurdanır Knox.

"Küçük, samimi bir düğün olacak, sadece yakın arkadaşlar ve aile. Sara'yı düşünmem bile gerekmez. Ailesi şehrin diğer tarafına taşındı. Artık annemlerin komşusu bile değiller," diye homurdanır. "Birini getirmek zorunda hissetmemeliyim."

"Düğün ne zaman?" diye sorar Sloane.

"Önümüzdeki hafta sonu. Bizim bay haftamız. Everly ve Matt benim programıma göre planladılar, böylece ben de katılabilecektim, sezon bitene kadar beklemek istemediler."

"Peki ya siz?" Foster, Sloane ve beni işaret ediyor. "Oğlumuza yardım edebilir misiniz?" diye soruyor bize. "Kız arkadaşlarınız anlayış gösterir, değil mi? Ya buradaki kızlardan birini götürürsünüz ya da çıplak Sara'nın saldırısına uğrarsınız."

Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden donup kalırım. Onunla gitmek, onunla olmak için her şeyi verirdim, ama yapamayacağımı biliyorum.

"Tabii," diyor Sloane, "sınıfım için gerekli düzenlemeleri yapabildiğim sürece. Ne zaman gidiyorsunuz?"

Başımı çevirip ona bakıyorum ve bunun bir bakış olduğundan eminim. Sanki benim erkek arkadaşımınla düğüne gitmeyi kabul etmemiş gibi omuz silkiyor.

Ben... Ne olduğumu bilmiyorum. Sloane beni asla ihanet etmez, bunu biliyorum, bu yüzden sakın kalmam gerekiyor. Eminim Knox'un çıplak Sara ile birlikte olmaması için bana yardım ettiğini düşünüyor. Knox'a bakmaya cesaret ediyorum ve onun bakışlarının zaten üzerimde olduğunu görüyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor Sloane'a, ama hala bana bakıyor. Elleri kucağında yumruklanmış. Benim kadar rahatsız olduğu belli.

"Kız arkadaşın kızacak mı?" diye sorar Landry.

Knox'un gözleri benimkilerle buluşur. "Hayır, kızgın olmayacak." Ona güveniyorum. Sloane'a güveniyorum, ama onunla birlikte orada olacağı ve benim olmayacağım için çok kıskandığımı da itiraf edebilirim.

"Onu arayıp izin istemen gerekmez mi?" diye sorar Reid. "Hayır," diye cevaplar Knox sert bir şekilde, elleri kucağında sıkı sıkı.

"Benim için sorun değil. Arkadaşlar ne içindir ki?" Sloane gülümser. "Kız arkadaşın konuşmak isterse, beni aramasını söyle. Onun erkeğini çalmaya çalışmıyorum. Kızlar arası kurallar falan."

"Cuma günü gidiyorsun, değil mi?" diye sorar Landry Knox'a.

"Evet. Cuma, pazar günü eve döneceğim. Düğün cumartesi günü."

Hâlâ bana bakıyor. Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutuyorum.

"Harika." Sloane masadan telefonunu alır ve yazmaya başlar. Telefonu bip sesi çıkarır ve o güler. "Görünüşe göre ikimiz de şanslıyız. Bir yedek buldum. Her şey hazır."

"Bu kadar çabuk mu?" diye soruyorum, sesim kalınlaşıyor.

"Evet." Sloane gülümsüyor. "O, her zaman daha fazla saat çalışmak isteyen bir yedek ve benim de bolca tatil günüm var. Anlaştık." İçimdeki kargaşayı fark etmeden gülümsüyor.

"İşte oldu." Baker gülümser. "Sorun çözüldü. Şimdi maça geri dönelim."

"Biraz temizlik yapacağım," diye mırıldanarak ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneliyorum.

"Yardım edeyim," diyor Sloane.

Mutfığa girer girmez beni arka verandaya çıkarır. Dışarı soğuktur. Tennessee'de Ekim ayının ilk haftasındayız ve ikimizin de paltosu yoktur.

Dışarı çıkınca hemen, "Cuma günü izin alabilmek için ofisteki işlerini hallettiğinden emin ol" diyor.

"Neden bahsediyorsun?"

"Hastalanacağım," diyor, eline öksürerek. "Bu da, son dakikada onun yerine geçmen için arkadaşların sana bakacağı anlamına geliyor." Sanki bu, duyduğu en iyi planmış gibi sırtıyor.

Şoktan ağızım açık kalır. Gülümserim ve ona sarılırım. "Bu... gerçekten işe yarayabilir," derim, onun sözlerini sindirirken.

"Güven bana, işe yarayacak. Sadece buna uy ve erkeğine söyle ki, köpeğini tekmemiş gibi görünmesin." O gülüyor ve içeri giriyor.

Hareketsiz durup planın zihnimde yerleşmesini beklerken kapının tekrar açıldığını duydum. "İşe yarayabilir," dedim Sloane'a.

"Ne işe yarayabilir?" diye sorar bir erkek sesi.

Başımı çevirip Knox'un orada durduğunu gördüm.

"Corie, ne diyeceğimi bilemedim. Özür dilerim. Onu iptal edeceğim."

"Sorun değil. Sloane'ın bir planı var." Bana söylediklerini hemen ona aktardım ve omuzlarındaki gerginlik bir anda kayboldu.

"Gerçekten mi? Benimle geliyor musun?" Sesinde o kadar çok umut var ki, neredeyse gözlerim doluyor.

"Evet, sorun olmazsa. Her şey planlandığı gibi giderse. En kötü senaryoda, ailene onun hastalandığını söylersin ve yalnız gidersin. Bu, çıplak Sara'yı davet etmek için onlara yeterli zaman vermez."

Knox başını geriye atarak gülüyor. "Sen benim istediğim ve ihtiyacım olan tek çıplak kadınsın, Corie kızım." Beni öpüyor. "İçeri gir, orası sıcak. Kız kardeşimi aradığımı bahane edeceğim." Beni tekrar öpüyor, gülümsemesi geniş.

"Onu biraz dizginlemelisin." Yüzünü işaret ediyorum.

"Zor olacak, ama içeri girene kadar hallederim."

Bir öpücük daha ve onu kız kardeşini araması için bırakıyorum. Şimdi tek yapmamız gereken Sloane'ın haklı olduğunu ummak ve kardeşim de dahil olmak üzere herkes onun yerine benim gitmemi öneriyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Knox

Telefonumu bir kez kontrol ettiysem, bin kez kontrol etmişimdir. Sloane beni arayacak ve planım, onu hoparlöre takıp arkadaşlarımın onun ne kadar hasta olduğunu duymalarını sağlamak. Baker kartları dağıtırken bacağım masanın altında zıplıyor. Bu hafta ara haftası ve yarın planladığımız poker gecesi için ayrılacağım için, bir gün erken yapıyoruz. Benim evimde olması gerekiyordu, ama şehir dışına çıkmam gereken gecedan önce ortalığı dağınık bırakmak istemediğimi söyledim, bu yüzden Landry takım için fedakarlık yaptı ve hepimizi kendi evine davet etti. Zaten onun için sorun değil. Landry Reynolds eğlenceye düşkündür. Sanırım bunun, evinde kalan yemek artıklarıyla bir ilgisi var, ama ben ne bilirim ki? Her neyse, bunun işe yaraması için Corie'nin burada olması gerekiyordu, bu yüzden Sloane'ın evinden buraya geliyor. En azından öyle olması gerekiyordu. Şu ana kadar plan işe yarıyor, ama henüz işimiz bitmedi.

Sloane on dakika önce araması gerekiyordu. Onun evinde olduğunu biliyorum ve kız arkadaşımın da onunla birlikte olduğunu biliyorum. Bu da beni daha da endişelendiriyor. Bir şey mi oldu? Onlar iyi mi? Corie iyi mi? Panik daha da derinleşmeden telefonum masanın üzerinde titremeye başlıyor. Telefonu çevirince Sloane'ı görüyorum ve anında rahatlıyorum.

"Sloane arıyor. Bakayım," diyorum arkadaşlarıma. Hepsi ne olduğunu biliyor, yarın benimle birlikte ayrılması gerekiyor. Bu onların fikriydi ve Sloane de kabul etti. "Selam," diyorum ve arkadaşlarımın da konuşmayı duyabilmesi için telefonu hoparlöre alıyorum.

"Knox," diye boğuk bir sesle konuşur.

Oyununa uydum. "Sloane? Ne oldu?"

"Hastayım. Boğazım ağrıyor." Öksürüyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Çok inandırıcı. "Özür dilerim," diyor kurbağa sesiyle. "Gidemem," diyor, sözleri kesik kesik.

Omuzlarım düşer ve umarım yüzümdeki ifade, onun ve arkadaşlarının planının işe yaramamasına hayal kırıklığı duyduğumu gösterir. "Sorun değil. İyileş. Kendine iyi bak," derim ona.

"Evet," diye mırıldanır ve görüşme sona erer.

"Eh, öyle oldu," diyorum ve telefonumu masanın üzerine yüzüstü bırakıyorum.

"Siktir," diye mırıldanır Baker. "Bu berbat."

"Kız arkadaşının yaptığı şeyden kurtulamayacağından emin misin?" diye sorar Reid.

"O gerçek mi ki?" diye sorar Landry. "Onu bizden saklıyorsun." "O gerçek," diye onu temin ederim.

"Peki kıskançlık krizine girip öfkelenmeyecek mi?" diye sorar Baker.

Omuz silkiyorum. "Bana güvenebileceğini biliyor. Benim istediğim tek kişi o. Durum bu. Umarım tek başıma gittiğimde, son dakikada bile olsa kız kardeşimi Sara'yı davet etmemesi için ikna edebilirim."

"Bu riske değmez dostum," diyor Foster. "Corie'yi ara, sana yardım edebilir mi diye bak."

"Evet!" Reid de aynı fikirde. "Bebek Reynolds günü kurtarabilir."

"Bu kadar kısa sürede ona soramam." Sanki ona sormak gibi bir fikir söz konusu bile olamazmış gibi başımı sallıyorum.

"Dostum, o Sara denen kız her türlü fotoğrafı çekip sosyal medyada paylaşacak," diyor Baker.

"O artık büyüdü," diye savunuyorum, istemememe rağmen. "Eminim olgunlaşmıştır." Bu şüpheli ve kardeşim, Sara'nın yanına yaklaşmak istemediğimi çok iyi biliyor. Beni zorluyor. Tahminimce, akşam yemeğinde Corie'ye olan hislerimi fark etti ya da annem ağzından kaçırdı. Her halükarda, Everly'nin Corie'yi yanımda getirmek için ne kadar uğraştığını bilmediğinden eminim.

Sloane, bir kez daha imdadıma yetişiyor. Ona güzel bir hediye falan almam gerek.

"Bilmiyorum. Bir zamanlar senin evine gizlice girip çıplak olarak yatağına tırmanacak kadar çaresizdi. Ben olsam buna bahse girmezdim,"

diyor Foster.

"Reynolds, kız kardeşini ara. Kardeşlik sihrini kullan ve bizim çocuğa yardım edip edemeyeceğini bir sor," diyor Baker.

Landry beni birkaç saniye inceliyor, ama bana saatler gibi geliyor. Ne aradığını bilmiyorum, ama bulmuş olmalı ki telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor. Kız cevap vermeden önce telefon iki kez çalıyor.

"Alo?"

"Ne yapıyorsun, küçük kardeşim?" diye sorar.

"Az önce garaja girdim. Sloane ile takılacaktım ama hasta. Dışarı çıkıp ona bazı malzemeler aldım ve bıraktım. İçeri giriyorum." Gülüyor ve ben bu sesi seviyorum. Siktir.

"Biz bodrumdayız. Gel de merhaba de," diyor Landry ve telefonu kapatıyor. "Buraya geldiğinde ona sorarım." Bana dönüyor. "Yalvarmaya hazır mısın, QB?"

Corie için mi? Her gün, her zaman.

"Hayır, onun rahatsız olduğu hiçbir şeyi yapmasını istemiyorum." Umarım, gerçekte çok fazla önemsiyor olmama rağmen, *umurumda değilmiş* gibi davranabiliyordumdur.

"Bu tavır yardımcı olmayacak," diyor Foster. "Bırak bu işi bize, QB. Biz seni koruruz."

Corie'nin ortaya çıkmasını beklerken merdivenlerin dibine bakmak yerine fişlerimi sayıyormuş gibi yapıyorum. O odaya girdiğinde onu görmüyorum ya da duymuyorum, ama yakın olduğunu hissedebiliyorum.

"İşte geldi," diyor Baker.

"Bebek Reynolds," diye bağıırıyor Reid.

"Selam, Corie," diye selamlıyor Foster.

"Küçük kardeşim," diye şefkatle sesleniyor Landry.

Hepsi bunu apaçık belli ediyorlar; eğlencemi belli etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kız arkadaşım evet diyecek, ama hepimiz rolümüzü oynamalıyız, arkadaşlarım ona yağ çekmeye çalışırken gülmemek de dahil. Hatta kardeşi bile, ki onun da bu işin içinde olmasına sevindim.

Baker bana dirsek atıyor ve ben ona dönüp ters ters bakıyorum. "Selam ver," diyor fısıldayarak, Corie'ye doğru başını sallayarak.

Sonunda gözlerimi kaldırdım ve onunla göz göze geldik. "Selam, Corie." Gülümsedim. O da gülümsedi ve dünyamda her şey yoluna girdi. Bu işin yürümesinden bağımsız olarak, o hala benimdir — bunu onlara söyleyemesem bile. Yürümeyecek değil ki. Onu önerenler en zor kısmıydı ve o da halloldu. Corie direnecek, ama sonunda evet diyecek.

Nerede olduğumuzu veya ne yaptığımızı saklamadan onunla bütün bir hafta sonu geçireceğim. Onu omzuma atıp bu gece yola çıkmaya hazırım.

"Peki," diyor Landry, boğazını temizleyerek.

Trans halimden çıkıp, gözlerimi onunkinden ayırarak en iyi arkadaşşıma bakıyorum. Kaşları çatılmış bir şekilde yanındaki kız kardeşine dönüyor. "Sloane'ın hastalanması, oğlumuz Knox'u zor durumda bıraktı," diye başlıyor Landry.

"Ve biz de, ona yardım edecek en uygun kişinin bebek Reynolds olduğunu düşündük," diye Reid araya girer.

"Ona ihtiyacın var, Corie," diye ekliyor Baker.

"Oğlumuz çaresiz durumda. Şu yüzüne bir bak," diyor Foster. "Kız arkadaşının planları var ve fikrini değiştirmiyor, Sloane ise salgın bir maymun ve kimse onun hastalığına yakalanmak istemiyor."

Gülmemek elde değil, çünkü eğer o zaten kabul etmemiş olsaydı, bu saçma yorumların onu ikna etmeye yeteceğinden emin değilim. "Çaresiz değilim," diyorum arkadaşlarıma. "Gidemezseniz sorun değil. Bir çaresini bulurum," diyorum Corie'ye. Bu sözler ağızımdan çıkarken tadı ekşi geliyor. Tabii ki onun gitmesini istiyorum. Bunun, kimsenin şüphelenmemesi için oynadığımız oyunun bir parçası olduğunu biliyorum, ama bunu söylemek bile beni rahatsız ediyor.

"Yarın çalışmam gerek."

"Elbette izin alabilirsin," diyor Baker ve bana dönüyor. "İnsan kaynakları ile bağlantın yok mu? Beckett cazibeni kullan ve Corie'ye izin al."

"Hayır," diye cevaplar Corie aceleyle. "Özel ayrıcalık istemiyorum. Yarın saat kaçta çıkıyorsun?"

"İki saatlik bir yolculuk, bu yüzden sabah saat 10 civarı diye düşünmüştüm. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan, programına uygun olacak şekilde ayarlayabiliriz," diyorum ona.

"Her maaşla biriken tatil günlerim var. Bir bakayım..." Arka cebinden telefonunu çıkarır ve telefonunu kulağına götürürken alt dudağını ısırır. "Merhaba Sally," der ve odanın köşesine doğru yürür.

O gün izinli olduğu kesinleşti. Bu yüzden kimi aradığını bilmiyorum; belki kimseyle konuşmuyor, ama inandırıcı.

"Harika, çok teşekkür ederim," diyor yüksek sesle, görüşmeyi sonlandırıp masaya dönüyor. "Sally sorun olmadığını söyledi. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşım olduğunu açıkladım. O da kabul etti."

"Knox, kız arkadaşına planlarda değişiklik olduğunu söyle, ama tabii ki evet!" Baker sevinçle bağırır.

"Tamam!" Reid sevinçle bağırır. "Al sana, Sara," der.

"Sara bunun farkında bile değil," diye hatırlatırım ona.

"Evet, ve bebek Reynolds sayesinde, asla da bilmeyecek," diye hatırlatıyor Reid.

"Emin misin, Corie?" diye soruyorum ona. "Biliyorum, bu çok büyük bir istek."

Omuzlarını silkiyor. "Sloane'ın evine uğrayıp, giymek için aldığı elbiseyi alacağım. Bedenlerimiz neredeyse aynı, sorun olmaz. Arkadaşlar bunun için vardır, değil mi?" diye soruyor, gözleri gözlerime bakıyor.

"Teşekkürler, Corie kızım." Sesim saygıyla doludur ve boğazımı temizlerim. Böyle devam edersem, çocuklar beni hemen anlayacaktır. "Seni almak için saat onda burada olacağım. Hafta sonu boyunca her şey rahat ve samimi olacak."

"Tamam." Kardeşine doğru eğilip sarılır. "İyi geceler." "İyi geceler, Core," der ve kız gider.

"Harika, bu krizi atlattığımıza göre, maça geri dönelim," diyor Foster.

Aynen öyle yapıyoruz. Heyecanımı gizlemek zor, belki paranoyaklık yapıyorum ama Landry'nin bana her zamankinden daha fazla ilgi gösterdiğini hissediyorum. Bunu görmezden gelip, geç saatlere kadar oyuna devam ediyorum, sonra da bir bahane uydurup ayrılıyorum.

Kız arkadaşımınla geçireceğim bütün bir hafta sonu, sabırsızlanıyorum.

* * *

"Burası benim büyüdüğüm yer," diyorum Corie'ye, kamyonetimi ailemin garajına park ederken.

"Çok beğendim."

"Babam yaptı."

"Bu harika." Yolcu koltuğundan manzarayı seyrederek gülümsüyor. "Peki." Bana dönüyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Neyi yapacağız?"

"Bunu. Diğer kadınları uzak tutmak için senin eşin miyim, yoksa ben...?" Sesi kesiliyor.

"Sen benimsin," diyorum ona. "Bunu onların da bilmesini istiyorum."

"Ailene bizden bahsetmek mi istiyorsun?" Sesinde şok olduğunu duyabiliyorum.

"Evet. Onlara güvenebiliriz. Bu çok küçük bir düğün olacak. Medya ya da başka bir şey için endişelenmemize gerek yok."

"Ama o gece süitte onlara söylemedik." "Önemli değil. Bana güven, tamam mı?"

Alt dudağını ısırtıyor ama sonunda başını sallıyor. "Tamam."

Yüzüm bir gülümsemeye dönüşür. "Tamam." Konsola eğilip, ona nazikçe öpücük kondururum. "Çantalarımızı bırak. Onları sonra alırım. Hadi gidip merhaba diyelim." Hayatımda hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım, kız arkadaşımın yanımda olduğunu bilerek ailemi ziyaret etmek için. "Sen orada kal. Kapını ben açarım." Tartışmasına fırsat vermeden anahtarlarımı ve telefonumu alıp cebime atıyorum ve kamyonetin etrafından dolaşarak kapısını açıyorum.

"Bu çok saçma." O gülüyor.

Gülüyorum. "Bu mükemmel," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra onu kamyonetten kaldırıp ayakları üzerine indiriyorum. Kapıyı kapatıp parmaklarımızı birbirine doluyorum ve onu eve götürüyorum. "Ben geldim!" diye sesleniyorum.

"Oturma odasımdayım!" diye cevaplar annem.

Corie'nin elini tutarak onu oturma odasına götürüyorum. "Merhaba." Aileme gülümsüyorum. Şu anda sadece ikisi var.

"Corie!" Annem kanepeden atlar ve kızımı kucaklamak için koşar. "Bize katıldığın için çok mutluyuz."

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," diye cevaplar Corie nazikçe.

"Bırak nefes alsın, tatlı kız." Babam gülüyor.

"Dur." Annem gülümser ve Corie'yi bırakır, ama babam onu kucaklamaya başlar. "Seni tekrar görmek güzel, Corie."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Ridge ve Kendall," diyor ona. "Burada resmi davranmayız."

O başını sallar ve ben onun burada olmasına çok mutluyum. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerini öperim, söz söylemeden onun benim olduğunu onlara anlatırım. "Everly ve Emma nerede?" diye sorarım.

"Everly bu gece Matt'in evinde kalıyor, Emma da arkadaşlarıyla dışarıda."

"Bu kötü şans falan değil mi?" diye soruyorum aileme. "Büyük gün öncesinde gelini görmek?"

Babam omuz silkiyor. "Daha sonra ailenin geri kalanıyla akşam yemeği için buraya gelecekler. Kız kardeşin istediği buydu ve istediğini elde etti. Kendi geleneklerini kendileri yaratabilirler."

"Oh, Corie, herkesle tanışacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," diye cevaplar, ben de öyle. "Neden yerleşmiyorsun? Aç mısın?"

"Bir saat önce arabaya servis yapan bir yere uğradık. Açlıktan ölüyorduk," diyorum anneme. "Eski odamda mıyız?" diye soruyorum.

"Evet. Sorun olur mu?"

"Harika. Corie'ye odayı göstereceğim, sonra da çantalarımızı alacağım." "Onu odana götüreceğim," diyor annem.

"Ben de çantalara yardım ederim," diyor babam, elini omzuma koyup kapıdan çıkarken.

"İyi misin?" Corie'ye soruyorum.

"Evet." Gülümsüyor.

Bu sahte bir gülümseme değil, *bu anı zorlukla atlatmaya çalışırken* attığı gerçek bir gülümseme. Onu öpmek istememe neden olan bir gülümseme. Kimi kandırıyorum ki? Onu her zaman öpmek istiyorum. Eğilip dudaklarını dudaklarımla hafifçe öperim. "Hemen dönerim."

Babamla dışarıda kamyonetimin yanında buluştuğumda adımlarımın hafiflediğini itiraf etmekten utanmıyorum. Babam, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında bir gülümsemeyle kamyonetin arka kapısına yaslanmış duruyor. "Kız arkadaşını bulmuşsun."

"O benim." Başımı sallıyorum. Başka ne diyebilirim ki? "Onu sevdim." Gülümsüyor.

"Ben de, baba, ben de." Kamyonetimin arka koltuğundan çantalarımızı alıp içeri giriyoruz. Onun yardımına ihtiyacım yoktu, ama bu onun beni ve bizi kontrol etme şekli ve ben onu bunun için seviyorum. Ailem konusunda çok şanslıyım.

Corie'yi eski odamda pencereden dışarı bakarken buldum. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp çantalarımızı yere bıraktım ve ona doğru yürüyerek onu kollarıma aldım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Sadece arka bahçeyi hayranlıkla seyrediyorum."

"O arka bahçede birçok dokunmalı futbol maçı, barbekü ve şenlik ateşi yaptık," diyorum ona.

"Düğün nerede yapılacak?" diye soruyor.

"Everly ilk başta arka bahçede yapmak istedi. Sonra bizim izin haftasında yapmaya karar verdi, ama Ekim ayında Tennessee çok soğuk olur. Bu yüzden küçük bir mekan bulduk. Aslında buradan çok uzak olmayan, yenilenmiş eski bir ahır. Düğün ve resepsiyon orada yapılacak."

Kollarımda dönüp bana gülümsüyor. "Bu gece herhangi bir etkinlik var mı?"

"Resmi bir şey yok. Babam füme et pişiriyor, herkes bir şeyler getirecek ve oturup yemek yerken sohbet edeceğiz. Belki biraz futbol oynarız."

"Bunu çok sevdim," diyor, gözleri parıldayarak.

"Yorgun musun? Akşam yemeğinden önce biraz uyuyabiliriz."

"Senin ailenin evinde öylece uyuyamayız," diyor inanamıyormuş gibi.

"Evet, yapabiliriz. Kız arkadaşımınla biraz kestirmek iyi gelir." "Seninle burada kalmam sorun olur mu?"

"Burası benim çocukluğumun geçtiği ev olabilir, ama ben artık yetişkin bir adamım, Corie kızım. Evet, sorun yok. Hadi. Yatıp uzanalım." Onu yatağa götürüyorum, ayakkabılarımızı çıkarıp yorganın altına giriyoruz. İkimiz de yolculuk için rahat kıyafetler giymiştik, bu yüzden onlarla uyumak sorun olmayacak.

"Komiklik yapma, Knox Beckett. Ailen aşağıda." "Sessiz olabiliriz," diyorum ve elimi gömleğinin altına sokuyorum.

"Knox!" diye azarladı, ama gözlerinde gülümseme gördüm.

"Tamam." Elimi çıplak karnına koyuyorum. "Uyuyalım." Kısa bir süre sonra vücudu tamamen gevşer ve uykuya daldığını anlarım. Benim uykuya dalmam daha uzun sürer, çünkü bu gece, aşık olduğum kadını tüm aileme tanıtacağım. Tam olarak bu kelimeleri kullandığımdan değil, ama öyle hissediyorum. Onu benim için önemli olan herkese tanıtacağım ve kendimi Noel sabahını bekleyen bir çocuk gibi hissediyorum.

* * *

Corie, merdivenlerden aşağı inerken elimi sıkıca tutuyor. Planladığımdan daha uzun uyuduk ve seslere bakılırsa herkes burada. En alt basamağı geçince kolumu beline doluyorum ve dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Hazır mısın Corie?"

"Her zamanki gibi."

Mutfağa girdiğimizde, tüm gözler bize çevrildi. "Merhaba." Aileme el salladım. "Bu benim kız arkadaşım Corie. Annem, Emma, Everly ve teyzem Reagan ile tanıştınız. Bu da onun kızı, kuzenim Bexley." Corie bu gece bir sürü insanla tanışacak ve bunun onun için çok zor olacağını biliyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Corie.

"Ben de seni," diyor Reagan teyze. Bana doğru başını sallıyor. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, herhangi birimizi ara. Onu hizada tutmana yardım ederiz," diye takılıyor.

Corie gülüyor. "Bunu aklımda tutacağım."

"Onu dışarı çıkarıp tanıştıracajım. Herkes burada mı?" diye soruyorum anneme.

"Evet, hepsi dışarıda."

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar Corie.

"Teklifiniz için teşekkürler, ama oğlumun sizi henüz bırakmaya hazır olduğunu sanmıyorum." Annem gülümser. "Gidin ve herkesle tanışın. Biz çok kalabalığız. Hepimizi bir seferde hatırlamanızı beklemiyoruz."

"Tamam, ama bana haber verin. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Teşekkürler, Corie." Annem ona gülümser.

"Hadi." Elimi beline koyarak onu dışarıya doğru yönlendiriyorum. "Toplanın!" diye bağıriyorum ve herkes yaptığı işi bırakıp bize bakıyor. "Bu benim kız arkadaşım Corie," diyorum onlara. Herkes el sallayıp merhaba diyor ve içimde bir huzur hissediyorum. Ona bakıyorum. "Hızlandırılmış kurs, bebeğim?" O da başını sallayıp gülümsüyor ve sonra başlıyoruz.

"Tamam, amcam Tyler'ı hatırlıyorsun. Evde Bexley ile tanıştın, onların kızı, ve bunlar da Benjamin ve Beckett, ikiz oğulları." Onları işaret ediyorum. "Sırada Mark ve Dawn var, ve kızları Daisy ve Ruby."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Corie onlara ve ben devam ediyorum.

"Sırada Seth ve Mara, oğulları Ryder ve Jude ve kızları Finley var."

"Sana iyi davranıyor mu?" Seth amca ona sorar.

"Evet," der Corie, bana gülümseyerek.

"Güzel, bir değişiklik olursa bana haber ver." Mark sırtarak gülümser.

"Hiç şansı yok, ihtiyar," diye onu takılıyorum. "Son olarak, Kent ve Delaney, kızları Kendrix ve oğulları Dermott var."

Corie el sallar ve herkes sırayla onu selamlar. Hepsi ona sarılır ve o tüm aileyi selamladıktan sonra, ben de onunla baş başa vakit geçirmek için hazırım.

"Hadi." Elini elime alıp bahçenin arkasına doğru yürüdük ve gölgeli ağacın altındaki hamakta oturduk. Corie gözleri yaşlı bir şekilde bana baktı. "Ailen harika, Knox."

"Öyleler."

"Onlara sahip olduğun için şanslısın."

Sözlerini söylemeden ne demek istediğini anlıyorum. "Onları seninle paylaştım nasıl olur? Seni çok sevdikleri belli, Landry'yi de çok seviyorlar, onun hayran kulübünü yönetiyorlar sanki," diye takılıyorum.

"Eminim çok hoşuna gider." Kıkırdar. Birkaç dakika sessiz kalır. "Ailenle bizi paylaştığın için teşekkürler, Knox."

Ona onu sevdiğimi ve kartlarımı doğru oynarsam, belki, sadece belki, onların da onun ailesi olmasının bizim yeni gerçekliğimiz olabileceğini söylemek dilimin ucunda. Ancak, bu hafta sonu kız kardeşimin haftasonu olduğu için, bu sözleri kendime saklıyorum.

Yakında. Ona çok yakında söyleyeceğim. Bu sözleri daha fazla saklayabileceğimi sanmıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Corie

Akşam yemeği inanılmazdı. Ev yapımı yemekler vardı. Annemi özlettirdi. Ben yemek yaparken böyle olmuyor. Özellikle de sadece Landry ve ben varken. Bütün gün çok eğlenceliydi. Knox'un ailesi harika. Herkes çok sevimli ve misafirperverdi.

"Tamam, millet," diye bağılıyor ikizlerden biri. Benjamin olduğundan eminim. "İki el dokunma zamanı," diyor, ellerini sevinçle ovuşturarak. "Ve gelecekteki Bay ve Bayan'ın şerefine, takım kaptanları sizlersiniz. Haydi, haydi, sıraya geçin," diyor, ellerini hızlıca çırparak.

Knox'un küçük kız kardeşi Emma bana dönüyor. "Nasıl oynanır biliyor musun?"

"Yani, futbol oyununu biliyorum ve anlıyorum. Landry ile büyürken bunu bilmemek zordu, ama iki elle dokunma oyununu hiç oynamadım."

"Merak etme. Sana öğretiriz." Elimi tutup, herkesin Matt ve Everly'nin etrafında toplandığı yere çekiyor.

"Yere düşeceksin!" Everly nişanlısını alay ediyor.

"Bana nazik davran, bebeğim. Yarın hayatımın aşkıyla evleniyorum. En iyi halimle görünmeliyim," diyor ona. Parmak uçlarına yükselir ve onu hızlıca öper, sonra onu iter.

"Mazeret yok." diye gülüyor.

Matt gülerek ona önce seçmesini işaret eder. "Tamam, ilk seçimim Ryder," der. Uzun boylu ve geniş omuzlu, onu neden seçtiğini anlayabiliyorum.

Knox boynuma burnunu sürterken arkamdan kolların beni sardığını hissediyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim." Ona yaslanıyorum, sırtım göğsüne dayanıyor.

"Beckett," diyor Matt ilk seçimini açıklarken.

"Corie," diye seslenir Everly. Knox homurdanınca kıkırdarak güler.

"Kızımı çalışıyorsun, küçük kardeşim."

"O artık benim, kardeşim," Everly övünürken, Knox'un kollarından kurtulup Everly'nin yanına geçiyorum. Ryder gibi o da bana high-five yapıyor.

Everly ve Matt takımlarını seçmek için gidip gelirler ve takımımızın son kadrosu Everly, ben, Ryder, Ben, Kendrix, Ruby, Jude ve Emma olur. Bizim takımda sekiz üye var, onlarınki ise yedi çünkü Knox da var ve o profesyonel olduğu için iki kişi sayılıyor — en azından Everly öyle söyledi. Matt'in takımı Beckett, Knox, Finley, Bexley, Daisy ve Dermott'tan oluşuyor.

"Toplanın," diyor Everly. Hepimiz bir araya toplanıyoruz. "Tamam, topu önce onlar alacak ve Knox'a verecekler, bu en mantıklı olanı. Corie, onun dikkatini dağıtman gerekiyor," diyor bana.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye soruyorum.

"Bilmem... onunla flört et falan." Gülüyor.

"O bir profesyonel. Flört etsem bile dikkatini dağıtamam," diye cevap veriyorum.

"Oh, dikkatini dağıtır," diyor Ryder. "Sen onun eve getirdiği ilk kızsın. Onun dikkatini dağıtabilecek biri varsa, o da sensin."

Onun sözlerini göğsümdeki hızlı kalp atışlarında hissederek başımı sallıyorum. Knox'un hayatında benim özel biri olduğumu açıkça kabul ediyorlar. "Elimden geleni yapacağım."

"Harika." Everly elini uzatır ve hepimiz ellerimizi onun elinin üzerine koyarız. "Üç deyince Gelin Takımı." Gülümser. "Bir, iki, üç, Gelin Takımı!" diye bağırırız ve düşmana karşı sıraya gireriz.

Everly'nin tahmin ettiği gibi, Knox onların oyun kurucusu. Finley topu atıyor ve Knox geri adım atarak topu fırlatıyor. Ona doğru koşuyorum ve kollarımı beline doluyorum. O da yaptığı şeyi bırakıp bana gülümsüyor.

"Bebeğim, el teması yok. Sarılmak yok." "Oyun gecikmesi!" Emma bağırır. "Top bizim."

Kollarımı belinden indirip omuz silkerek geri çekiliyorum. "Üzgünüm, oyun kurucu. Takımımı hayal kırıklığına uğratamam." Bana doğru atılıyor ve ben çığlık atarak koşmaya başlıyorum. Bacaklarını genişçe açıp kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak bir duvar oluşturan Ben ve Ryder'ın arkasına geçiyorum.

"Bana bırakın onu," diyor Knox, sesinde eğlence duyabiliyorum, ama sözlerinin altında biraz da sinirlilik var.

"Takımımızı koruyoruz," diyor Ryder. Yüzünü görmem gerekmiyor, sırtımda olduğunu biliyorum. Ses tonunda kibir duyabiliyorum.

"Gerçekten orada durup beni kızımdan uzak tutacak mısın?" diye soruyor Knox.

"Evet," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

"Şu anda biz düşmanınız, Knox Beckett," diyorum, Ryder'ın arkasından başımı uzatarak.

"Seni izliyorum, Corie kızım." Knox beni işaret edip, "Çizgide!" diye bağılıyor.

"Oyun gecikmesi. Top bizim," diye suçluyor Emma.

"Bu şekilde mi oynanıyor?" diye takımıma soruyorum. "Dört şansları yok mu?"

"Gerçek bir maçta evet, ama biz kuralları değiştirdik. Bu sadece eğlence için.

Bir şansları var, sonra top bize geçiyor." "Nasıl bir yere varabiliyorsunuz ki?"

"Arka bahçemizde aynı büyüklükte bir saha yok, bu yüzden çok uzağa gitmek gerekmiyor," diye açıklıyor Jude.

"Ah, mantıklı," diyorum ona, çizgiye yerlerimizi alırken. Bu sefer top bizim takımda. Ruby topu Jude'a atıyor, geriye doğru düşer ve hepimiz ayrılıp koşmaya başlarız. Bu oyuna yeni olduğum için avantajlıyım ve beni kolayca geçirmelerine izin veriyorlar. En azından, ellerini kalçalarımın hissedene ve havaya kaldırılana kadar öyle olduğunu sanıyordum. Knox beni kendine doğru çekip döndürdüğünde gülüyorum.

"Haksız hareket!" diye bağılıyor biri, ama Knox duymamış gibi görünüyor. Ya da belki de kulağımı ısıırken umursamıyor.

"İntikam acıdır, bebeğim," diye fısıldadı.

"Oyuncularımı bırak!" Everly, önümüzde belirerek, ellerini beline koyup kardeşine öfkeyle bakarak diyor.

"Tamam. Onu ödünç alabilirsin." Knox yanağıma bir öpücük kondurur ve beni tekrar yere indirir.

Everly kolumdan tutup beni düşman hatlarının ötesine çekiyor. Oyunun geri kalanı böyle geçiyor. Everly kazandığımızı iddia ediyor ama dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Knox'la her şeyi yapmak ve onunla dalga geçmek çok eğlenceliydi. Sanki o sahada sadece ikimiz varmışız gibi.

Haklı olsun ya da olmasın, takımımız kazandığı için tezahürat yapıp aptalca davranıyoruz. Etrafa bakıyorum ve Knox'u ince beline ellerini koymuş, Rampage şapkasını ters takmış, siyah Rampage tişörtü tenine yapışmış, gri eşofmanı ise çok seksi ve dayanılmaz görünüyor. Bana yanına gelmem için işaret ediyor, ben de öyle yapıyorum.

Koşmaya başlıyorum ve kollarına atlıyorum. Beni kolayca yakalıyor. Sanki beni tutmak için yaratılmış gibi bacaklarımı beline, kollarımı omuzlarına doluyorum. Etrafımızdaki dünya birkaç saniye duruyor, sonra sanki kimse izlemiyormuş gibi beni öpüyor. Uyluklarımı sımsıkı kavradığında ona eriyorum. Bu dünyada bizden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi öpüşmeye dalıyoruz.

Kedi sesleri duyulur ve dış dünya tekrar odak noktası haline gelir. "Bu çok utanç verici," derim ve yüzümü onun boynuna gömerim.

"Utanılacak bir şey yok. Kız arkadaşımı öpüyorum. Birazdan göreceksin, buradaki tüm çiftler aynı şeyi yapıyor." "Geç oluyor. Yarın önemli bir günün var, Ev," diyor Kendall diyor.

"Ben bir yetişkinim ve o bana ne zaman yatmam gerektiğini söylüyor." Everly gülüyor. Karanlık çökerken gülümsemesi gece gökyüzünü aydınlatıyor.

"Yani... güzellik uykuna ihtiyacın var," Emma ablasını taklit ediyor.

"Sanki uyuyacaklar da," diye mırıldanır Dermott ve herkes güler.

Sonraki yirmi dakika vedalaşmak ve temizlik yapmakla geçer, sonra Knox beni odasına götürür. Uzun bir şekerleme yaptığımız için pek yorgun değilim. O da öyle. Bunun yerine sohbet ederiz. Bana ailesini ve aşk hikayelerinin bazı kısımlarını anlatır

ve aşk hikayelerinin bazı kısımlarını anlatıyor ve ben de bir gün bizimkinin de o listeye ekleneceğini ummaktan kendimi alamıyorum.

Ona çocukluğumdaki ailemden bahsediyorum. Geniş bir ailemiz yoktu, ama annemle babamın birbirlerini çok sevdiklerini hatırlıyorum, tıpkı onun ailesi gibi. Annemin babam öldüğü gün bir parçasını kaybettiğini biliyorum.

Uyku sonunda bizi ele geçirdiğinde, sanki kaybolacaktım gibi beni tutan adama daha da yakın hissediyorum. Az önce ona onu sevdiğimi söyleyecektim, ama cesaretim kalmadı. Bunun yerine, gözlerimi kapatıp uykuya dalarken kafamda bu sözleri fısıldıyorum.

* * *

"Nasıl geçti?" diye soruyor Sloane. Pazar öğleden sonrası ve Knox beni bir saat önce bıraktı, ama onu şimdiden özledim.

"İyiymiş," diyorum ona.

"Hastalığımdan yeterince iyileştiğimi ve sana gelebileceğimi ve bana her şeyi anlatabileceğimi mi düşünüyorsun?" O gülüyor.

"Hayır, ama yirmi dört saattir ateşin çıkmadığına göre artık bulaşıcı değilsin, bu yüzden sana akşam yemeği getirebilirim ve sohbet edebiliriz. Oh, ve tüm dairenizi dezenfekte etmişsiniz." Kahkahası telefon hattından duyulur.

"Anlaştık. Taco istiyorum."

"Anlaşıldı, canım. Yola çıkıyorum."

Çantamı alıp telefonumu içine koyarak aşağı indim. Eve geldiğimde Landry dışarıdaydı, ama şimdi kanepede oturmuş spor kanallarından birini izliyor. Koşuya çıkmış gibi görünüyor ve sanki işi buymuş gibi Gatorade içiyor. "Selam," diyor, elinin tersiyle ağzını silerek. "Nasıl gitti?"

"İyiymiş. Çıplak Sara'dan iz yok." Gülüyor.

"Görev tamamlandı."

"Ailesi harika. Hepsi çok nazikti ve beni çok iyi karşıladılar."

"Peki Knox?" diye soruyor. "Sana iyi davrandı mı?" Sorarken ses tonunda farklı bir şey var.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Olmamasını mı bekliyordun?" diye soruyorum ona. Ellerim terli. Bizden şüpheleniyor mu?

"Hiç de değil, sadece kardeşlik görevimi yapıyorum ve emin olmak istiyorum."

"O kadar da kötü değildi. Ona yardım edebildiğim için mutluyum. Everly ve Emma bir dahaki sefere şehre geldiklerinde beni arayacaklar ve öğle yemeği falan yiyeceğiz."

"Genelde tüm iç saha maçları için buradalar. Hepsi öyle," diyor Landry.

"Evet, öyle dediler. Everly ve Matt bugün balayına çıkıyorlar."

"Nereye gidiyorlar?"

"Colorado'ya. Sanırım ikisi de hep oraya gitmek istemişler. Bir kulübeler var ve Matt, tüm kalışları boyunca içeride kalıp dağ manzarasını seyretmeyi planladığını söylüyor. Kıyafet giymek isteğe bağlıymış."

Landry gülüyor. "Knox'un buna bayıldığını eminim."

"Dürüst olmak gerekirse, Matt bunu söylediğinde Knox'un nerede olduğunu bilmiyorum. Bunu, resepsiyonda dans ederken Everly'yi kızlardan ve benden çaldığında söyledi. Kendrix ona, onu balayına götürüp götürmeyeceğini sordu."

"Görünüşe göre buraya çok uyum sağlamışsın." Bu durumdan memnunmuş gibi sırtıyor.

"Evet, sanırım öyle. Neyse ki, garip anlar yaşanmadı."

"Umarım Knox'un kız arkadaşı kızgın değildir. Yani, onu ortada bıraktı. Kızgın olmaya hakkı yok, ama kıskançlık ilişkileri bitirebilir."

"Eminim sorun olmaz. Knox endişeli görünmüyordu."

"Hayır. Hiç de değil," diye cevaplar Landry ve ben bu konuşmayı başka bir konuya çevirmem gerekir.

"Büyük bir ailenin nasıl işlediğini görmek güzeldi."

"İyi iş çıkardık," diyor ve Gatorade'ini bitiriyor.

"Öyle yaptık ve hala da yapıyoruz." Eğilip ona sarılırım. "Sloane'a yemek götürmeye gidiyorum. Yirmi dört saattir ateşi olmadığını söyledi, tüm dairesini dezenfekte etti ve taco istiyor."

"Kahretsin, taco gerçekten iyi fikir," diye düşünür.

"İstersen eve biraz getirebilirim?" diye teklif ettim.

"Taco'yu asla reddetmem, küçük kardeşim."

"İyi fikir. Fast food tacos yerine Meksika restoranından sipariş bile vereceğim."

"Beni gerçekten seviyorsun," der, elini kalbinin üzerine koyarak.

"Her zaman, ağabey," diye gülümseyerek onu teselli ettim. "Mutlu görünüyorsun, Corie."

"Öyleyim."

"Okuldan eve geldiğinde endişelendim. Çok üzgün görünüyordun, ama şimdi o üzüntü yok oldu. Sürekli gülümsüyor ve gülüyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

Bunun için en iyi arkadaşına teşekkür edebilirsin.

"Evde olduğum ve diplomamı kullandığım için mutluyum. Her şey benim için yoluna girdi."

Bunun bir kısmı da en iyi arkadaşına aşık olmam.

"Uzun sürmeyecek," diyorum ona kanepeden kalkarken. "Dikkatli ol."

"Her zaman," diye cevap verip kapıdan çıkıyorum.

* * *

"Ona söylemelisin," diyor Sloane.

Son bir saatimizi tacolarımızı yerken, Knox ile geçirdiğim hafta sonu hakkında ona anlattım. "Hayır, yapamam. Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa?"

"Corie, hadi ama, o kadar da saf değilsin. O da seni sevdiğini söylemiş sayılır. İlk önce senin söylemende bir sakınca yok."

"Biliyorum. Sorun o değil. Hala çok fazla risk var ve bir gün uyanıp her şeyin yok olacağından korkuyorum. İkimiz de işimizi kaybedebiliriz, bir de kardeşim var. Knox'un bu hafta sonu bana nasıl davrandığını sordu ve mutlu görüldüğümü söyledi. Ya bizi fark ettiyse?"

Sloane uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Bence paranoyaksın. Landry sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyordu."

arkadaşının bakımındayken ona bakmak. Her şeyin ortadan kalkması konusunda, ilişkinizi dışarıdan bakarak görebilmenizi isterdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Corie, bir grup insanın içindeyken bile, sen sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olman gerekirken, o seni izliyor. Gözleri seni takip ediyor ve odanın neresinde olursan ol seni arıyor, ve seninle konuşurken farklı davranıyor. Sesi yumuşaklaşıyor ve yüzünde aptalca bir gülümseme beliriyor."

"Oh, hayır." Ellerimle yüzümü kapattım. "Sadece hayal gördüğümü sanıyordum. Takıma huzurevi ziyareti ve Knox'un çocuk hastanesine yaptığı ziyareti anlatmak zorunda kaldığımda, bana farklı bir şekilde konuşuyor gibiydi. Ses tonu daha yumuşaktı, ama ben... kendime bunun sadece hayalim olduğunu söyledim. Kahretsin, Landry kesinlikle bizim peşimizde. Bu da takımın geri kalanı ve Rampage'in de bizi fark etmiş olabileceği anlamına geliyor. Sloane, ne yapacağım?" Panik başlarken zihnim hızla çalışıyor. Bunun takım ve Knox'un arasına girmesine izin veremem. O bu takımı seviyor ve Nashville ailesi yakınında. Onları görmek için arabayla gidebilecek mesafede. Rampage'den ayrılmasının sebebi ben olamam.

"Hiçbir şey yapma. Gerçeği itiraf etmeye hazır değilsen, adamını gizlice görmeye devam et ve her şeyin kendi akışına bırak."

"Aptal," diye mırıldanıyorum. "Daha iyi biliyordum. Açıkçası, hala birlikte olacağımızı düşünmemiştim. İlgisini kaybedeceğini düşünmüştüm. Onlara söylemek için bir neden olduğunu düşünmemiştim. Bunun başladığı kadar çabuk biteceğini düşünmüştüm, ama işte aylardır buradayız ve o hala burada. Hala sadece bana bakıyor."

"Çünkü seni seviyor." "Beni seviyor."

"Kızım, kendine yalan söylüyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun haklı olduğunu biliyorum. Onun beni sevdiğini biliyorum. Her bakışında, her dokunuşunda ve bana söylediği her kelimedede bunu hissedebiliyorum. Benimle birlikte olmasa bile onun sevgisini hissedebiliyorum. Sonunda birbirimize itiraf ettiğimizde, her şeyin mahvolacağından ve onu kaybedeceğimden çok korkuyorum. Dürüst olmak gerekirse, sezonun sonuna kadar beklemek istememin en büyük nedeni bu. Evet, haberimiz takımın arasına girebilir ve bunu istemiyorum. Ayrıca bunun

birimizin ya da ikimizin kariyerinin sonu olabileceğini de biliyorum. Ama en büyük nedeni, onun gitmesi için bir neden olmasını istememem.

"O senden ayrılmayacak," diyor Sloane, aklımdan geçenleri okuyarak. "O da seninle birlikte bu işin içinde, Corie. Yeterince dikkatli olan herkes bunu görebilir."

"Onu çok seviyorum, Sloane."

O gülümsüyor. "Biliyorum. O da biliyor ve eğer benim teorim doğruysa, o sözleri söylemenin seni uzaklaştıracağından korkuyor. Aylar önce, ikinizin birlikte olduğunu herkese haykırmak istiyordu. Senin hızını belirlemene izin veriyor. Seni ailesiyle tanıştırdı."

"Haklısın." Haklı olduğunu biliyorum. Knox gerçeği söylemek ve ne olursa olsun kabullenmek istedi, ama ben ona defalarca yapmamasını söyledim.

"Sezon sonuna kadar bunu başarabilir miyiz bilmiyorum." "O zaman yapma. Landry ile konuş, sonra yetkililere git ve itiraf et. Senin her zaman onun arkasında olduğun gibi, onun da senin arkanda olacağına güven." "Onunla konuşacağım," diyorum ona.

"İyi."

"Teşekkürler, canım."

"Ben bunun için buradayım." Sarılırız ve sonraki bir saat boyunca onun hayatı ve sınıfı hakkında sohbet ederiz. Kimseyle çıkmıyor. Pisliklerle çıkmaktan bıktığını söylüyor ve birkaç ay önce ben de aynı durumdaydım. Knox Beckett'ı beklemiyordum. Hayattaki en güzel şeylerin beklenmedik şeyler olduğunu söylerler ve o kesinlikle hayatımdaki en güzel şey.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Knox

Bugün tam bir felaket. İlk menajerim Conner Johnson burada olmakla kalmadı, en iyi arkadaşımdan onun Corie'nin eski sevgilisi olduğunu öğrendim. Bunu nasıl bilmiyordum? Onun varlığından haberdardım, ama Conner Johnson mu? O salaktan çok daha iyisini hak ediyor.

"Onunla çıkmış mı? Gerçekten mi?" diye Landry'ye soruyorum. Takım fotoğraflarımızı ve kadromuzu güncellemek için bir fotoğraf çekimi yapıyoruz ve tüm menajerlerimiz burada. "Neden erkekler hala onu menajerleri olarak seçiyorlar?" diye soruyorum.

"Evet, o pislik herif onu aldattı. Tanner Anderson'la birlikte burada. Bildiğim kadarıyla, takımımızda temsil ettiği tek kişi o."

"Tanner'la oturup, menajerin ne kadar aptal olduğunu söylemeliyiz," diye homurdanıyorum.

"Söylentilere göre Tanner'a gelecek sezon senin yerini alabileceğini söylüyormuş," diyor Landry.

"Ne? Ne? Cidden mi? Adam üçüncü yedek QB. Ben tüm ligde birinci sıradayım. Anderson bu saçmalığa gerçekten inanıyor mu?"

Landry omuz silkiyor. "Öyle duydum."

"Harry tüm dedikoduları öğreniyor." Başımı sallıyorum. Conner'ın bunu yapabileceğine şüphem yok ve eminim ki çocuğun kafasını her türlü saçmalıkla doldurmuştur. Rampage onu draftın beşinci turunda seçti. Benim yerimi almak istiyorsa yapması gereken çok iş var. Bu kibirli davranış değil. Sadece gerçekleri söylüyorum.

"Evet," diye onaylar Landry.

Sandalyeye oturmuş, solo çekimlerim için adımın çağrılmasını beklerken, Conner'ın Corie'ye doğru gittiğini izliyorum. Ellerim uyluklarımın üzerinde, yumruklarımı sıkıyorum. Ona bir şey söylüyor, ona yaklaşıyor ve kızım bir adım geri atıyor. Kafasını sallıyor ve o tekrar yaklaşıyor. Elini ona dokunmak için kaldırıyor ama kızım bir adım daha geri atıyor.

"Bunu görüyor musun?" diye Landry'ye soruyorum.

"Corie onun saçmalıklarını kabul etmiyor."

"O ona yapıyor. O da ondan uzaklaşmaya çalışıyor," diye diyorum.

"Benim burada oturduğumu biliyor ve o pislik de bunu biliyor,"

. Ona hiçbir şey yapmayacak," diyor Landry bana güven vererek.

"O, onunla aynı havayı solumamalı bile," diye tükürdüm. Kartlarımı açık oynuyorum, ama umurumda değil. Conner dikkatli olsun ve kızımdan uzak dursun. Onunla bir şansı vardı, ama onu mahvetti. Artık o benim ve her zaman benim olacak.

Defans oyuncularımızdan biri olan Cody Martin'in ona yaklaşıp konuşmaya başladığını izliyorum. Conner ellerini havaya kaldırıp uzaklaşıyor. Corie'nin omuzlarının rahatlamış bir şekilde düşmesini görünce, o pisliğin peşine düşmemek ve ona bir daha Corie'nin yanında görürsem, benim atış kolumun futbol topu atabildiği kadar yumruk da atabildiğini öğreneceğini söylememek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Landry Reynolds!" fotoğrafçının asistanı sesleniyor. Savunmayı geçtiler ve şimdi hücumla geçiyorlar.

"İyi misin?" diye soruyor Landry. Sıkılmış çenemi ve kucağımda yumruk haline getirilmiş ellerimi inceliyor. Kaşları çatılıyor ve kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Bu kadar üzülmemeliyim. Onun küçük kız kardeşini bu kadar korumaya çalışmamalıyım. Elbette, Conner'ın kendi çıkarları için beni mahvetmeye çalıştığını bahane edebilirim, ama içimde kaynayan öfkeyle, o bunu anlayacaktır. Onun benim için sadece küçük kız kardeşi olmadığını anlayacaktır.

Konuşacak kadar kendime güvenmediğim için başımı sallıyorum. Ayağa kalkıyor, elini omzuma koyuyor ve fotoğrafçının yanına doğru yürüyor. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Öfkemi fark etmemesi ve kız kardeşine deli gibi aşık olduğumu anlamaması beni şaşırtacaktır.

Kızgınım, Conner'ı pataklamaya hazırım, en iyi arkadaşım yanımda otururken, kız kardeşinin benim için her şey olduğunu bilmiyordu, en azından o zaman bilmiyordu, ama şimdi biliyor olabilir. O benim için futboldan daha önemli. O benim her şeyim. Eğer bu, onun hayatımın geri kalanında benim olması anlamına geliyorsa, bugün her şeyimi feda ederim.

Bu düşünceyi içime sindirdim ve göğsümde kalıcı bir yer edindi, o kadar kalıcı ki bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu oyunu seviyorum. Corie Reynolds'la kardeşinin evinin koridorunda karşılaştığım güne kadar tüm varlığım buydu. O zaman bilmiyordum, ama o anda dünyam değişti.

Şimdi benim dünyam o.

Ligde harika bir kariyerim oldu, ama bu beni geceleri sıcak tutmayacak. Yaşlandığımda, ön verandada oturup torunlarımın bahçede oynamasını izlerken lig orada olmayacak. Lig artık beni mutlu eden şey değil. Bu onuru taşıyan tek bir kadın var ve onun pislik eski sevgilisi buraya gelip onu benden almaya çalışırsa lanet olsun.

Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Ama dediğim gibi, o benim kızım la aynı havayı solumayı hak etmiyor.

Gün ilerliyor ve Conner'ı bir daha görmüyorum. İyi, belki de gitmiştir. Anderson'la konuşup Conner'la olan deneyimimi anlatmayı aklımda tutuyorum. Sadece benim değil, Foster'ın da.

İkimiz de onunla draft için sözleşme imzaladık. Rampage her zaman benim takımım olmuştur. Onları destekleyerek büyüdüm ve burada oynamak istiyordum. Aileme yakın olacağımı biliyordum ve bu benim için önemliydi.

Draft günü, amcam Tyler tuvaletten dönerken Conner'ın telefonda Rampage'a daha fazla para istediğini, yoksa sözleşme imzalamayacağını söylediğini duydu. Sözleşme konusunda anlaşmıştık ve her şey yolunda gidiyordu. Dört yıllık, otuz sekiz milyon dolarlık bir anlaşmaya varmıştım. Anlaşılan Conner bundan daha fazlasını istiyordu. Elli milyon istiyordu. Komisyon alıyordu ve açgözlü herif daha fazlasını istiyordu.

Tyler duyduklarını bana anlattı ve ben de Koç Warner'ı aradım. Conner'ın benim için değil, kendisi için pazarlık yaptığını açıkladım.

Koç Warner ile görüşmem biter bitmez onu kovdum ve iki saat sonra Rampage'ın ilk turunda birinci oldum.

Foster'ın da benzer bir hikayesi var. Conner, onun da draft ajanıydı ve aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Ancak, Koç Warner Foster'ı aradı ve konuştular. Conner'ın ikimizin sözleşmeleriyle ne yapmaya çalıştığını ona anlattı. Foster'ın elbette hiçbir fikri yoktu. O da Conner'ı hemen kovdu ve Rampage'e birinci turda gitti. Hikayesinin devamı var, ama bunu anlatması ona kalmış.

Sümüklü piç. Onun bu şaibeli işleriyle sektörden men edilmediğine inanamıyorum. Foster'la görüşüp Tanner Anderson'a birlikte gidip menajerinin nasıl bir adam olduğunu anlatmalıyız.

Gün uzun ama bitti. Corie ile konuşma fırsatım olmadı. Elbette onu karanlık bir koridora ya da bir köşeye çekebilirdim, ama Conner'ı onunla gördüğüm için hala çok hassas hissediyordum. Onun Conner'dan hoşlanmadığını biliyorum. Conner'a karşı tepkisinden bu çok açıktı, ama yine de Conner'ın ona dokunmuş olmasına kızgıyım. Bunun mantıksız olduğunu biliyorum, bu yüzden sakinleşmek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Duş almayı erteliyorum. Ekipmanlarımız temizlenirken, diğerleri gibi ben de tam teçhizatla çalıştıktan sonra duş almam gerektiğini hissediyorum. Kasten duşa en son girenlerden biriyim. Öfkemi yatıştırmak için biraz zamana ihtiyacım var, ama bu öfkem ona yönelik değil. Asla ona yönelik değil. Ama öfkemi ondan çıkarmak da istemiyorum. O bunu hak etmiyor.

Belime bir havlu sararak ve başıma bir havlu örtüerek dolabıma doğru ilerliyorum. Landry, benimkinin yanındaki dolabında oturmuş, elinde bir telefon tutuyor. Yaklaştıkça, bunun benim telefonum olduğunu ve ana ekranda Corie ile benim bir fotoğrafımızın olduğunu görüyorum. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, ama dürüst olmak gerekirse, aynı zamanda rahatlamış da hissediyorum. Onun için hissettiklerimi saklamaktan çok yoruldum. Ekranıma ikimizin fotoğrafını koymanın riskli olduğunu biliyordum. Belki de yakalanmak istedim, çünkü bunu bilmek beni durdurmadı. Corie söz konusu olduğunda durdurmadı.

"Gözetlemiyordum," diyor ve telefonumu bana uzatıyor. "Telefonum patlıyordu, bir göz attım ve arka planı gördüm."

Başımı sallayıp yanına oturuyorum. Bu anın bir gün geleceğini biliyordum. En yakın arkadaşşıma, kız kardeşinin benim için her şey olduğunu söylemek zorunda kalacağımı, elimde sadece bir havlu olacağını düşünmemiştim, ama işte buradayız.

"Sana söyleyecektik," diyorum ona. Bunu ona yükleyemem. Onun kararını kabul ettim. Birlikte verdiğimiz bir karardı.

"Ne zamandır?" Sesindeki öfkeyi gizlemeye çalışmıyor. "Ne zamandır benim arkamdan gizlice kız kardeşimle görüşüyorsun?" diye tükürüyor.

"Eve geldiği günden beri." "Açıkla bunu."

Öyle yapıyorum. Yukarı çıkıp üstümü değiştirirken Corie ile karşılaştığımı ve o andan itibaren onunla olan her etkileşimimin beni nasıl cezbettiğini anlatıyorum. Bununla mücadele etmeye çalıştığımı anlatıyorum. Onun arkasından iş çevirmenin yanlış olduğunu bildiğimi, ama kendimi durduramadığımı anlatıyorum. "Bir çekim vardı dostum. Çok güçlüydü. Denedim Landry. Yemin ederim denedim, ama durduramadım."

"Peki ya Corie?"

"Eğer düşündüğün buysa, ona baskı yapmadım. O da benimle birlikteydi. Riskleri tartıştık ve aramızdaki bu durumu görmek için karar verdik. İkimiz de çok ileri gittiğimizde, takım için endişelendik, sen ve ben anlaşmazlık yaşarsak sezonun sonucu için endişelendik ve tabii ki ikimiz de Rampage için çalışıyoruz ve onlara olması gerektiği gibi ilişkimiz olduğunu söylemedik."

Landry öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve parmaklarını saçlarında gezdirir. "Sen benim en iyi arkadaşşımsın, Knox. Bana yalan söyledin." Hayal kırıklığıyla başını sallır. "Ve düşün... Lanet olsun, bizi tuzağa düşürdün. Bütün bu zaman boyunca benim lanet olası kız kardeşimmiş."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum. Evet. O benim için hep o oldu ve hep o olacak. Seni aldattığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam, ama yine de aynısını yapardım." İtiraf, daha iyi düşünebilmeden ağzımdan çıkıyor, ama geri almak istemiyorum. Bu gerçek. Corie ile geçirdiğim hiçbir anı değiştirmek ya da pişman olmak istemiyorum.

"Ne?" diye sorar, başını kaldırıp beni incelemeye başlar.

"Onunla geçirdiğim tek bir anı bile geri almak istemem. Bunu senden saklamamın yanlış olduğunu biliyorum, ama bu ikimizin arasında bir şeydi. Birlikte. Bunun ne olduğunu görmek istedik ve sonra bir gün, Landry, bu daha fazlası oldu. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. O gün hayatımı değiştireceğini biliyordum, ama bunun ne kadar derin bir değişiklik olacağını anlamamıştım."

"Ne diyorsun, Knox?"

Yutkunarak, ona daha önce söylemediğim bu sözleri söylemek için tereddüt ediyorum, ama onun bunu hak ettiğini düşünüyorum. Onun benim için ne kadar değerli olduğunu anlaması gerekiyor, bu benim hafife aldığım bir ilişki değil.

"Kız kardeşine aşığım, Landry." O artık bildiği için omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissederek derin bir nefes veriyorum. Eminim ki her an yumruğu çeneme inecek ve ben onu durdurmayacağım. Kız kardeşiyle olan ilişkiyi sakladığım için bunu çekmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Uzun süre sessiz kalıyor ve ben de yanında sessizce oturuyorum. Düşünüyor ve ben de ona ihtiyacı olduğu kadar zaman ayırmasını istiyorum, çünkü bu durum geçmeyecek. *Ben* gitmeyeceğim.

"O, aylardır bahsettiğin, ama benim henüz tanışmadığım kız mı?" O bunu zaten biliyor, ama eminim kafasında sindirmeye çalışıyor. Bu yüzden, cevabı zaten bildiğini söylemek yerine, aradığı cevabı veriyorum.

"Evet."

"O sürekli gülümsüyor. Eve ilk taşındığında üzgündü ve kafası çok doluydu, ama şimdi her zaman mutlu, evde şarkı söyleyip dans ediyor. Sanırım bunun sebebi sensin?"

"Bilmiyorum. Umarım öyledir. Onu deli gibi seviyorum dostum. Onu hayatımda tutmak için yapmayacağım ya da vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yok."

Sözlerim onu şok etmiş gibi başını geriye attı. "Bana daha basit anlat, Beckett." Bakışları tehditkardı.

"Aynen öyle. Kuralları biliyordum. İlişkimizi başlangıçta takıma bildirmemiz gerektiğini ve bunu yapmayacağımızı biliyordum. Bunun Rampage kadrosundaki yerimi kaybetmem anlamına geldiğini biliyorum. Bunun takas edilip sözleşmemi kaybetmem anlamına geldiğini biliyorum. Taşınmam gerekebileceğini biliyorum."

Böyle bir durumda ailem. Her şeyi biliyordum Landry, ama yine de yaptım. Eğer bu onun benim olması anlamına geliyorsa, bunu milyonlarca kez yapardım. Çünkü ne olursa olsun, Corie ve ben bir sonraki adımları birlikte karar vereceğiz.

"Doğru duyduğumu söyle. Sevdiğin oyunu, sevdiğin takımı, kız kardeşim için feda etmeye hazırsın."

"Hayatımın aşkı için, evet." Cevabımda hiç tereddüt yok. Cevabım kararlı.

"Bu delilik, Beckett. Şu anda kendinizi duyuyor musunuz?"

"Ne dediğimi biliyorum, Reynolds." Sesim sert. "Her kelimesinde ciddiydim. Futbol geceleri beni sıcak tutmayacak." Sözlerime homurdanıyor, ama onu görmezden gelip devam ediyorum. "Futbol benimle bir aile kurmayacak ve hayatın tüm maceralarında yanımda olmayacak. Hiçbirimiz sonsuza kadar oynamayacağız ve seçim yapmam gerekirse, onu seçerim. Hiç tereddüt etmeden. Her seferinde onu seçerim."

Yine sessizce oturuyoruz. Sözlerimi düşündüğünü biliyorum. Ne kadar süre burada oturacağımızı bilmiyorum, ama o hazır olana kadar kıpırdamayacağım. Hâlâ o yumruğu bekliyorum, ama şu ana kadar gelmedi.

"Sen farklısın. Hala disiplinlisin, ama aynı zamanda daha mutlu görünüyorsun. Onun gibi daha çok gülümsüyorsun ve eskisi kadar gergin ve sinirli değilsin. Bize daha az baskı yapıyorsun. Bunu kız arkadaşına bağladım ama onun benim kardeşim olduğunu bilmiyordum." Bir süre durur. "Biliyor musun, şimdi geriye dönüp baktığımda, ona karşı daha yumuşak davranıyorsun. Onunla konuşma şeklin. Ona bakışın. Sanırım şaka bana döndü. Onu küçük kız kardeşin olarak gördüğünü düşünmüştüm."

"Hayır. Hayatımın aşkı."

Bana sert bir bakış attı. "Bunun nereye gittiğini söyle."

Yeterince açık olmadım mı? Eğer tekrar etmemi istiyorsa, tekrar ederim. "Bir gün, akraba olacağız," diyorum ona. "Onun benim formamı giymesini ve bizim soyadımızı taşımasını istiyorum. Her gece onun yanında uykuya dalmak ve aynı şekilde uyanmak istiyorum. Küçük Corie'lerin evimizde koşturmasını istiyorum. Her şeyi istiyorum, Landry. Geleceğimde onu görmediğim tek bir an bile yok."

"O biliyor mu?"

"Evet, ona aşık olduğumu söylemedim. Ona kalbimin ona ait olduğunu söyledim, ama o kelimeleri söylemedim."

"Ama bana söyledin."

Başımı sallıyorum. "Önce onun duyması gerektiğini biliyorum, ama onun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı istedim. Bu geçici bir ilişki değil. O benim sonsuza dek sevgilim, Landry. Onu korkutup kaçırmak istemedim. Birinin bunu öğrenmesi ve bunun ilişkimize ve takıma etkisi konusunda çok stresliydi, bir de işlerimiz tehlikede."

"O zaman neden ayrılmıyorsunuz?"

"İkimiz de bunu istemiyoruz. O da beni seviyor." "Sana söyledi mi?"

"O üç kelimeyi söylemedi ama evet, öyle." Paylaştığımız tüm anları düşündüğümde gülümsüyorum. Beni sevdiğinden hiç şüphem yok ve bu kelimeleri söylememiş olsak da, benim de ona deli gibi aşık olduğumu bildiğini biliyorum.

"Siktir, Beckett, benim küçük kardeşim." "Evet." Gülümsüyorum.

"Aşık bir aptal gibi sırtıyorsun," diyor bana.

"Bu Corie etkisi." Omuz silkiyorum. Kızımın beni parmağında oynatmasından utanmıyorum.

Hafifçe güler ve omuzlarımdaki gerginlik azalır. "Bir sorum var."

"O nedir?"

"Oyuna girecek misin yoksa yedek kulübesinde oturmaya devam mı edeceksin?"

Bu sefer gülen benim. "Oyun çoktan başladı kardeşim. Onu seviyorum. Artık sen de biliyorsun, bu akşam ona söylemeyi planlıyorum, sonra ikimiz birlikte takıma ne zaman söyleyeceğimize karar vereceğiz. O hala beklemek istiyorsa, biz de bekleriz."

"Her şeyi kaybedebilirsin."

"Hayır, kaybedeceğim şey bu değil. Kazanacağım şey bu. Bir eş. Hayat boyu bir partner. Çocuklarımdan annesi. Bu oyunu seviyorum dostum. Gerçekten seviyorum. Hayatım boyunca futbolla yaşadım ve nefes aldım. Onunla tanışana kadar beni bekleyen başka bir şey olduğunu bilmiyordum. Bir daha sahaya çıkamasam bile sorun olmaz, çünkü o var. Elbette özlerim. Ama oyunu kaybetmeyi düşündüğümde, bu çok kötü, ama dünyanın sonu değil. Kaybetmeyi düşündüğümde

Kız kardeşin, kalbim ikiye bölünüyor. Buna dayanamam. O benim bir numaralı seçimim.

Telefonum çalıyor ve aşağıya bakınca kız arkadaşımın gülümseyen yüzünü görüyorum. "Merhaba bebeğim," diye cevap veriyorum.

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet, hala stadyumdayım ama yakında çıkacağım." "Tamam. Seni bekleyeceğim."

"Anahtarını kullan, Corie. Ben de yakında evde olurum." "Tamam," diye kabul eder. "Dikkatli ol."

"Olur." Telefonu kapatıp Landry'ye bakıyorum. "Senin evinin anahtarı var mı?"

"Bunu herkesten saklamasaydık, onu çoktan yanıma taşınmış olurum."

"Kahretsin, Beckett," diyor, başını sallayarak. "Küçük kız kardeşim seni baştan çıkaracak kişi olacağını milyon yıl düşünmezdim."

"Aşık olmaktan da öteyim. Daha çok batmış durumdayım."

O gülüyor ve ben her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. "Onu bekletmesen iyi olur."

"Anlaştık mı?" diye soruyorum.

"Onunla konuşmam lazım. Tüm bunlar hakkında ne diyeceğini görmek istiyorum, ama seni sevdiğinden eminim, öyleyse evet. Sadece... onu incitme. Ona iyi davran, ben de sorun etmem. Alışmak biraz zaman alacak, ama ikinizde de bir değişiklik fark ettim. Bu daha iyiye doğru bir değişiklik. Ben kimim ki buna engel olayım?"

Ayağa kalkıp ona sarılırım, hala sadece havluyla örtülü olduğumu hatırlayarak. "Onu ara. Hatta, benim evime git. O orada. Ben burada biraz vakit geçirip yiyecek bir şeyler alırım." Bunun arkamızda kalmasını istiyorum, böylece onun benim için ne kadar önemli olduğunu saklamayı bırakabilirim.

"Evet, öyle yapacağım. Bize biraz zaman verir misin?"

Ben başımı salladım, o da dönüp kapıdan çıktı. Bu konuşma hayal ettiğimden çok daha iyi geçti. Planladığımız gibi olmadı ama yine de iyi ki oldu. Artık onun arkasından gizlice dolaşmak yok. Belki Corie Rampage'a söylemeye hazırdır ve bir daha asla saklanmak zorunda kalmayız. Mümkün olan en kısa sürede, onun kalbimi çaldığını tüm dünyaya söyleyeceğim ve her gün onlara ve ona bunu hatırlatmaya devam edeceğim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Corie

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra kanepeye doğru yürüdüm ve Knox'un benim için aldığı yumuşak, pelüş battaniyeyi aldım çünkü sarılmayı seviyorum.

Burada buluşacağımızı söylemişti ve her an gelebilir. Bu bana birkaç dakika kitap okumak için zaman veriyor. Yeni bir küçük kasaba romantizm romanına başladım ve kendimi bu romandan alamıyorum. Kendimi hikayenin içinde kaybolmaya bırakıyorum, ama kapının çalınmasıyla kesintiye uğruyorum. Knox anahtarını unutmuş olamaz.

Kanepeden kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. Kim olduğunu görmek için bakmaya zahmet etmiyorum, ama kapının diğer tarafında ellerini ceplerine sokmuş duran kardeşimizi görünce hemen pişman oluyorum.

"Selam abla," diyor. "Girebilir miyim?"

Ona yalan söylediğim için suçluluk duygusu beni kapladığında içim burkulur. Kardeşimin benim için yaptığı onca şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Başımı sallayıp geri çekilirim, ona girmesi için yer açarım, sonra kapıyı kapatıp onun arkasından oturma odasına geçerim. İçgüdüsel olarak kanepenin köşesine otururum ve battaniyeyi kucağıma çekerim.

"Beni burada gördüğüne neden şaşırmış gibi görünmüyorsun?" diye soruyorum, sonunda sözcükleri bulduğumda.

"Çünkü şaşırmadım. Burada rahat görünüyorsun." Battaniyenin bir köşesini kaldırıp yumuşaklığını hissediyor, sonra bırakıyor.

"Çünkü öyleyim."

"Daha önce orada olduğunu hiç hatırlamıyorum." Battaniyeye doğru başını salladı. "Knox pek battaniyeye sarılan bir adam değildir."

"O benim için satın aldı," diye itiraf ediyorum. Oyun bitti ve yalan söylemenin bir anlamı yok. Yüzünden her şey okunuyor. O biliyor.

nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyor. Knox'a mesaj atıp onu uyarmalıyım ama onun sözleri beni telefonuma uzanmaktan alıkoyuyor.

"Bana burada olacağını söyledi." Şoktan ağzım açık kalıyor. "Açıklayayım." Başımı sallıyorum ve Knox'un telefonunu nasıl bulduğunu ve konuşmalarını anlatıyor.

"Onu seviyorum," diye patladım. "Üzgünüm, Landry. Başlangıçta, aramızdaki ilişkinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorduk. Çok büyük ve her şeyi tüketen bir duyguydu, ama bu duygunun zamanla söneceğini bilmiyorduk. O sana söylemek istedi, ama ben buna karşı çıktım. Aslında pek bir tartışma olmadı. Beklemek istediğimi söyledim, o da kabul etti. Artık ilişkimiz daha ciddi hale geldiği için birçok kez itiraf etmek istedi, ama ben sezon bitene kadar beklemesini istedim."

O, başını sallar ve az önce ona anlattıklarımı sindirirken sessiz kalır. "Seni seviyor mu?" diye sorar. Sesi yumuşaktır, sanki cevabı duymaktan korkuyormuş gibi.

"Seviyor."

"Sana söyledi mi?"

"Bana kalbinin bana ait olduğunu söyledi. *"Seni seviyorum"* dedi mi? Hayır, ama her gün bana bunu söylüyor. Bana bakışları, bana dokunuşları, beni öpüşüyle bunu gösteriyor. Benim için endişeleniyor ve her şeyi itiraf etmek istemesine rağmen, benim için bunu yapmamayı kabul etti. Yani, hayır, bunu sözlerle söylemedi, ama eylemleri bana haykırabileceği herhangi bir aşk sözünden daha anlamlı.

"Sürekli gülümsemenin sebebi o."

Ben başımı sallıyorum. "Hiç bir erkeğin tamamen kendini adadığı bir ilişki yaşamadım. Beni aldattığı ya da başka kadınlara baktığı konusunda hiç endişelenmedim. Sizler yoldayken, o odasına dönüp video görüşmesi yaparken yemek yiyor. Gittiği süre boyunca bana ne kadar özlediğini söyleyen mesajlar gönderiyor ve evet, ona inanıyorum. Knox gerçek, Landry. Açık ve dürüst biri. Beni ailesiyle tanıştırdı."

"Sanırım bu ikiniz için iyi sonuçlandı, değil mi?" diye soruyor.

"O konu hakkında." Ona olanları anlatmaya devam ediyorum ve o sadece başını sallayıp dudaklarını gülümsemeye büküyor.

"Bence bu garipti. Sloane onunla gitmeyi kabul ettiğinde hiç mutlu görünmüyordu, ama üzülmemişti de. Üzgün gibi görünmeye çalışıyordu, ama Sloane arayıp hasta olduğunu ve gidemeyeceğini söylediğinde

hasta olduğu için gidemeyeceğini söylediğinde, o kadar da yıkılmamış gibiydi. Arkadaşların senin onunla gitmeni önerdiğinde, onun yarım yamalak bir kavgadan daha fazlasını beklerdim. Başka bilen var mı?"

"Sadece Sloane."

"Senin oyununa geldik," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Üzgünüm," diyorum, gözyaşlarımla mücadelemi kaybedip, bir damla yanaklarımdan süzülürken. "Sana söylememiz gerektiğini biliyorum, ama bunun olacağını tahmin edemedim, Landry. Ona deli gibi aşık olacağımı ya da onun da bu aşkı on katıyla karşılık vereceğini asla tahmin edemezdim. Yaptığımız yanlış olduğunu biliyorum." Hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Sen benim kardeşim, ailemsin ve seni seviyorum. Her zaman beni korumuş ve bana bakmışsın, yalanımın yanlış olduğunu biliyorum, ama engelleyemedim, Landry. Denedim. İkimiz de bununla mücadele etmeye çalıştık, ama görmezden gelmek imkansızdı. Çok üzgünüm. Seni çok seviyorum. Lütfen bizi affet. Bunun ikinizin veya takımın arasına girmesini istemiyorum. Ona aşık olmaktan kendimi alamadım ve onu gerçekten seviyorum, Landry. Onu bulana kadar dayanmamı söylemiştin ve biz birbirimizi bulduk."

"Onu görmeyi bırakmanı istesem ne olur?"

Kafamı sallıyorum. "Üzgünüm," diyorum ve gözyaşlarım akmaya devam ediyor. "Onu seviyorum. Senin için her şeyi yaparım Landry. Bunu biliyorsun, ama lütfen benden bunu isteme. Bu sana veremeyeceğim tek şey." Göğsümden bir hıçkırık kopuyor. "Onu kaybetmeyi düşünmek bile kalbimi paramparça ediyor," diyorum ve yanaklarımı siliyorum.

"Buraya gel." Beni kendine çeker ve ben göğsüne yaslanıp ağlarım. "Senden bunu yapmanı istemeyeceğim. Sadece bunun ne kadar ciddi olduğunu bilmek istedim. Onu elde tutmak için ne yapmaya hazır olduğunu bilmek istedim, çünkü Knox oldukça büyük iddialarda bulundu. Sen benim kardeşimisin ve her zaman senin tarafında olacağım, ama o da benim en iyi arkadaşım ve ikinizin aynı fikirde olup olmadığınızı bilmek istedim."

"Ne dedi?" diye soruyorum, başımı kaldırıp yanaklarımı bir kez daha siliyorum.

"O her şeyden vazgeçmeye hazır. Oyun, takım, şehir... Sen yanındaysan hiçbir şeyin önemi yok."

Elimde değil. Gözyaşlarımın arasında gülümsüyorum. "Onun bunu yapmasına asla izin vermem ya da ondan bunu istemezdim, ama kafamın içinde onun bu sözlerini duyabiliyorum."

duyabiliyorum."

"Onu durdurabileceğini sanmıyorum, Corie. O bağımlı hale geldi."

"Ben de öyle hissediyorum," diyorum ona, tam o sırada ön kapı açılıyor. Knox, elinde birkaç pizza kutusu ile içeri giriyor. Hemen kutuları yere bırakıp önümde diz çöküyor.

"Neden ağlıyorsun?" Cevap vermeme fırsat vermeden kardeşime dönüp sert bir bakış attı. "Gelip onunla konuşmanı söyledim, onu ağlatmanı değil."

"O yapmadı." Elimi yanağına koyuyorum ve bakışları tekrar bana dönüyor. "Sadece duygusal bir şey. Söz veriyorum, her şey yolunda."

"Gözyaşlarından nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ve başparmaklarıyla yanaklarımı siliyor.

"Çünkü beni seviyorsun," diyorum gülümseyerek.

"Seni deli gibi seviyorum, Corie kızım." Öne eğilip beni nazikçe öptü.

"Ack!" Landry gözlerini kapatarak diyor. "Yeni kural. Öpüşmek yok. Aslında, ben varken dokunmak da yok."

"Üzgünüm kardeşim, olmaz," diyor Knox. "Bir gün, bir kadın göğsüne uzanıp kalbini çalacak. Ancak o zaman birini her şeyden çok sevmenin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın. Onu mutlu görmekten başka bir şey istemediğini anlayacaksın."

"Onun soyadını değiştirmek istediğini söylediğini sanıyordum," diye Landry onu kışkırtır.

"Oh, öyle olacak. Takımla ilgili tüm bu sorunları halleder etmez, onu bir Beckett yapmak önceliklerim listesinin en başında yer alıyor."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye soruyorum. Gözlerim yine yaşlarla dolarken, yüzümün gülümsediğini hissedebiliyorum.

Ayağa kalkıp bana öpücük vermek için eğildi. "Hemen dönerim." Koridora doğru koştu ve ben kardeşimle göz göze geldim.

"Yüzüğü olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor bana.

"Ne? Hayır, yok. Bu... Biz hiç evlilik hakkında konuşmadık." Bu sözleri söylerken bile kalbim deli gibi atıyor ve Knox'un gerçekten bir yüzük almış olabileceği düşüncesiyle hissettiğim heyecanı zar zor kontrol edebiliyorum.

"Göreceksin."

"Sana evlenme teklif edeceğini söyledi mi?" diye soruyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Hayır, söylemedi. Seninle evlenmek istediğini söyledi, ama en iyi arkadaşımı tanırım. Knox istikrarlıdır. Dürüst ve disiplinlidir. Bir şeye karar verdiğinde dikkatli ol, çünkü onu durdurmak imkansızdır. Seninle de farklı davranacağını sanmıyorum." Landry bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim. Onu çok seviyorum ve ikimizin de seni kaybedeceğimizden çok korkuyordum."

"Bana karşı dürüst olmanı dilerdim, ama neden olmadığını anlıyorum. Knox Beckett, tanıdığım en iyi erkeklerden biri. Eğer küçük kız kardeşimi benden alacak biri olacaksa, onun Knox olması beni mutlu ediyor."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni kucaklayarak sarılır ve Knox bizi bu şekilde bulur.

Kahve masasına oturur ve gözlerini kardeşimden ayırmaz. "Onu tüm ruhumla seviyorum. Onu sonsuza kadar her gün koruyup seveceğime söz veriyorum."

"Biliyorum," diye cevaplar Landry.

"Kardeşi ve ailesi olarak, kız kardeşinizle evlenmek için izninizi istiyorum. Ne derseniz deyin, ona yine de evlenme teklif edeceğimi bilmenizi isterim, ancak sizin onayınızı almak isterim."

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülür ve Knox elini uzatarak bana yardım eder, ama gözlerini kardeşimden ayırmaz.

Ağlıyorum ve hayatımdaki en önemli iki kişi, Sloane hariç, birbirlerine bakışıyorlar. Bir şey söylemeye hazırım... herhangi bir şey, kardeşim elini Knox'a doğru uzatır.

"Aileye hoş geldin kardeşim," der ve el sıkışırlar, sonra ayağa kalkıp kucaklaşırlar.

"Tamam." Knox iç geçirir. "Bir saniye içinde benim için bir şey daha yapmanı isteyeceğim." Cebine uzanır, telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur. Kimi arıyorsa, hoparlörü açar.

"Knox? Corie iyi mi?" Sloane cevaplar.

"Harika."

"Neden beni görüntülü arıyorsun ve neden öyle gülümsüyorsun?"

"Sadece izle." Telefonu Landry'ye uzattı. "Bunu benim için tut."

Landry telefonu alır ve Sloane'ı görebilmek için döndürür. "Dikkatle izle," der ve telefonu doğru açığa getirir.

"Corie, lütfen ayağa kalkar mısın?" Knox tatlı bir sesle sorar, ön cebinden küçük bir kutu çıkarır ve tek dizinin üzerine çöker.

"Hayır!" diye bağıırır Sloane. "Şu anda evlenme teklif mi ediyor?" diye neredeyse çığlık atar.

Knox gülümser. "Üzerinde çalışıyorum."

"Tabii ki, devam et," der Sloane.

"Bugün yaşadıklarımızdan sonra bunun beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum, ama asıl mesele de bu. Kardeşinin burada olmasını istedim, ona senin benim son hedefim olduğunu göstermek için."

"Peki ya ben?" diye sorar Sloane.

"Şşşş," Landry onu susturur. "Seni aradı, değil mi?" Knox'a devam etmesi için el sallar ve ikimiz de güleriz.

"İkisinin de bu anı görmesini istedim. Birincisi, sana deli gibi aşğım ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum. Kardeşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, o benim en iyi arkadaşım. Ve Sloane, o da senin en iyi arkadaşın ve son birkaç ayda sana birçok kez yardım etti. Onun da aşkımızın nasıl büyüdüğünü görmesinin önemli olduğunu düşündüm."

"Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum. Sen benim her şeyimsin. Benim hayatımın aşkı, ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sen benim yuvamsın, ve ben de senin yuvan olmak istiyorum. Corie Reynolds, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

"Evet. Evet. Evet," diye cevap veriyorum. Elimi ona uzattığımda titriyor ve o, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüğü parmağıma takıyor. Ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve öpüyor.

"Aww," diyor Sloane, sesi titriyor.

"Kurallar. Kurallarımız var!" diye bağıır Landry, gözlerini kapatıyormuş gibi yapar, ama öpüşmemiz bittiğinde bize gülümser.

"Bunu ne zaman aldın?"

"Geçen hafta aldım. Doğru an geldiğinde hazırlıklı olmak için almak istedim. Bugün olacağını düşünmemiştim, ama buna kızgın değilim," diyor ve beni bir kez daha öpüyor.

"PDA, Beckett," diye azarlıyor Landry ve hepimiz gülüyoruz.

Sloane'ı arayıp bugün olanları anlatacağımıza söz vererek telefonu kapatıyoruz ve kardeşimle bir saat kadar oturup sohbet ediyoruz.

"Takıma ne zaman söyleyeceksin?" diye sorar Landry.

"Yarın," der Knox.

"Sezonun sonunda," diyorum aynı anda. "Corie kızım, onlara söylemeliyiz," diyor Knox nazikçe.

"Biliyorum, ama bu sezonun akışını bozabilir ve sen yenilmezsin..." diye başlıyorum, ama kardeşim sözümü kesiyor.

"Hayır. O kelimeyi söyleme," der ve elini kaldırır. "Knox haklı. Onlara, bandajı çekip çıkarmak gibi, bir an önce halletmelerini söyle. Ne kadar beklersen, herkes için o kadar zor olur. Ceza da dahil," diye ekler.

"Haklısın," diyorum onlara. "Başından beri dürüst olmalıydık."

"Ne olursa olsun, sen yine de Bayan Beckett olacaksın," diyor Knox gülümseyerek.

Beckett olacaksın," diyor Knox gülümseyerek.

"Ama pozisyonunu kaybedebilirsin. Ben de işimi kaybedebilirim."

Omuzlarını silkiyor. "İyi yatırım yaptım. Maçı özleyecek miyim? Elbette özleyeceğim, ama bu yüzden seni kaybetmeyeceğim. Eğer transfer olursam, sen de benimle geleceksin. Olmazsa, emekli olacağım. Bu kadar basit. İşinin de risk altında olduğunu biliyorum. Çalışmak zorunda değilsin, ama bunun senin için önemli olduğunu biliyorum, bu yüzden hayalindeki işi yapabilmen için gitmemiz gereken yere gideceğiz."

"Knox! Hayır, işler böyle yürümemeli."

"Ve umarım öyle olmaz. Ligde mükemmel bir itibarım var. Ben sorun çıkarmam, sen de öyle. Ne olduğumuzu görmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Artık biliyoruz. Son aşamadayız. Rampage bunu göremezse ve benim yoluma devam etmem gerekirse, o zaman öyle olmak zorunda."

Parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum. "Belki..." diye başlıyorum, ama Knox işaret parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Hayatımda senden önce gelen hiçbir şey yok. Ne şimdi, ne de gelecekte. Ne olursa olsun, birlikte olacağız ve her şey yoluna girecek."

Kardeşıme bir bakış attım, o da başını sallayıp gülümsedi. "Adamın dediklerini dinle." Ayağa kalkıp bana sarıldıktan sonra Knox'la el sıkıştı. "İkinize konuşmak için biraz zaman vereceğim. Sabah antrenmanda görüşürüz," dedi Knox'a.

"Landry." Bana dönerek, "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," der.

"Sen benim ailemsin, Corie. Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu unutma." Bu sözlerle dönüp kapıdan çıkar.

"Bir gece uyuyalım," diyor Knox, beni kucağına çekerek. "Bir yolu olmalı, seni Rampage'da tutmanın bir yolu. Eğer ben... istifa et, bu sorun değil." İkimizin de kuralları bildiğini biliyordum. Elbette, Knox'un amiri değilim, ama ilişkimizi bildirmedi ve bu, işten çıkarılmaya kadar varan cezalar için gerekçe teşkil ediyor. Eğer iş o noktaya gelirse, cezayı ben çekeceğim.

"Bebeğim, işini seviyorsun. Sen ayrılırsan, ben de ayrılırım. Bu kadar basit. Bizim için mutluluğunu feda etmene izin vermeyeceğim."

"Her yerde iş bulabilirim." Bu sözleri söylüyorum ve umarım doğru olurlar. Mezun olduktan sonra zorlandım, ama artık staj dışında iş tecrübem olduğu için belki göz ardı edilmeyeceğim.

"Hayır. Birlikte." Elimi kaldırıp yüzüğümü öper. "Biz bir takımız ve ya hep ya hiç."

"Knox."

"Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek," diyor. "Yarın antrenmandan sonra insan kaynakları departmanı ile bir toplantı ayarlayayım mı? İkimiz Sally ile oturup her şeyi masaya yatıralım. Kimsenin bilmesine gerek yok, bu bizim için yeni bir durum."

"Peki ya bu?" Elimi kaldırıp yüzüğümü gösteririm.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birkaç hafta boyunca takmaman gerekebilir. Daha da iyisi, takman için bir zincir alacağım ve bir ay sonra, hızlı bir flört döneminden sonra nişanlandığımızı basına sızdıracağım."

Arkadaş, sonra sevgili, şimdi de sonsuza kadar birlikteyiz. Her şey nasıl sunduğuna bağlı ve biz bunu başarabiliriz. Başaracağımızı biliyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam. Yarın."

"Yarın." Beni bir kez daha öptü ve sonra beni yatağa taşıdı.

Yarın iş için giyecek kıyafetim yok, bu yüzden erken kalkıp erken kalkıp eve gidip duş alıp hazırlanmam gerekecek. Bu, bu gece onun kollarında olmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel, çünkü tam da ait olduğum yer orası.

* * *

"Ne gün ama," diyor nişanlım, yanıma yatarken.

Ona bakıp gülümsüyorum. Yemin ederim, gülümsemekten yüzüm ağrıyor. "Gerçekten evleniyor muyuz?" diye soruyorum ona.

"Parmağındaki yüzük öyle olduğunu söylüyor." Knox gülümser. "Az önce bir şey söylemiştin."

"Son birkaç saat içinde pek çok şey söyledim. Bana yardım et, Corie kızım."

"Benim senin evin olduğumu söyledin."

"Sen benim evimsin. Artık sadece sen ve ben varız, bebeğim." Beni göğsüne çekip yumuşakça öper.

"Annemi kaybettiğimden beri, kendime ait bir evim, benim diyebileceğim bir yerim yokmuş gibi hissediyordum. Sonra sen geldin ve ben seninle birlikte bir yuva kurmayı çok istedim. O kadar çok istedim ki, uzun süre bunu yüksek sesle söylemeye korkuyordum." Elimi yanağına koyuyorum. "Seninle, Knox Alexander Beckett, sadece evimi ve bu dünyada ait olduğum yeri bulmakla kalmadım, aynı zamanda hayatımın aşkını da buldum."

O gülüyor. "Senin erkek versiyonun Sloane."

"Aynen öyle! Hatırladın."

"Seninle geçirdiğim her anı hatırlıyorum. Söylediklerimde ciddiylim. Sen benim evimsin. Ben de senin evimim ve birlikte, evimizin duvarları sevgi ve mutlulukla dolup taşacak kadar dolu bir hayat kuracağız."

"Bu sözleri duymak çok hoşuma gitti." "Benim de, bebeğim."

"Burada mı kalacağız?" diye soruyorum ona.

"Bir ev, güzel bir bahçe ve Landry ile çocuklar için bir havuz düşünüyordum."

"Çocuklar mı?"

"Evet, etrafta koşturacak küçük Corie'ler." "Ben de küçük bir Knox istiyorum."

"Ne yapabileceğime bir bakayım, bebeğim," diyor ve beni kendine çekiyor. "Belki şimdi pratik yapabiliriz."

"Uygun görünüyor," diyorum, ellerimi onun boxer şortunun içine kaydırarak. Üzerinde sadece o var. Tabii ki, ben de sadece onun tişörtlerinden birini ve bir çift külot giyiyorum. Kısa sürede, ikimiz de üzerimizdeki az sayıdaki giysileri çıkarıyoruz ve o üzerime eğiliyor. Ona uzanıp onu ihtiyacım olan yere yönlendiriyorum, ama o kalçalarını geri çekiyor.

"Prezervatif," diye hatırlatıyor bana. "Evleniyoruz."

"Tabii ki evleneceğiz."

"Yani, biz kararlıyız. Doğum kontrol hapi kullanıyorum. İstersen o kısmı atlayabiliriz."

"Bana, aramızda hiçbir şey olmadan nişanlımla sevişebileceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu, sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

"Lütfen."

Alnını alnıma dayadı. "Kendimi utandıracağım." Başını kaldırdı ve gözleri benimkilere baktı. "Seni seviyorum."

"Yardım edeceğim," diyorum ona. Sertleşmiş organını yönlendiriyorum ve o içime giriyor. Ben kalçalarımı kaldırırken o hareketsiz kalıyor, ondan daha fazlasını, onun tamamını istiyorum.

"Bir dakika ihtiyacım var, Corie kızım."

"Tamam," derim ve elimi klitorisime götürürüm, küçük daireler çizerek ovmaya başlarım.

"Siktir, bu çok seksi. Hiç yardımcı olmuyor, bebeğim." "Ama sonra birlikte bitirebiliriz."

"Önce sen. Her zaman."

"Birlikte."

O başını sallar ama bize bakmaya devam eder, hiçbir engel olmadan, parmaklarım klitorisimi okşarken. Onu tüm vücudumla hissediyorum ve orgazmım başlarken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Birlikte," diyor ve çekip tekrar içeri giriyor. Acı veren bir tempo belirliyor ve omurgamda karıncalanma hissediyorum. Onun kendi başına gayet iyi idare ettiğini bilerek çabalarımı bırakıyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum.

"Tam orada," diye nefes nefese söylüyorum.

"Bu sikin üzerine gelmeni istiyorum, Corie kızım. Amının çıldırdığını hissedebiliyorum. Siktir, her şey bu. Sen her şeysin," diyor, yüzünü boynuma gömerek. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Benim için boşal, nişanlım."

Hepsi bu kadar. Beni doruğa ulaştıran dört kelime. Onun adını haykırıyorum ve o hareketsiz kalıyor, boşalırken inliyor.

"Birlikte," diye fısıldarım tekrar, heyecanım geçtikten sonra. "Her zaman birlikte," diye cevaplar.

Yirmi Altıncı Bölüm

Knox

Yatağımın başucundaki cep telefonumun sürekli titreşmesiyle gözlerimi açıyorum. Kim beni bu saatte arıyor ki... Yatağımın başucundaki saate gözlerimi kısarak bakıyorum, saat sabahın dördü. Nişanlımın şakağına bir öpücük kondurup, dikkatlice onun altından çıkıp telefonumu alıyorum ve koridora çıkıyorum.

Ajansım Tommy arıyor. Beş kez aramış ve en az on mesaj bırakmış. Hepsini görmezden gelip, Corie'yi uyandırmamak için koridorda sessizce yürüyerek ona geri arıyorum.

"Sonunda," diyor Tommy selam vererek.

"Sabahın köründe beni aramak için bu kadar acil olan ne?" diye soruyorum.

"Bir haber çıktı."

"Tamam?"

"Landry Reynolds'ın küçük kız kardeşi ile gizlice görüşüyormuşsun ve bunu onlardan sakladığın için Rampage'ın politikasına aykırıymış."

Midemi bir ağrı kaplar ve anında uyanırım. "Siktir. Nasıl? Ailem dışında sadece iki kişi biliyor ve ikisinin de bunu sızdırmayacağından eminim."

"Birkaç kaynağımla iletişime geçtim ve bir isim buldum."

"Kim?" diye soruyorum.

"Conner Johnson."

"Orospu çocuğu. Nasıl? Nasıl öğrendi? Dikkatliydik," diyerek ileri geri yürümeye başladım.

"Senden duyduğunu iddia ediyor. Sen ve Landry'nin soyunma odasında bu konuda tartıştığınızı ve o sırada

tesadüfen oradan geçiyormuş ve duymuş."

"Hayır. Kavgı etmiyorduk ve o lanet olası herif yanımızdan geçti. Orada saklanıyordu. Öyle olmalı. O piç kurusunun soyunma odasında işi yoktu. Orada sadece Landry ve ben vardık."

"Belli ki yanlış düşünmüşsün," diyor kuru bir sesle. "Siktir! Ne yapacağız?"

"Ciddi bir durum mu?" diye sordu.

Ben gülmeden güldüm. "Ona evlenme teklif ettim. O kadar ciddi," dedim menajerime.

"Tamam. O zaman koçuna, insan kaynaklarına ve takım sahibine gidip durumunu anlatmanı öneririm."

"Bugün onlara söyleyecektik. Aslında, dün gece yatmadan önce bir e-posta gönderdim ve insan kaynaklarından Sally'ye yarın antrenmandan sonra bir saat kadar zamanına ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Toplantıyı ben hallederim. Kendini ve kız arkadaşını hazırla. Söylediğimde stadyuma gitmeye hazır olun."

"Anladım. Teşekkürler, Tommy."

"Elimden geleni yapacağım. Sen organizasyon için çok değerlisin ve hiç sorun çıkarmadın."

"Seçim yapmam gerekirse, Tommy, onu seçerim."

"Anladım. Seninle iletişime geçeceğim." Telefon görüşmesi sona erer ve ben ellerimi tezgaha dayarım.

Lanet olası Conner. Onu bu yüzden mahvedeceğim. Nasıl yapacağım bilmiyorum ama yapacağım. Uçup her bir müşteriyle, patronuyla ve dinleyen herkesle görüşmem gerekse bile, hak ettiğini bulacak. Zaten başım bu kadar dertte olmasaydı, onu tekmelerdim. Açıkçası, bu fikir hala gündemimde.

Telefonumu alıp odama geri dönüp yatağıma uzandım.

Corie uyanana kadar yüzünün her yerine yumuşak öpücükler konduruyorum. "Saat kaç?" diye soruyor uykulu bir sesle.

"Dörtü biraz geçiyor."

"Neden uyanıksın?" "Bir telefon aldım."

Bu onun dikkatini çeker ve bana dönerek sorar. "Her şey yolunda mı?" Ses tonundan gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Öyle olacak," diyorum ve Tommy ile yaptığım görüşmeyi açıklıyorum. "O, yetkililerle bir toplantı ayarlıyor. Her an stadyuma gitmeye hazır olmamızı söyledi, bu yüzden hazırlanmamız gerekiyor." Henüz gerginlik hissetmiyorum ve hissedeceğimi de sanmıyorum. Bu başlamadan önce onu seçtim ve sonuçlarını biliyordum. Elbette bu berbat bir durum, ama Corie ile bir hayat bunu telafi etmekten de öteye geçecek.

"Tamam." Başını sallar, yorganı atar ve duşa gider. Banyo kapısından başını çıkarır. "Giyecek kıyafetim yok."

"Biliyorum. Duş alacağım, sonra senin evine gidip ihtiyacın olan şeyleri alabiliriz. Eşyalarını toplayıp bu gece taşınmalıyız," diyorum ona. O da başını sallayıp giyinmeye başlıyor, bu da beni çok üzüyor.

"Knox. Etrafımızda her şey patlıyor ve sen benim seninle birlikte taşınmamdan mı bahsetmek istiyorsun? Bu gece mi?"

"Sen benim için her şeysin, Corie."

"Bu doğru değil."

"Doğru. Bütün bunlarla barıştım. Her seferinde seni seçeceğim."

"Hazırlan," diyor ve banyoya giriyor. O işini halletmesi için ona zaman veriyorum, sonra giysilerimi alıp hızlıca duş alıyorum.

Yirmi dakika sonra, Landry'nin evine doğru yola çıkıyoruz. Kamyonetimi tanıyan basın mensuplarının arasından geçmek zorunda kaldık. Haber çoktan yayılmıştı. Lanet olası Conner. Neyse ki, apartmanımdan uzaklaştık ve yerel fast-food restoranının arabaya servis noktasında durup kahvaltı alabildik, Landry için birkaç sandviç daha ekledik. Corie, onun evine giderken yolda yemek yiyor ve duş almak için yukarı çıkıyor, beni uykulu Landry'ye neden bu kadar erken geldiğimizi açıklamakla baş başa bırakıyor.

Şimdi tek yapabileceğimiz Tommy'nin aramasını beklemek, o zaman geleceğin bize ne getireceğini kesin olarak bileceğiz. Her halükarda, benim geleceğim Corie'nin yanımda. Beklerken, ailemi arıyorum ve onlara olanları anlatıyorum.

"Bu arada, bir gelinin olacak," diyorum onlara. Video görüşmesi yapıyoruz.

"Ne?" diye nefesini tutuyor annem.

Kameraya gülümsüyorum. "Buraya gel, Corie kızım." Yanıma gelip oturması için başımı sallıyorum. Dediğimi yapıyor ve onu kendime çekiyorum. "Anne, baba, size nişanlım Corie Reynolds'ı, yakında Beckett olacak olan Corie'yi tanıtmak istiyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz annem gözyaşlarına boğuluyor.

"Oh, Knox." Annem ellerini ağzına kapatır. "Ailemize hoş geldin, Corie."

Annem babamın göğsüne hafifçe vurur. "O zaten bu ailenin bir parçasıydı." Gözyaşlı gülümsemesini ekrana çevirir. "İkinizi de seviyoruz. Senin adına çok mutluyum."

"O da öyle dedi." Babam gülümser.

"Teşekkürler," diye cevaplar Corie yumuşak bir sesle.

"Hazır olduğunda bana haber ver, kızlar ve ben sana her adımda yardımcı olacağız," diyor annem ona.

Corie yanımda burnunu çekiyor, ben de onun şakağına bir öpücük konduruyorum. Bu heyecan verici haberle birlikte ailesini özlediğini biliyorum. Ayrıca ailemin onun etrafında toplanıp, ihtiyacı olabilecek her türlü sevgi ve desteği ona vereceğini de biliyorum.

"Sadece sana söylemek istedik. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum, ama bunu bizden duymanı istedik."

"Her şey yoluna girecek, evlat. Beklenmedik şeyler her zaman yoluna girer," diyor babam.

"İkinizi de seviyorum," diyor annem. Vedalaşıp

Landry'nin yürüyebileceğini umursamadan Corie'yi kollarıma alıyorum. her an duştan çıkıp odaya geri dönebilir. Onu sevmem gerekiyor. Ona sevgi göstermeme ihtiyacı var ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

* * *

Stadyuma vardığımızda saat yediye birkaç dakika var. Neyse ki, çalışanlar ve oyuncular için ayrılmış alan kapı ile korunuyor ve

basını uzak tutmak için güvenlik görevlileri var. Ama basın burada, etrafta dolaşıyor ve fotoğraf çekilmek için can atıyor.

Corie'nin elini elimde tutarak içeri girip sahibinin ofisine yöneliyoruz. Görünüşe göre bu ihlal en üst düzeye taşınıyor. Ayrıca Koç Warner ve İK'dan Sally ile de görüşeceğiz, Tommy de orada olacak.

Asansörün bizi katımıza götürmesini beklerken Corie, "Üzgünüm," diyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu işte birlikteyiz. Biz bir takımız ve her zaman bir takım olacağız. Seçeneklerimizi tartıştık ve bizim için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi seçtik. Sonuç ne olursa olsun, öyle olacak."

"Çok sakın görünüyorsun. Ben çıldırmak üzereyim, Knox."

"Çünkü sen varsın." Omuz silkiyorum. "Bu takımı seviyorum, bu sporu seviyorum, ama bunların hepsi sana olan hislerimin yanında sönük kalıyor. Evet, çok sakınım çünkü bu stadyumdan çıktığımda önemli olan tek şey senin hala benim olman." Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Seçeneklerim oyunu bırakmak ya da Corie'den vazgeçmekse, seçimim çok kolay. Düşünmeme bile gerek yok.

Asansör durur, kapılar açılır ve el ele, dışarı çıkar ve sağa, Roger Hampton'ın ofisine doğru döneriz. O, takımın sahibi.

Kapıyı çalmaya gerek yok. Geldiğimizi biliyorlar. Bunun yerine, Corie'nin eli hala elimdeyken odaya giriyorum ve Tommy, Roger, Sally ve Koç Warner'ın oturduğu konferans masasına oturuyorum.

"Geç mi kaldık?" diye soruyorum.

"Hayır," diye cevaplar Koç Warner. "Sen gelmeden önce seçeneklerimizi tartışmak için biraz zaman istedik."

"Yani, kaderimizi çoktan belirlediniz mi?"

"Hayır," diye cevaplar Roger. "Ama seçeneklerimizi tartışmamız gerekiyordu."

Şimdi, ikinizin de görüşlerini duymak istiyoruz."

"Öncelikle, Sally, bugün o toplantıya ihtiyacım olmayacak," diyorum ona. Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tahmin etmiştim."

"Tamam, işte olanlar şöyle." Hiçbir şeyi atlamadan hikayemizi anlatmaya başlıyorum. Ona olan ilgimle nasıl mücadele ettiğimi anlatıyorum.

Bunu kardeşinden nasıl sakladığımızı ve takımın ve ilgili herkesin çıkarlarını göz önünde bulundurduğumuzu anlatıyorum.

"Knox sana söylemek istedi, ama ben onu sezon bitene kadar beklemesi için ikna ettim," diyor Corie, sesi titriyor.

"Birlikte karar verdik," diye düzeltiyorum. Eğilip, dudaklarımı şakağına bastırıyorum.

"Ne hikaye ama," diyor Roger.

"O harika bir kadın," diye karşılık veriyorum. "Dinle, sana tüm kartlarımı açıkça söyleyeceğim. Onu seviyorum. Seçim yapmak zorunda kalırsam, onu seçerim. Her nefesimde, her saniyemde, her dakikamda, her saatimde, her lanet günümde onu seçerim. Bilmen gereken şey, eğer beni takas edersen ve o gitmek istemezse, emekli olacağım. Eğer gitmek isterse, ikimizi de kaybedeceksin. Bu bir tehdit değil. Gerçek bu. Onsuz bu şehirden ayrılmayacağım."

Roger boğazını temizleyene kadar odada ürkütücü bir sessizlik hakimdir. "Az önce duyduğum şey, geçen hafta bu konuyu görüşüp sezon sonuna kadar bunu gizli tutmaya karar verdiğimizdir. Bir oyuncunun başka bir oyuncunun kız kardeşiyle çıkmasının skandalı, takımın bu yıl elde ettiği başarıları gölgelemesini istemedik."

"Conner, Landry ve benim konuşmamızı dün duydu.

Ya kaydetmişse?"

"İnan bana, o pislik bir kayıt yapmış olsaydı, çoktan yayınlamış olurdu. Kararımız bu ve bu kadar. Takas olmayacak ve Corie, sosyal medya departmanımızda harika işler başardın. Sen de Knox kadar bu organizasyonun değerli bir parçasısın ve seni kaybetmeyi göze alamayız."

"Ama biz kuralları çiğnedik," diyor Corie.

Roger gülüyor. "Karım, ona aşık olduğumda bu binada benim için çalışıyordu. İkiniz ciddi bir ilişki içindesiniz. Aşık olmak skandal değildir. Sezonumuzu korumak isteyerek birbirinize ve bu organizasyona ne kadar bağlı olduğunuzu kanıtladınız. Şimdi, bu iyiliğinizi ödeyip ikinizi de korumamızın zamanı geldi. Ancak, gelecekte yeni gelişmeler olursa lütfen bize haber verin."

Corie'nin ve dolayısıyla benim de gerginliğimin azaldığını hissedebiliyorum. Önemli olan tek şey o. Elini kaldırıp elinin içini öpüyorum ve yüzüğünü görüyorum. "Ben

Sanırım sana nişanlandığımızı söylemek için iyi bir zaman," diyorum ona.

Roger başını geriye atarak gülüyor. "Harika. Bunu lehimize çevirebiliriz. Bana bırak. Ve bil diye söylüyorum, Conner'ı ben hallederim. Bu takıma ve oyuncularına son kez bulaştı."

"Bu işle ilgili olarak yardımcı olabileceğim bir şey olursa, bana haber ver."

"Sen sadece müstakbel karına iyi bak ve her zamanki gibi sahada rakip takımları ezmeye devam et."

"Peki, efendim."

Corie ile birlikte ayağa kalkıp elini sıkıyorum ve sonra izin veriliyor. Ofisinden çıkar çıkmaz onu kollarımın arasına alıp öpüyorum. Kimsenin beni görmesi umurumda değil. Bu kadın benim geleceğim ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum.

"Seni seviyorum, gelecekteki Bayan Beckett."

Gözlerinde büyük bir sevgiyle bana gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, QB."

Elini elimde tutarak stadyumdan çıkıyoruz. Dışarı çıktığımızda, kapıda medyanın kargaşasını duyuyoruz ve bu bana bir fikir veriyor. Corie'ye dönüyorum. "Onlara istediklerini versem ne dersin?" Medyayı işaret ediyorum.

"Peki ne istiyorlar?" diye soruyor.

"Bizi. Bir hikaye. Hikayeyi biz kontrol edelim. Rampage bizim tarafımızda. Olayları biz yönlendirelim. Onlar halledeceklerini söylediler, ama dedikoduların konusu olan iki kişiden daha iyi kim anlatabilir ki?"

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Nişanlımın elini tutarak o kapıya yürümek ve tüm dünyaya sana deli gibi aşık olduğumu ve benim karım olmayı kabul ettiğini söylemek iyi bir fikir mi? Bebeğim, bu seni kovalamaktan sonra yaptığım en iyi şey."

Yavaşça başını sallar. "Neden şimdi kurallara uymaya başlayalım ki, değil mi?" Güler.

"Aferin kızıma." Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurup, kamyonetimin ters yönünde, kapıya doğru yürüyoruz. Medya çılgına dönüyor, sorular soruyor ve fotoğraflar çekiyor.

Sonra, boş olan elimi kaldırıp kalabalığa sessiz olmalarını söylüyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, sessizleşiyorlar. Fotoğraf makinelerinin tıklama sesleri dışında, sessizlik bizi karşılıyor.

"Manşetleri okuduğunuzu biliyorum," diyorum onlara. Sesim yüksek ve güçlü. "Okuduğunuz şey gerçeğin yanlış yorumlanmasıydı. Size gerçekleri anlatmak için buradayım. Corie Reynolds ve ben çıkıyoruz. Geçen hafta Rampage ile görüştük ve durumumuzun değiştiğini bildirdik. Bu inanılmaz kadın benimle evlenmeyi kabul etti." Dudaklarımı onun alnına koyuyorum ve kamera deklanşörleri çığına dönüşüyor.

"Conner Johnson, kendisine yönelik olmayan bir konuşmanın bazı kısımlarını kulak misafiri olarak duydu. Tüm gerçekleri bilmiyordu ve bunun sonucunda medyada bir fırtına kopardı," diyorum ve kalabalık gülüyor.

"Neden bu kadar gizlilik?" diye bağılıyor gazetecilerden biri.

"Sezonun heyecanını gölgelemek istemedik," diye cevaplar Corie, ben cevap veremedim. Yanımda biraz daha dik durur. "Haberimizin Rampage'ın bu sezonki muhteşem performansını gölgelemesini istemedim. Takımın spor, takım ve franchise'a olan bağlılığı ve sıkı çalışması için bu ışığın takımın üzerinde parlamasını istedim. Gerçekten en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapıyorduk. Ne yazık ki, bu karar bizim elimizde değildi."

"Conner Johnson ile çıktığınız doğru mu?" diye bağılıyor başka bir muhabir.

O pislik herif ve kız arkadaşımı düşünmekten hoşlanmadığım için kaskatı kesiliyorum. Corie elini göğsüme koyup bana yaslanıyor.

"Ben üniversitedeyken kısa bir süre çıkmıştık. Sonra beni defalarca aldattı ve ben de ilişkiyi bitirdim." Conner'ın kirli çamaşırlarını, sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi ortaya döküyor.

Bunun onun için ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyorum. Onun aldatmasının kendi yaptıklarının bir sonucu olduğunu düşünüyordu ve bunu bu kadar açıkça söylemesi onun için zordu, biliyorum, ama bunun onun kendi değerinin farkında olduğu anlamına geldiğini de biliyorum. Sorunun kendisinde olmadığını anlıyor ve bir erkeğin tüm varlığıyla seni sevmesinin nasıl bir his olduğunu biliyor. Her zaman ilk sırada olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Bunu sağladım.

Bunu her zaman sağlayacağım.

"Bu süre zarfında mahremiyetimize saygı gösterilmesini rica ederiz ve sezon bitene kadar düğün konuşmalarına son verin. Haydi Rampage!" diyerek el sallayıp kız arkadaşımı kollarımın arasına alıp uzaklaşıyorum.

Kamyonetime ulaştık ve onu kapıya doğru itip, kalbimdeki tüm sevgiyle onu öptüm. Bu kadın benim sonsuza dek benim.

"Seninle gurur duyuyorum," diyorum, sonunda öpüşmemizden kurtulduğumda.

Yeşil gözleri parıldayarak bana gülümsüyor. "Oyunu nasıl oynayacağını bilen tek kişi sen değilsin, Bay Beckett."

Gülerek başımı geriye atıyorum. Onunla hayatım böyle olacak, sevgi dolu pek çok an ve hepsini yaşamak için sabırsızlanıyorum.

Epilog Corie

Corie

Eski sevgilim Conner, dünyamızı alt üst etmeye çalışalı iki hafta oldu. İki haftalık mutsuzluk yerine, iki haftalık mutluluk yaşadık. Knox ve ben, eskisi gibi tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz, ama artık saklanmamıza gerek yok.

Antrenmandan sonra ofisime uğrayıp sadece merhaba demek ya da caddenin aşağısındaki fırından bana bir şeyler getirmek için geliyor. Kim bakarsa baksın beni öpüyor ve her zaman bana dokunmanın bir yolunu buluyor. Kardeşim durmadan şikayet ediyor ama bizi birlikte gördüğünde gülümsüyor. Dürüst olmak gerekirse, aylarca onun tepkisi ve kariyerlerimiz hakkında endişelendim, ama aslında cesaretimi toplayıp bandajı bir kerede çekip çıkarmalıyım. Böyle olması gerektiğini bilsem de, sadece bize ait olan o zamanı yaşadığımız için mutluyum. Dışarıdan gelen gürültüden önce karışmadan karışmadan önce. Bağ bağbağ bağ bağ sağlam, olduk temelimiz sağlam ve sevgimiz evrenden daha büyük.

Conner, Rampage tesisinden men edildi. Takımda tek bir müşterisi var ve son duyduğum kadarıyla, Conner'ın yaptıklarından dehşete düşmüş ve onu bırakmış. Hak ettiği tek şey bu mu? Hayır. Hak ettiğini alacak mı? Kesinlikle evet. Gerçek ortaya çıktı, itibarı zedelendi ve Anderson'dan daha fazlasını kaybetti. Kendi kazdığı kuyuya düştü.

Knox arkamdan yaklaşıp kollarıyla beni sardı ve boynumu öptü. "Hazır mısın?"

"Her şey yolunda mı?" Mutfağındaki ada masasına yayılmış yiyecekleri işaret ederek başımı sallıyorum. Haberler yayınlandığından beri her gece burada kaldığım için burası benim de evim gibi geliyor.

"Corie kızım, onlar bizim arkadaşlarımız. Sunum umurlarında değil. Bizim için buradalar."

"Biliyorum, ama bu farklı, değil mi? Resmi olarak birlikte olduğumuzdan beri ilk kez hepimiz bir araya geliyoruz."

"Bebeğim, biz çok uzun zamandır birlikteyiz. Evet, onlar yeni öğrendi, ama her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Kollarında dönüp ona sarılıyorum, yanağımı göğsüne dayarım. Güçlü kolları beni sarar ve tanıdık bir ev hissi beni kaplar. Eskiden evin bir yer olduğunu düşünürdüm. Annemizi kaybettiğimizde ve evi sattığımızda, bir daha asla kendimi evimde hissetmeyeceğime emindim, ama yanılmışım. O evi ev yapan yer değildi. O evi ev yapan annemdi. Bu duyguya karşı koymaya çalıştım ve kardeşim özledim. O da benim için bir ev yaratmıştı. Sevdiğimi ve korunduğumu hissettiğim güvenli bir ev. Ancak Knox hayatıma girene kadar, Landry'nin evini evim gibi hissetmediğimi gerçekten anlamamıştım. Ona bir şans vermemiştim. Orası benim olmadığı için o kadar kaybolmuştum ki, ağaçları görmekten ormanı göremiyordum.

Şimdi gözlerim açık ve her şeyi net bir şekilde görüyorum. Benim evim bu adam. O benim ağabeyim ve en iyi arkadaşım. O bizim arkadaşlarımız ve hatta Knox'un ailesi. Onlar için sadece kalbimi değil, zihnimi de açmam gerekiyordu. Bir evi ev yapan maddi şeyler değildir. Tüm varlığını kaplayan, göğsünüzün derinliklerinde hissettiğiniz duygudur.

Knox benim evim.

"Sizi seviyorum, Bayan Beckett," diye fısıldadı.

"Henüz evlenmedik," diyorum, başımı geriye eğip ona gülümsüyorum.

"Burada evliyiz." Göğsünü işaret ediyor.

"Ben buradayım. Partiye başlayabiliriz!" Landry, kapıdan girerken bağırıyor. Kapıdan içeri girerken bağırıyor. O herkesten daha erken geldi çünkü ona diğerlerinden daha erken bir saat söyledik. "Ah, dostum, PDA, Beckett. Bunu konuşmuştuk." Tezgahın üzerine bir kutu koyarken eliyle gözlerini kapatıyor.

"Ve sana buna alışmanı söyledim, Reynolds," diye cevaplar Knox.

"Kutuda ne var?" diye soruyorum.

"Pastalar," diyor Landry kutuyu açıp bir tane çıkararak büyük bir ısırik alıyor. "Bu tuhaf," diyor ve pastanın ikinci yarısını

ağızına atarak. Yemin ederim, bize büyürken görgü kuralları öğretilmişti.

"Nesi tuhaf?" diye sorar Knox.

"Bu." Landry elini havada bize doğru salladı. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

"Mart ayına kadar alışır mısın?" diye soruyor Knox.

"Siktir, Beckett, bilmiyorum. Bu tür şeylere zaman sınırı koyamazsın," diye cevaplar Landry.

"Hmm," diye düşünür Beckett. "Sanırım bu, düğünümüzde kalabalığın önünde onu öpmemi hoş karşılamayacağın anlamına geliyor. Bu, benimle birlikte durmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sorar kayıtsızca.

"Ne?" Landry'nin gözleri Knox ile benim aramda gidip gelir. "Tarih belirlediniz mi?"

"Evet. Destinasyon düğünü yapacağız. Mart ayında Bahamalar'da. Beni mihraba kadar götürmeni umuyordum," diyorum ona. "Ve sonra yanıma

geç," diye ekliyor Knox. "Ama biz

Anlıyoruz. Bu kadar açıkça sevgi gösterisi fazla. Düğüne katılabilecek misin? Yeni gelinimi öpüp dokunacağım çok olacak."

Kardeşimin zorlukla yutkunmasını ve ciddi tarafının ortaya çıkmasını izlerken gözlerim doluyor. "Core." Sesi titriyor ve Knox'un kollarından çıkıp kardeşimin kollarına giriyorum. "Seni seviyorum, küçük kardeşim. Senin adına çok mutluyum," diyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Ben de seni seviyorum." Ondan ayrıldığında, gözyaşlarımı tutma mücadelemi kaybetmişimdir. Yanaklarımı silerek soruyorum, "Yapacak mısın? Beni mihraba kadar götüreceksin?"

Gözleri buğulanır ve gözyaşlarını tutmak için gözlerini sertçe kırpar. "Seninle gurur duyarlardı, Corie. Seni mihraba götürmek benim için bir onur olur." Beni tekrar kucaklar. "Ve sen" —beni bırakıp Knox'u işaret eder—"gel buraya, kardeşim."

Kardeşim ve nişanlım birbirlerine sıkıca sarılırken onları izliyorum. "Onu sevdiğin için teşekkür ederim," diyor Landry en yakın arkadaşına.

"Nefes almaktan daha kolay, dostum."

Buna dayanamayıp ikisinin üzerine atlıyorum ve diğer arkadaşlarımız bizi Knox'un mutfağının ortasında, gözlerimiz yaşlarla dolu, yüzümüzde gülümsemelerle ve sıkı bir kucaklaşmayla buluyorlar.

mutfağının ortasında, gözlerimiz yaşlarla dolu, yüzlerimizde gülümsemelerle ve sıkı bir kucaklaşmada buluyorlar bizi.

"Bebeğim Reynolds, onları mahvettin," diye alay ediyor Reid.

"Gelecek, Bayan Beckett," diyor Knox, Landry'yi bırakıp beni göğsüne çekerek kollarıyla sararken. Sol elimi onun kolunun üzerine koyarak yüzüğümü gururla gösteriyorum.

"Bunu önceden tahmin etmeliydik," diyor Baker. "İkiniz çok iyisiniz, bunu kabul ediyorum," diyor Foster.

"Yine de tuhaf, değil mi?" diye sorar Landry. "Hepsinin birbirini sevdiğini görmek falan?" Bana göz kırpar ve o anın ağırlığı geçer.

"Oh, böyle mi demek istiyorsun?" Knox beni kollarında döndürür ve yüzümü avuçlarının içinde okşar. "Seni çok seviyorum, Corie kızım."

Gülümserim. "Ben de seni seviyorum, QB." Sonra beni öper. Landry gözlerinin yandığını söylerken, Reid, Baker ve Foster bizi alkışlar.

"Tuhaf, ama güzel," diyor Foster, sonunda öpüşmeyi bıraktığımızda.

"Alışırırsın," diyor Sloane, ama ben onun burada olduğunu bile bilmiyordum. burada olduğunu bile bilmiyordum. Knox'u bırakıp en iyi arkadaşımı kucaklayarak, sonra da arkadaşlarıma yemek yemeleri için işaret ediyorum.

Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Bunlar benim halkım.

Bizim

insanlar.

Bizim evimiz.

Epilog Knox

Knox

Üçüncü deneme ve saatte kırk beş saniye kaldı. Defenders stadyumuna göz gezdiriyorum ve kalabalık coşkuyla bağırıyor. Tribünler Rampage ve Defenders renklerini giyen taraftarlarla dolu. Maskotumuz Rowdy the Rhino, ponpon kızların yanında kalabalığı coşturmaya çalışıyor. Ailemin ve nişanlımın bulunduğu locaya bakıyorum ve gülümsememi saklayamıyorum. Üç sayı öndeyiz ve bir sonraki oyunda maçı kazanacağız.

"Reynolds!" diye sesleniyorum.

"Cap?"

"İki numarada tarçınlı rulo kahraman," diye duyuruyorum.

"Adamım!" Landry yumruğunu bana doğru uzatır. Ellerimiz birbirine çarpar ve "Rampage" diye bağırırız, sonra da sahadaki yerlerimizi alırız.

Bu yıl hayatımın en güzel yılı oldu. Gelecekteki karıma aşık oldum ve şimdi arkadaşlarımla birlikte lig şampiyonası maçındayım. Kazanıp eve döneceğiz ve gelecek ay, benim için önemli olan herkesle Bahamalar'a uçup Corie'ye aşkımlı, kalbimi ve geleceğimi adayacağım.

Hayat bundan daha güzel olamaz.

Pozisyonumu alıp, oyunu sesli olarak bildiriyorum. Merkez oyuncumuz Greg McCormick topu atıyor ve top güzelce ellerime düşüyor. Gözlerim sahayı tarar ve Landry tam olması gereken yerde durmaktadır. Tüm gücümle geriye doğru eğilip topu atarım. Topun havada spiral çizerek uçmasını izlerim. Bir savunma oyuncusu Landry'nin peşindedir, ancak yeterince hızlı değildir. Top Landry'nin ellerine düşer ve o, son birkaç metreyi koşarak son bölgede topu göğsüne sıkıca bastırır.

"*Touch down Rampage!*" diye bağırır spiker.

Rampage taraftarları çılgına döner ve takım kenardan kaçarak kutlamaya başlar.

Başardık.

Başardık lan!

Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğiyorum ve etrafımdaki sesleri dinliyorum. Bu, çocukluğumdan beri hayalimdi. Birçok kez çok yaklaştık ve şimdi, işte buradayız. Benim için zaten inanılmaz bir yıl oldu ve bir başka hayalim daha gerçek oldu.

"Lanet olası Beckett!" Landry beni kucaklayarak sarar ve bir anda takım arkadaşlarım etrafımı sarar. Sarılırız, güleriz, bağırırız ve ağlarız. Tüm o sıkı çalışma, tüm o özveri bizi buraya getirdi.

Bu anı Corie ile paylaşabildiğim için çok daha tatlı geliyor. Arkadaşlar ayrılırken, kalabalığın içinde onu aramaya başlıyorum. Babamı görüyorum ve onunla birlikte olduğunu anlıyorum. Hepsi onunla birlikte. Kalabalığın içinden geçerek ilerliyorum, yüzüme doğrultulan kameralara gülümsüyorum ama onlar için durmuyorum. Benim için her zaman yanımda olanlara zamanımı ayırdıktan sonra onlara da zaman ayırabilirim.

Babamın yanına vardığımda, o beni kollarının arasına alıp sarılırken boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Başardın Knox. Seninle gurur duyuyorum evlat." Onu sıkıca sarılıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama kendimi toparlayamadan o geri çekiliyor ve annem öne çıkıyor. Gözlerinde yaşlar var ve gülümsemesi Indy'yi aydınlatacak kadar parlak.

"Knox." Sesi titriyor ve ben eğilip ona sarılmak için eğiliyorum. Omuz pedlerim yüzünden biraz zor oluyor ama yine de başarabiliyoruz. "Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. O da seninle gurur duyardı."

"Seni seviyorum," diyorum ona, sesim titriyor.

Bir adım geri çekilip, ailemin geri kalanına doğru ilerliyorum. Hepsi burada, her biri. Teyzelerim, amcalarım, kuzenlerim, kız kardeşlerim ve yeni kayınbiraderim, hepsi burada. Hayallerimin gerçekleşmesini izlemek için kendi paralarıyla buraya geldiler.

Her birine sarılırım, onları sevdiğimi söylerim ve benim için burada oldukları için teşekkür ederim. Sonra sıra Sloane'a gelir. Bana sıkıca sarılır, yanağıma hafifçe vurur ve Landry onu arkadan havaya kaldırıp döndürdüğünde çığlık atar. Ailemin onu da beni karşıladıkları gibi karşılayacaklarını biliyorum, ama izlemiyorum.

Gözlerim sadece onda.

Sonunda kızım öne çıkar. Açıkça ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Gözyaşları arasında gülümsüyor, ben eğilip onu kucağıma alıyorum ve öpüyorum. Bundan daha güzel bir şey olamaz.

O bana çarpmadan önce ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Onun farklı olduğunu biliyordum. Dünyamın değişeceğini biliyordum, ama ne kadar değişeceğini bilmiyordum. Bu anı benimle paylaşmak için burada olması gerekiyordu. Onu hep bekliyordum.

"Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum," diyor ve öpücüğünden çekiliyor.

"Sana ihtiyacım vardı," diyorum ona.

"Ne?" diye soruyor, başını yana eğerek.

"Sen burada olmasaydın, bu an benim için bu kadar özel olmazdı. Sen, hayatım boyunca yapacağım en büyük ve en önemli hamlesin. Seninle sonsuza kadar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum."

"Knox," diye ağlayarak bana sıkıca sarılır.

Burada, sahada, konfeti, gazeteciler, ailem, takım arkadaşlarım ve onların aileleriyle birlikte duruyorum ve onun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Biz.

Oyunlarla dolu bir hayatta, önemli olan tek şey bu. Onunla geçireceğim sonsuzluk.

Teşekkürler

Make the Play'i okuduğunuz için teşekkür ederim.

Knox ve Corie hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Aşağıdaki QR kodunu tarayarak bonus sahneyi okuyun.

* * *

Knox'un ebeveynleri hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
Unexpected Reality'de onların hikayesini buradan okuyun.

* * *

Yeni yayınları kaçırmayın: [Haber bültenine kaydolun:](#) Ücretsiz içerikler, yeni yayınlar, kapak tanıtımları, indirimler ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olun. Web sitemde ücretsiz okuma materyalleri ve bonus içerikler de bulabilirsiniz.

* * *

Kaylee Ryan ile iletişime

geçin: [Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Okuyucu Grubu](#)

[Goodreads](#)

[BookBub TikTok](#)

Kaylee Ryan'dan daha fazlası

With You Serisi:

*Seninle Her Yerde | Seninle Daha
Fazlası Seninle Her Şey*

Soul Serenade Serisi:

*Emphatic | Assured
Kesin | Israrcı*

Güney Kalbi Serisi:

*Güneyin Zevki | Güneyin Arzusu Güneyin
Cazibesi | Güneyin Bağlılığı*

Beklenmedik Gelenler Serisi

*Beklenmedik Gerçeklik | Beklenmedik Kavga
Beklenmedik Düşüş | Beklenmedik Bağ
Beklenmedik Şans*

Riggins Kardeşler Serisi: Oyun

*Oyun / Katman Katman Parça
Parça / Öpücük Öpücük Dokunuş
Dokunuş | Vuruş Vuruş*

Bağımsız Başlıklar:

*Cazip Tatum | Tatum'u Açığa Çıkarmak | Levitate Sadece
Söyle | Sadece Seni İstiyorum
Avery'yi Hatırlatmak
Hey, Whiskey*

*Seni Kurtaracağım
Çare | Fark
İtmeye Güven | Sonsuza Kadar Sonuçta
Yanlış Anlama | Asla Benimle Benimle
Neşeli*

Karışık Kalpler Düet:
Izdırap | Mutluluk

Kibirli Kahramanlar Kulübü:
Şanslı Piç

Mason Creek Serisi:
Mükemmel Kucaklaşma

Öpüşme Oyunları Serisi:
Rakibi Öpmek

Sonsuz Mürekkep Serisi:
*O Biliyor mu? / Bu Aşk mı?
Hazır mısın? / Peki Ya Şimdi?
Deneyebilir miyiz?*

Ulaşılamayan Serisi:
Temel Ötesi / Oyun Ötesi Oyun Ötesi / Takım Ötesi

Kincaid Kardeşler Serisi:
*Daima Kal / Kal Kal Sonsuza
Kadar / Bu Gece Kal Birlikte Kal
/ Vahşi Kal Şimdiki Kal / Her
Halükarda Kal Gerçek Kal*

Lacey Black ile birlikte yazılmış:

Fair Lakes Serisi:
Henüz Bitmedi | Daha Başladı Bile
Savaşamıyorum

Bağımsız Eserler:
Erkek
Sorunları Sana
Dönmek Bana
Bir Hikaye Anlat

Asla Çok Uzak Değil Serisi
Düşen Yıldızların Altında / Çöl Güneşinin Altında

Rebel Shaw ve Lacey Black ile birlikte yazdıkları eserler
Kraliyet
Ağlayan Utanç İzle
ve Öğren

Teşekkür

Yayın sürecine çok sayıda kişi dahil oluyor. Ben kelimeleri yazıyorum, ancak her kitabın en iyi hale gelmesi için editörlerim, düzeltmenler ve beta okuyucularımdan yardım alıyorum.

Yukarıda bahsedilenler ekibimin tek üyeleri değil. Fotoğrafçılar, modeller, kapak tasarımcıları, formatlayıcılar, blog yazarları, grafik tasarımcılar, yazar arkadaşlar, asistanım ve daha pek çok kişi var. Bu insanlar olmadan bunu başaramazdım.

Ve sonra okuyucularım var. Bunu okuyorsanız, teşekkür ederim. Desteğiniz benim için her şey demek. Zor kazandığınız parayı benim yazdıklarıma harcayıp, onları okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Özel Teşekkürler: Becky Johnson, Hot Tree Editing.
Julie Deaton, Jaime Ryter, Jo Thompson ve Jess Hodge, Düzeltme
Jess Hodge – Alfa Beta Okuma Lori
Jackson Design – Model Kapak
Mary, Kitaplar ve Ruh Halleri – Özel Baskı Kapak
Michelle Lancaster – Fotoğrafçı (Model kapak)
Champagne Designs - Ciltli Kitap Biçimlendirme
Brittany Holland
Chasidy Renee – Kişisel Asistan Leanne
Trn - İçerik Ekibi
Jamie, Stacy, Lauren, Franci ve Erica
Blogcular, Bookstagramcılar ve TikTokcular

Lacey Black & Kelly Elliott Tasarımlar:
Stacy ve Ms. Betty - Grafikler
Give Me Books Ekibi'nin tamamı
Grey's Promotion Ekibi'nin tamamı
Yazar arkadaşlarım
Harika okuyucularım

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
İçindekiler	
Telif Hakkı	
Hakkında Oyunu Yapın	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Epilog	Corie
Epilog	Knox
Teşekkürler	

Kaylee Ryan'dan daha fazlası
Teşekkür

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM